

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமானுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

(எம்பெருமானார் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்ரீ பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த
வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

இதன்
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் – ஓர் அறிமுகம்

“வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்” என்பதை “வேத அர்த்த ஸங்க்ரஹம்” என்று பிரித்துப் பொருள் கொண்டால், “வேதங்களுடைய ஆழ்பொருள்களைச் சுருக்கமாக உரைத்தல்” எனலாம். ஆயினும் இந்த நூலானது வேதங்களுடைய தலைப்பாகம் என்றும், வேதாந்தம் என்றும் கொண்டாடப்படும் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்ட கருத்துகளை விளக்குவதாகவே உள்ளது. மேலும் இந்த நூலானது, ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உள்ள “ஜிஜ்ஞாஸா அதிகரணம்” என்பதன் விரிவாக்கமாக உள்ளதையும் காணலாம். உரைநடை வடிவில் அமைந்த இதில், பின்வரும் விஷயங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன:

- ❖ விசிஷ்டாத்வைத மத ஸித்தாந்த சுருக்கம்
- ❖ அத்வைத மத ஸித்தாந்த விளக்கம் மற்றும் கண்டனம்
- ❖ பாஸ்கர மத ஸித்தாந்த விளக்கம் மற்றும் கண்டனம்
- ❖ யாதவப்ரகாச மத ஸித்தாந்த விளக்கம் மற்றும் கண்டனம்
- ❖ விசிஷ்டாத்வைத மத ஸித்தாந்த விளக்கம்
  - “தத் த்வம் அஸி” என்பதன் விளக்கம்
  - ப்ரஹ்மமே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம்
  - அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே கூறுகின்றன
  - வேதங்களுடைய மையப்பகுதியாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது
  - பல்வேறு ச்ருதி வாக்கியங்களின் விளக்கம்
  - ப்ரபத்தி குறித்த விளக்கம்
- ❖ ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரம்பொருள் என்று நிரூபித்தல்
- ❖ ப்ரபாகர மத கண்டனம்
- ❖ ஸ்ரீ மற்றும் நித்யவிபூதி விளக்கங்கள்
- ❖ கைங்கர்யங்கள் குறித்த விளக்கங்கள்

மங்கள ச்லோகம் – 1

அஸேஷ சித் அசித் வஸ்து விஸேஷிணே ஸேஷஸாயிநே |
நிர்மலாநந்த கல்யாணநிதயே விஷ்ணவே நம: ||

பொருள் - அனைத்து சேதந அசேதநங்களுக்கும் எஜமானனும், ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனும், தோஷங்கள் அற்றவனும், எந்தவிதத்திலும் அளவிட இயலாதவனும், திருக்கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடமாக உள்ளவனும், விஷ்ணு எனக் கொண்டாடப்படுபவனும் ஆகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை நான் வணங்குகிறேன்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தில் சில விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தங்கள் மறைமுகமாகக் காணப்படுகின்றன. அவையாவன:

- “அசேஷ சித் அசித் வஸ்து” - அனைத்து சேதந அசேதநங்களும் கூறப்பட்டது. ஆகவே, அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் இவனே எஜமானன் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. “வஸ்து” என்பது “இருக்கின்ற பொருள்” என்பதை உணர்த்துவதால், இவை அனைத்தும் உண்மையானவை (மித்யை அல்ல) என்று கூறப்பட்டது. “அசேஷ சித்” என்பதன் மூலம் பல ஜீவாத்மாக்கள் உண்டு என்பது புலப்படுகிறது.
- “சித் அசித் சேஷிண” - இதன் மூலம் “சேதநம், அசேதநம், ப்ரஹ்மம்” ஆகிய அனைத்தும் வேறுபட்டவை என்பதும், “சித், அசித், ஈச்வரன்” என்னும் மூன்று தத்வங்களே நம்முடைய மதத்தில் உள்ளன என்பதும் கூறப்பட்டது
- “நிர்மல கல்யாண நிதயே” - என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-2-11) - நஸ்தாநத: அபி பரஸ்ய உபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி - ப்ரஹ்மம் தாழ்வு இல்லாமலும், உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டதாகவும் இருக்கிறது என ச்ருதிகளும் ஸ்ம்ருதிகளும் கூறுகின்றன - என்னும் கருத்து வெளிப்படுகிறது.

மங்கள ச்லோகம் – 2

பரம் ப்ரஹ்ம ஏவ அஜ்ஞம் ப்ரம பரிகதம் ஸம்ஸரதி தத்
 பர உபாதி ஆலீடம் விவசம் அஸுபஸ்ய ஆஸ்பதம் இதி |
 ஸ்ருதி ந்யாயாபேதம் ஜகதி விததம் மோஹநம் இதம்
 தமோ யேந ஆபாஸ்தம் ஸ ஹி விஜயதே யாமுநமுநி: ||

பொருள் – “ப்ரஹ்மமே அஜ்ஞானம் காரணமாக மயங்கி, ஸம்ஸாரம் என்னும் பந்தத்தில் சிக்குண்டு நிற்கிறது” என்றும், “தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக உள்ள உபாதிகளின் பிடியில் சிக்குண்ட ப்ரஹ்மமானது ஸம்ஸாரத்தில் பிடியில் நிற்கிறது” என்றும், “ப்ரஹ்மமே சேதநம் மற்றும் அசேதநங்களாகத் தோன்றி, அனைத்துவிதமான அசுபங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளது” என்றும் பலவிதமாகக் கூறுகிறார்கள். இவை அனைத்தும் ஸ்ருதிகளுக்கும் ந்யாயத்திற்கும் முரணாகவே உள்ளன. ஆனால் இவை உண்மையல்லாத கருத்துக்களை உண்மை போன்றே கூறுவதால், இவை அனைத்தும் “மோஹநம் – மயக்கம்” என்றாகின்றன. இது போன்ற அவித்யை என்னும் இருளை எந்த யாமுனாசார்யர் போக்கினாரோ, அவர் வெற்றி நிறைந்து விளங்குகிறார்.

விளக்கம் – இந்த ச்லோகத்தில் மற்ற மதத்தின் ஸித்தாந்தங்கள் மிக மிக சுருக்கமாகக் கூறப்படுகிறது. அவையாவன:

- பரம் ப்ரஹ்ம ஏவ அஜ்ஞம் ப்ரம பரிகதம் ஸம்ஸரதி – இது அத்வைத கருத்தைக் கூறுகிறது. “நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மமே, அஜ்ஞானம் காரணமாக மயங்கி, ஸம்ஸாரம் என்னும் பந்தத்தில் சிக்குண்டு நிற்கிறது” என்பது கூறப்பட்டது.
- தத் பர உபாதி ஆலீடம் விவசம் – இது பாஸ்கர மதத்தின் கருத்தைக் கூறுகிறது. “ப்ரஹ்மமே சரீரம், இந்த்ரியங்கள் முதலான உபாதிகளுடன் சேர்ந்து, ஜீவாத்மாவாக நின்று, அனைத்து ஸம்ஸார துக்கங்களையும் அனுபவிக்கிறது” என்பது கூறப்பட்டது.

- அசுபஸ்ய ஆஸ்பதம் - இது யாதவப்ரகாச மதத்தின் கருத்தைக் கூறுகிறது. “ப்ரஹ்மமே சித், அசித் முதலானவையாக நின்று, அனைத்து அசுபத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ளது” என்பது கூறப்பட்டது.

பகுதி - 1 - சில அடிப்படை ஸித்தாந்தங்கள்

1.1 விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த சுருக்கம் (வேதாந்தங்கள் கூறும் விஷயம் என்ன)

அனைத்து ஜகத்தின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டுள்ளதும், வேதங்களுடைய தலைப்பாகமாக உள்ளதும் ஆகிய உபநிஷத்துக்கள் கூறுவது பின்வரும் கருத்துக்களே ஆகும்: ஒருவன் முதலில் ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா குறித்த ஞானத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிகிறான். அதனைத் தொடர்ந்து தனக்குரிய வர்ணாசிரம தர்மங்களையும், செய்யவேண்டிய கர்மங்களையும் கைக்கொள்கிறான். இதனைத் தொடர்ந்து அவன் த்யானம், அர்ச்சனை, நமஸ்கரித்தல் போன்ற செயல்கள் மூலமாகப் பரமபுருஷனுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் மிகுந்த ப்ரியத்துடன் இருத்தல் வேண்டும். இவ்விதம் செய்வதன் மூலமாக, இதன் பலனாக அவன் பரமபுருஷனையே அடைகிறான்.

இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்மாவானவன் எல்லையற்ற காலமாக அவித்யையால் சூழ்ந்தபடி உள்ளான். இதன் விளைவாக புண்ணிய பாப ரூபமாக உள்ள கர்மங்கள் அவனுக்குச் சேர்ந்தபடி உள்ளன. இந்தக் கர்மங்களுடைய ப்ரவாகம் காரணமாக அவன், “நான்முகன் முதலான தேவன், மனிதன், விலங்கு மற்றும் தாவரம்” என்பதான நான்குவிதமான சரீரங்களுக்குள் புகுகிறான். இதன் விளைவாக அவனுக்கு அந்தச் சரீரங்களே ஆத்மா என்னும் மயக்கம் உண்டாகிறது. இத்தகைய மயக்கம் பிறந்த காரணத்தால், அவனுக்கு, விலக்க இயலாத ஸம்ஸார பயம் உண்டாகிறது. இப்படிப்பட்ட பயத்தை நீக்கும்விதமாக வேதாந்தமானது பின்வரும் உபதேசங்களைச் செய்கிறது: சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவம்; அதன் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவம்; அந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸித்தல் (உபாயம்); அத்தகைய உபாஸனை மூலம் கிட்டும் பயனாக உள்ள “ஆத்ம ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதல், அதன் விளைவாக எல்லையற்ற ஆனந்தத்தைக் குணமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்ம அனுபவம் பெறுதல்” என்னும் நிலைகளை அடைதல்.

இவற்றைக் கூறும் வரிகளானவை : சாந். (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீ அந்த ப்ரஹ்மம் ஆகிறாய்; ப்ரு. (2-5-19) - அயமாத்மா ப்ரஹ்ம - இந்த ஆத்மா ப்ரஹ்மமாகிறது; ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோ அந்தர: | யம் ஆத்மா ந வேத | யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் | ய ஆத்மாநம் அந்தர: ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி | ஸ தே ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யார் ஆத்மாவில் புகுந்துள்ளானோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதை ஆத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவினுள் புகுந்து நியமிக்கிறானோ அவனே உன் ஆத்மா, உனக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள அவன் அழிவற்றவன்; ஸுபால. (7-1) - ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - அவன் அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், பாபங்கள் அற்றவனாகவும், தேவர்கள் அனைவருக்கும் தேவனாகவும் உள்ள நாராயணனே ஆவான்; ப்ரு. (4-4-22) - தமேதம் வேதாநு வசநேந ப்ரஹ்மணா விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தானேந தபஸாநாசகேந - பரமாத்மாவை அறிய அந்தணர்கள் எவ்விதம் ஆசை கொள்கிறார்கள் என்றால் வேதங்கள் ஓதுவதாலும், யஜ்ஞங்கள் இயற்றுவதாலும், தானம் செய்வதாலும், தவம் புரிவதாலும், உபவாஸம் கைக்கொள்வதாலும் ஆகும்; தை. ஆநந்தவல்லீ (2-1-1) - ப்ரஹ்மவிதப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஒருவன் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான்; ச்வே. (3-8) - தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே - அந்தப் பரமபுருஷனை இவ்விதம் அறிந்தவன் இங்கேயே முக்தனாகிறான், மோக்ஷத்திற்கு வேறு பாதை இல்லை - என்பது போன்றவை ஆகும்.

1.2 விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த சுருக்கம் (ஜீவாத்மா, பரமாத்மா ஸ்வரூபங்கள்)

ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, “தேவன், மனிதன்” என்பது போன்றதான ப்ரக்ருதி மாற்றங்களால் உண்டாகும் நிலைகள் (அல்லது விசேஷங்கள்) ஏதும் அற்றதாகும். இது போன்ற வேறுபாடுகள் ஏதும் இன்றி, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றை மட்டுமே தனது குணங்களாகக் கொண்டதாக உள்ளது. அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களுக்கு, அவற்றின் கர்மங்கள் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள “தேவன், மனிதன்” என்பது போன்ற வேறுபாடுகள் அனைத்து அழிந்த பின்னர், பல ஜீவாத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்தில் உள்ள தனித்தன்மைகளை சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாது; அவற்றைத் தன்னாலேயே

அறியவேண்டும். ஆனால் அத்தகைய ஸ்வரூபம் என்பது, “ஞானம் மட்டுமே” என்பதைக் கூறலாம்; அது அனைத்து ஜீவாத்மாக்களுக்கும் ஒரே போன்று பொருந்தும்.

இவ்விதமாக உள்ள சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களை உள்ளடக்கிய இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் உற்பத்தி, இருப்பு, ஸம்ஹாரம் மற்றும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை (மோக்ஷம்) ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளவன்; அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன்; எல்லையற்ற கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளவன்; தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட வேறுபாடுகள் கொண்டவன்; எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாணகுண கூட்டங்களுடைய இருப்பிடமாக உள்ளவன்; “அனைத்திற்கும் ஆத்மா, பரப்ரஹ்மம், உயர்ந்த ஜ்யோதி, உயர்ந்த தத்வம், பரமாத்மா, ஸத்” என்பது போன்ற பல சொற்களாலும் அனைத்து வேதாந்தங்களாலும் அறியப்படுபவன்; இப்படிப்பட்டவன் யார் என்றால், பகவான் என்னும் சொல்லால் கூறப்படுபவனும், புருஷோத்தமனும் ஆகிய நாராயணன் ஆவான். இதுவே, அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் ஆகும்.

இப்படிப்பட்ட அந்தர்யாமியாக உள்ள அவனுடைய வைபவத்தை வெளிப்படுத்துகின்ற அனைத்து ச்ருதிகளும், அந்த அந்தர்யாமியானவன் தன்னைத் தவிர உள்ள அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்கள் அனைத்திற்கும் அந்தராத்மாவாக இருந்தபடி, அவை அனைத்தையும் நியமிக்கிறான். இந்தக் கருத்தை ச்ருதிகள், “அனைத்தும் அவனுடைய சக்தி, அவனுடைய அம்சம், அவனுடைய விபூதி, அவனுடைய ரூபம், அவனுடைய சரீரம்” என்பது போன்று, “அனைத்தும் அவனுடைய” என்னும் சப்தம் கொண்டு உரைக்கின்றன. மேலும், இந்தக் கருத்தை, “அனைத்தும் அவனே ஆகிறான்” என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் உரைப்பதன் மூலம் கூறுகின்றன (வெவ்வேறு பொருள் கொண்ட இரு சொற்கள், ஒரே வேற்றுமையில் நின்று, ஒரே பொருளைக் குறித்து உரைத்தல் என்பது ஸாமாநாதிகரண்யம் ஆகும். உதாரணமாக, “அவன் தேவதத்தன்” என்பதில் உள்ள இரு சொற்களும் தேவதத்தன் என்பவனையே கூறுவதாகும். இதனைப் பற்றி பின்னர் விரிவாகக் கூறப்பட உள்ளது).

பகுதி – 2 – அத்வைத, பாஸ்கர, யாதவப்ரகாச ஸித்தாந்தங்களுடையஅடிப்படையை உரைத்தல்2.1 அத்வைத மதக் கருத்துகள் குறித்த முதற்பார்வை

ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானது, சிந்மாத்ரமானது ஆகும் (இந்த நூலின் இறுதியில் உள்ள பிற்சேர்க்கை வரிசை எண் 1 மற்றும் 2 காண்க). அது எப்போதுமே எந்தவிதமான பந்தங்களிலும் அகப்படாததாகவும் (நித்யமுத்தம்), தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்லதாகவும் (ஸ்வயம் ப்ரகாசம்) உள்ளது. சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் – தத் த்வம் அஸி – நீ அதுவாகிறாய் – என்னும் ஸாமாநாதிகரண்யம் (இந்த நூலின் இறுதியில் உள்ள பிற்சேர்க்கை வரிசை எண் 3 காண்க) மூலம், அதற்கும் ஜீவாத்மாவிற்கும் உள்ள ஐக்யம் வெளிப்படுகிறது. பந்தம் இன்றி உள்ளபோதிலும், ப்ரஹ்மமானது தனது அஜ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டு, ஸம்ஸார பந்தத்தை அடைந்து, பின்னர் தன்னை விடுவித்துக் கொள்கிறது (மோக்ஷம்). நிர்விசேஷமான சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர உள்ளதான “ஈச்வரன், அவனால் நியமிக்கப்படும் சித் மற்றும் அசித்” ஆகிய பலவிதமான வேறுபாடுகள் கொண்டதான இந்த ஜகத் அனைத்தும் மித்யையே ஆகும். சில ஜீவாத்மாக்கள் பந்தப்பட்டுள்ளன, சில ஜீவாத்மாக்கள் முக்தி பெற்றுள்ளன போன்ற வேறுபாடுகள் எதற்கும் ஆதாரம் இல்லை (ஆகையால் அது போன்ற நிலை இல்லை. இது ஏனென்றால், இதனை ஏற்றால், பல ஜீவாத்மாக்கள் உள்ளதை ஒப்புக் கொண்டதாகும்; இது அத்வைதத்திற்கு முரணாகும்). ஒரு சிலர் ஜீவாத்மாக்கள் முக்தி பெற்றதாகக் கூறுவதும் மித்யையே ஆகும் (உதாரணமாக ப்ரஹ்லாதன், வாமதேவர்).

ஒரு சரீரம் மட்டுமே ஜீவாத்மாவுடன் கூடியதாகும்; மற்ற அனைத்து சரீரங்களும் ஜீவாத்மா அற்றவையே ஆகும்; அந்தக் குறிப்பிட்ட சரீரம் எது என்றும் கூற இயலாது. ஞானத்தை உபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் மித்யை; உபதேசத்தைக் கேட்பவனும் மித்யை; சாஸ்த்ரங்களும் மித்யை; சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் பிறக்கின்ற ஞானமும் மித்யை; இவ்விதம் அனைத்தும் மித்யை என்னும் ஞானமும், மித்யையாகவே உள்ள சாஸ்த்ரத்தால் ஏற்படுகிறது.

2.2 பாஸ்கர மதக் கருத்துக்கள் குறித்த முதற்பார்வை

ப்ரஹ்மமானது “பாபங்கள் அற்ற தன்மை” முதலான அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களையும் கொண்டதாகும். ஆனாலும் அது பந்தம் மற்றும் மோக்ஷத்தை அடைந்தபடி உள்ளது; இதன் காரணம், பலவிதமான உபாதிகளுடன் (ஒரு பொருளை எது ஒரு வரையறைக்குள் கட்டுப்படுத்துகிறதோ அதுவே அந்தப் பொருளின் உபாதி எனப்படுகிறது. அல்லது ஒன்றின் இயல்பான தோற்றத்தை, தன்மைகளை மறைப்பது அதன் உபாதி என்றும் கூறலாம். உதாரணமாக, ஜீவாத்மாவிற்கு சரீரம் என்பது உபாதி ஆகும், ஆகாசத்திற்கு ஒரு குடம் என்பது உபாதி ஆகும்). உண்டான ஸம்பந்தத்தின் விளைவாக, பலவிதமான தோஷங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதால் ஆகும். இவ்விதம் நாம் ஒப்புக் கொள்வதற்கு, “தத் த்வம் அஸி” முதலிய வரிகளால் உண்டான ஐக்யத்தைக் குறித்த ஞானமே அடிப்படையாக உள்ளது.

2.3 யாதவப்ரகாச மதக் கருத்துக்கள் குறித்த முதற்பார்வை

“ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யம்” குறித்த ச்ருதி வாக்கியங்களுடைய உண்மையை விளக்க எண்ணும் வேறு சிலர் (யாதவப்ரகாச மதத்தினர்), இவ்விதமாக உரைக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மமானது எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாண குணங்களுடைய ஸமுத்ரமே ஆகும். அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமே தேவர்களாகவும், மனிதர்களாகவும், விலங்குகளாகவும், தாவரங்களாகவும், “நரகம், ஸ்வர்க்கம், மோக்ஷம்” ஆகிய இடங்களில் உள்ள சேதநர்களாகவும் உள்ள இயல்பைக் கொண்டதாகும். ப்ரஹ்மமானது தனது இயல்பிலேயே இவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், வேறுபடாததாகவும் உள்ளது. ஆகாசம் முதலான பலவிதமான பரிணாமங்களுக்கு இருப்பிடமாக (ஆதாரமாக) உள்ளது.

பகுதி – 3 – அத்வைத ஸித்தாந்தங்களும் அவற்றின் மறுப்புகளும்

3.1 அத்வைத கருத்துக்களை மறுத்தல்

(முதலில் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-7) – தத் த்வம் அஸி – நீ அது ஆகிராய் – என்னும் வரியை எடுக்கிறார். இங்குள்ள “அது – ப்ரஹ்மம்” என்பது நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்தையே

குறிக்கும் என்று அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இதனை இராமானுசர் முதலில் மறுக்கத் தொடங்குகிறார்). ச்ருதிகளுடைய ஆழ்பொருள்களை நன்றாக ஆராய்ந்து தெளிந்தவர்கள், பின்வரும் பல தோஷங்களை, இந்த மூன்று மதங்களுக்குள் (அத்வைதம், பாஸ்கர மதம், யாதவ ப்ரகாஸ மதம்) முதலாவதாக உள்ள மதத்தில் உள்ளதாகக் கூறுகிறார்கள். இந்தக் குற்றங்கள் தள்ளப்பட இயலாதவையே ஆகும். முதலில் “தத் த்வம் அஸி” என்பதில் உள்ள “தத் – ப்ரஹ்மம்” என்னும் பதத்தை எடுத்துக் கொண்டு நம்முடைய வாதம் தொடங்குகிறது.

3.1.1 ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்பதை மறுத்தல்

சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (6-8-7) – தத் த்வம் அஸி – நீ அது ஆகிராய் – என்பதில் உள்ள “அது” என்பது இந்த ப்ரகரணத்தில் விளக்கப்படுகின்ற, குணங்களுடன் கூடிய, ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகும். அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தாலேயே ஜகத்தின் உற்பத்தி, ஸ்திதி மற்றும் லயம் ஆகியவை ஏற்படுவதாக, சாந். (6-2-3) – தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய – “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பம் செய்தது – என்று தொடங்கி, சாந். (6-8-4) – ஸந்மூலா: ஸௌம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: – குழந்தாய்! இந்த அனைத்தும் ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உண்டாகி, அதனையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு, அதனாலேயே காக்கப்படுகின்றன – என்று முடிக்கப்படும் வரிகள் போன்றவை கூறுகின்றன. வேறு சில இடங்களில், “அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அறிதல் (ஸர்வஜ்ஞத்வம்), அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டிருத்தல் (ஸர்வசக்தித்வம்), அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக இருத்தல் (ஸர்வேச்வரத்வம்), அனைத்தையும் தனது பகுதியாகவும் அம்சமாகவும் கொண்டிருத்தல் (ஸர்வப்ரகாரத்வம்), தனக்கு நிகரானவரும் மேம்பட்டவரும் இல்லாதிருத்தல், விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுதல் (ஸத்யகாமத்வம்), தடையில்லாத எண்ணங்கள் (ஸத்யஸங்கல்பத்வம்), அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தும் திறன் (ஸர்வ அவபாஸகத்வம்)” என்பது போன்ற எண்ணற்ற திருக்கல்யாணகுணங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் எல்லையற்று உள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றன. இது மட்டும் அல்லாமல் “பாபங்கள் அற்றவன் (அபஹதபாப்மா)” முதலான பல வாக்கியங்கள், “ப்ரஹ்மமானது அனைத்துவிதமான தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது” என்று கூறுகின்றன. இவர்கள் (அத்வைதம்) ப்ரஹ்மத்தை நிர்விசேஷம் என்று கூறுவதன் மூலம், இவை அனைத்தும் பாதிக்கப்படுகின்றன.

3.1.2 ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமே ஆகும் என்று அத்வைதிகள் வாதாடுதல்

நீங்கள் கூறிய சாந்தோக்ய உபநிஷத்தின் அந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில், “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் (அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்)” என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம், அந்த ஜகத்காரணம் (ப்ரஹ்மம்) மட்டுமே உண்மையானது என்று தெளிவாகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து மண்ணைக் குறித்த உதாரணம் மூலம் (மண்ணை அறிந்தால், அதனால் செய்யப்பட்ட அனைத்தைக் குறித்தும் அறியலாம் என்னும் வாக்கியம்), “அந்த ஜகத்காரணம் (ப்ரஹ்மம்) மட்டுமே உண்மையானது, மற்ற அனைத்தும் உண்மையற்றது” என்று கூறப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக இருந்தது – என்பதன் மூலம், “தன்னைப் போன்றவை, தன்னைப் போன்று அல்லாதவை” என்பதான எந்தவிதமான வேறுபாடுகளும் அற்றது என்று ஸத்யமான அந்த ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக அனைத்துவிதமான வேறுபாடுகளும் தள்ளப்பட்டதால் ப்ரஹ்மமானது நிர்விசேஷம் என்றே ஆகிறது.

வேறு சில ப்ரகரணங்களில், ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைக்கும் சோதக வாக்கியங்கள் உள்ளன. அவையாவன: தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம - அந்த ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானது, ஞானமயமானது, எல்லையற்றது – என்றும், ச்வே. (6-19) - நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் நிரஞ்ஜனம் - அவயவம் (உறுப்புகள்) இல்லாதது, செயல்பாடு இல்லாதது, குறை அற்றது – என்றும், ஆத்மோபநிஷத் (7-2) – நிர்குணம் - எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றது – என்றும், ப்ரு. (3-9-28) - விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் – ப்ரஹ்மம் விஜ்ஞானமாகவும் ஆனந்தமாகவும் உள்ளது – என்றும் உள்ளவை ஆகும். இந்த வரிகளில் ப்ரஹ்மமானது அனைத்துவிதமான விசேஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது என்னும் கருத்தே கூறப்படுகிறது.

(அடுத்து, தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம – என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள “ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம்” ஆகிய சொற்களைக் கொண்டு “ப்ரஹ்மமானது அஸத்யம் அல்ல, அஜ்ஞானம் அல்ல, முடிவுள்ளது அல்ல” என்பதே வெளிப்படுவதாக அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இதன் விளைவாக, “அந்த மூன்று சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும்

வேறு சொற்களே ஆகும்; அதாவது பர்யாயங்கள் [synonyms] ஆகும்”, என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். இதனை அத்வைதிகள் மறுக்கிறார்கள்) ஒரு சிலர், “ஒரு பொருளைக் குறிப்பதற்காக பல சொற்களை உபயோகித்தால் அவை பர்யாயங்கள் ஆகின்றன. ஆகவே அவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைப் பயன்படுத்தினாலே போதுமானது. மற்ற சொற்கள் பயனற்றவையாகவே உள்ளன”, என்கிறார்கள். ஆனால் அந்தச் சொற்கள் ஒரே பொருளைக் குறிப்பதாக உள்ளபோதிலும், அவை ஒவ்வொன்றும், அனைத்துவிதமான விசேஷங்களுக்கும் ப்ரஹ்மமானது எதிர்த்தட்டாகவே உள்ளது என்பதை உணர்த்துவதால் அவசியமே ஆகின்றன.

3.1.3 “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்பதற்கு அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தை இராமாநுசர் மறுத்தல்

“ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்பதற்கு நீங்கள் கூறிய விளக்கத்தை ஏற்க இயலாது. உங்களுடைய (அத்வைதி) கருத்தின்படி அனைத்தும் மித்யையே ஆகும். இவ்விதம் உள்ளபோது அறியவேண்டிய பொருள் என ஏதும் இல்லை என்றாகிறது; ஆகவே ஒன்றை அறிவதன் மூலம் அனைத்தையும் அறியலாம் என்பது நிகழாது. இதற்கு நீங்கள் (அத்வைதி), “இங்குள்ள அந்த ஒரு வஸ்து மட்டுமே உண்மையானது. மற்ற அனைத்தும் மித்யை என்றாலும், அந்த ஒரு வஸ்துவைப் போன்றே உள்ள இயல்பு கொண்டவை ஆகும். ஆகவே அந்த ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து அறிந்தால் மற்ற அனைத்தையும் அறிந்ததாகிறது என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்”, என உரைக்கலாம். இவ்விதம் கொண்டால், இந்த இரண்டுமே உண்மை அல்லது இரண்டுமே மித்யை என்றாகி, உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கு முரண்பாடு உண்டாகும். மாறாக நாங்கள் கூறுவது போன்று, “அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது” என்பதை ஏற்றால் அனைத்தும் ஸத்யமே என்றாகும்; இதன் மூலம், “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்பது நேரடியாகவே ஸித்திக்கும்.

இந்தப் பகுதியில் உள்ள கருத்துக்களைக் காண்போம். உத்தாலகர் தனது புத்திரனாகிய ச்வேதகேதுவிடம், “சாந். (6-1-3) - ஸ்தப்தோ அஸி உத தம் ஆதேசம் அப்ராசுடியோ (யேந அச்ருதம் ச்ருதம் பவதி அமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம்) – அனைத்தும் அறிந்தவன்

போன்று உள்ளவனே! எதனைக் குறித்துக் கேட்டால் கேட்கப்படாதவையும் கேட்கப்பட்டதாகவும், எதனைக் குறித்து நினைத்தால் நினைக்கப்படாதவையும் நினைக்கப்பட்டதாகவும், எதனைக் குறித்து அறிந்தால் அறியப்படாதவையும் அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறதோ, அதனைக் குறித்துக் கேட்டாயா?”, என்று கேட்டார். அதாவது, “அனைத்தும் முழுவதுமாக அறிந்தவன் போன்று உள்ளவனே! அந்த ஆசார்யர்களிடம் ‘ஆதேச - சாஸநம் அல்லது கட்டளை’ குறித்துக் கேட்டாயா?”, என்று கேட்கப்பட்டது.

இங்குள்ள “ஆதேச” என்னும் சொல்லானது “அரசு கட்டளை அல்லது சாஸநம்” என்னும் பொருள் தருவதாகும். “ஆதேசம்” என்றால், எதன் மூலம் மற்றவர்கள் ஏவப்படுகிறார்களோ அதுவே ஆகும். இதனை ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸூரியா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - எந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளை காரணமாக சூரியனும் சந்த்ரனும் அவரவர் இடங்களில் நிற்கிறார்களோ - என்பதில் காணலாம். இந்தச் சொல்லை மநுவும் தனது ஸ்ம்ருதியில் (12-122) - ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் - அனைத்தையும் நியமிப்பவன் - என்று உபயோகப்படுத்துகிறார். இந்த உபநிஷத்தில் உள்ள “ஏகம் ஏவ அத்விதீயம்” என்பதில் காணப்படும் “ஏகம் ஏவ - ஒன்று மட்டுமே” என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மமே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் என்று கூறப்பட்டு, அதனைத் தொடர்ந்துள்ள “அத்விதீயம் - இரண்டாவது என ஏதும் அற்றது” என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஆதாரமாக உள்ளதாகக் கூறப்பட்டு, மற்ற எதுவும் உபாதானக்காரணம் ஆகாது எனக் கூறப்பட்டது. எனவே இங்கு உத்தாலகர் ச்வேதகேதுவிடம் கேட்ட கேள்வியின் உண்மையான வடிவம், “இந்த ஜகத்தைக் கட்டளையிடுவதும், ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்துக் கேட்டாயா? அதனைக் குறித்துக் கேட்டால் கேட்கப்படாதவையும் கேட்கப்பட்டதாகவும், அதனைக் குறித்து நினைத்தால் நினைக்கப்படாதவையும் நினைக்கப்பட்டதாகவும், அதனைக் குறித்து அறிந்தால் அறியப்படாதவையும் அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறது”, என்பதாகும். அதாவது உத்தாலகருடைய கேள்விக்கான உள்நோக்கமானது, “அனைத்து ஜகத்தின் உற்பத்தி - ஸ்திதி - லயம் ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதும்; அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அறிதல் (ஸர்வஜ்ஞத்வம்), விருப்பம் அனைத்தும் நிறைவேறப் பெறுதல் (ஸத்யகாமத்வம்), தடையில்லாத எண்ணங்கள் (ஸத்யஸங்கல்பத்வம்), அனைத்தையும் வெளிப்படுத்தும் திறன் (ஸர்வ

அவபாஸகத்வம்) என்பது போன்ற எண்ணற்ற திருக்கல்யாணகுணங்களின் ஸமுத்ரமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறிந்தாயா?” என்பதே ஆகும்.

3.1.4 “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்பதற்குச் சரியான விளக்கத்தை இராமாநுசர் அளித்தல்

பொதுவாகவே ஒரு காரணப்பொருளானது தனது உருவம் போன்ற அமைப்புகளில் (இதனை ஸம்ஸ்தாநம் என்பர்) மாறுபாடுகளை அடைந்து நிற்கும்போது, அதுவே கார்யப்பொருள் எனப்படுகிறது. இங்கு அனைத்திற்கும் காரணப்பொருளாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது. மேலும் ப்ரஹ்மமானது அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களையும் அவற்றின் ஸூக்ஷ்ம நிலையில் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆகவே அனைத்திற்கும் காரணப்பொருளாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தை அறிவதன் மூலம் கார்யப்பொருளாக உள்ள அனைத்து ஜகத்தையும் அறிந்ததாகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே தந்தையான உத்தாலகர் தனது புத்திரனாகிய ச்வேதகேதுவிடம், “சாந். (6-1-3) - யேந அச்ருதம் ச்ருதம் பவதி அமதம் மதம் அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதம் – எதனைக் குறித்துக் கேட்டால் கேட்கப்படாதவையும் கேட்கப்பட்டதாகவும், எதனைக் குறித்து நினைத்தால் நினைக்கப்படாதவையும் நினைக்கப்பட்டதாகவும், எதனைக் குறித்து அறிந்தால் அறியப்படாதவையும் அறியப்பட்டதாகவும் ஆகிறதோ, அதனைக் குறித்துக் கேட்டாயா?”, என்று வினவினார்.

ஆனால், “அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் ஒரே காரணப்பொருளே உள்ளது” என்பதான தனது தந்தையின் சிந்தனையை ச்வேதகேது அறியவில்லை. அவன் தனது மனதில், “இரண்டு வெவ்வேறான பொருள்கள் உள்ளபோது, ஒன்றைக் குறித்து அறிவதன் மூலம், மற்றதைக் குறித்து எவ்விதம் அறியப்பட்டதாகும்?”, என்ற ஐயம் கொண்டான். ஆகவே அவன், “சாந். (6-1-3) – கதம் நு பகவ: ஸ ஆதேச: - பகவானே! அந்த ஆதேசம் [இதற்கான பொருள் முன்பே கூறப்பட்டது] எப்படிப்பட்டது?”, என்று கேட்டான்.

இப்படியாகக் கேட்கப்பட்ட உத்தாலகர் தனது மனதில் இருந்தவற்றைக் கூறினார். இதனைக் காண்போம். ப்ரஹ்மமானது “ஞானம், ஆனந்தம், தோஷம் அற்ற தன்மை” முதலானவற்றைத் தனது ரூபமாகக் கொண்டது; அளவற்ற மாஹாத்மயம் கொண்டது;

தடையில்லாத எண்ணங்கள் (ஸத்யஸங்கல்பத்வம்) முதலான எல்லையற்ற எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டது; மாற்றங்கள் அடையாத ரூபம் கொண்டது பரப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஆகும் என்னும் நிலையைக் கொண்டது; ப்ரளய காலத்தில் பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவை அற்றதாக ஸூக்ஷ்ம நிலையில் உள்ள சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளது; தனது லீலைக்காகவும் ஸங்கல்பத்தாலும், ஸ்ருஷ்டி காலத்தின்போது சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களுக்கு எண்ணற்றது விசித்ரமானதும் ஆகிய அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் என்பதான உருவ அமைப்புகளை அளித்து, அவற்றைத் தனது அம்சமாகவே (பகுதி) கொண்டு நிற்கிறது. இதனால்தான், அந்த ஒன்றை (ப்ரஹ்மம்) அறிந்தால், மற்ற அனைத்தையும் அறிந்ததாகிறது என்று கூறப்பட்டது.

மேலே கூறப்பட்ட கருத்தாகிய “காரணப்பொருளும் கார்யப்பொருளும் வெவ்வேறானது அல்ல” என்பது, இந்த உலகில் காணப்படும் ஓர் உதாரணத்தால் விளக்கப்படுகிறது. இந்த வரியானது, சாந். (6-1-4) - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத் பிண்டேந ஸர்வம் ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாநம் ஸ்யாத் சாந். (6-1-4) – வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் – குழந்தாய்! எவ்விதம் மண்ணைக் குறித்து அறிந்தால், மண்ணால் செய்யப்பட்ட அனைத்தையும் (அதாவது அவற்றின் தன்மைகள் குறித்து) அறிந்ததாகிறதோ; (குடம், பாளை போன்ற) பல மாறுபாடுகள் பெயரளவில் மட்டுமே உள்ளன, அவற்றில் உள்ள மண் மட்டுமே உண்மையானது (அல்லது அவை அனைத்தும் மண் என்பதே உண்மையானது எனலாம்) – என்பதாகும். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் - மண் என்னும் ஒரே வஸ்துவானது பலவிதமான உபயோகங்களுக்காக, பலவிதமான வடிவங்களை எடுத்து, “குடம், பாளை” என்னும் பலவிதமான பெயர்களை அடைகிறது. ஆனால் இவ்விதம் பலவாகத் தோன்றும் இவை அனைத்தும் மண்ணே ஆகும்; இவை மண் அல்லாமல் வேறு ஏதும் அல்ல. இதனை தொடர்ந்து, “மண்ணை அறிந்தால், அதன் வேறு தோற்றங்களாக உள்ள குடம் முதலானவற்றையும் அறிந்ததாகிறது”, என்று கூறப்பட்டது.

தொடர்ந்து, ப்ரஹ்மமே இந்த ஜகத்தின் காரணம் என்று அறியாத ச்வேதகேது உத்தாலகரிடம், “சாந். (6-1-40) – பகவாம்ஸ்து ஏவம் ஏதத் ப்ரவீது – பகவானே! எனக்கு அதனை உபதேசிக்கவேண்டும்”, என்று கேட்டான். அப்போது, “அனைத்தும் அறிந்ததும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் காரணம்

ஆகும்” என்று உணர்த்த எண்ணிய உத்தாலகர், “சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக இருந்தது”, என்று கூறினார்.

3.1.5 “சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய ... ” என்பதற்குச் சரியான விளக்கத்தை இராமாநுசர் அளித்தல்

(அடுத்து, சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக இருந்தது – என்னும் வரி விளக்கப்படுகிறது) இந்த வரியில் உள்ள “இதம் – இது” என்னும் சொல்லானது ஜகத்தைக் குறிக்கும்; “அக்ர – தொடக்கத்தில்” என்னும் சொல்லானது “ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு” என்பதைக் குறிக்கும். “ஸத் ஏவ – ஸத் மட்டுமே” என்பதன் மூலம், அந்தக் காலத்தில், இந்த ஜகத்தானது ஸத் வடிவில் (காரணவடிவில்) இருந்தது என்று கூறப்படுகிறது; ஸ்ருஷ்டியின்போதும் இந்த ஜகத்தானது ஸத் வடிவில் (காரணவடிவில்) இருந்தது. ஆனால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு “ஸத்” என்பதாக இருந்த இந்த ஜகத்தானது, பெயர் மற்றும் ரூபம் என்னும் வேறுபாடு ஏற்படாமல், ஒன்றாகவே இருந்தது; இதுவே “ஏகம் ஏவ - ஒன்றாக மட்டுமே” என்பதாகக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ஸத் என்பதே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் என்று உணர்த்தப்பட்டது (பானைக்கு, மண் என்பது உபாதானக்காரணம், குயவன் நிமித்தகாரணம்). இப்படியாக உள்ள இந்த ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர நிமித்தகாரணம் என்று வேறு ஏதுவும் இல்லை (அதாவது ப்ரஹ்மமே நிமித்தகாரணமாகவும் உள்ளது) என்னும் கருத்தே “அத்விதீயம் - இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக” என்பதால் கூறப்படுகிறது.

3.1.6 இரண்டுவிதமான காரணமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மமே பலவிதமான பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் எடுப்பது குறித்து இராமாநுசருடைய கருத்துக்கள்

இவ்விதம், அனைத்து கட்டளைகளையும் இடுவதாக உள்ள ப்ரஹ்மமே இந்த ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமாகவும் உள்ளது என்னும் எண்ணத்தை மனதில் கொண்டபடியேதான், சாந். (6-1-3) - தம் ஆதேசம் அப்ராஷ்டியோ யேந அச்ருதம் ச்ருதம் பவதி – எதனைக்

குறித்து (அதாவது எந்த ஒரு கட்டளை இடுகின்ற வஸ்துவையோ அல்லது எந்த ஒரு கட்டளையையோ குறித்து) கேட்டால் கேட்கப்படாதவையும் கேட்கப்பட்டதாக ஆகிறதோ – என்ற கேள்வி கேட்கப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது இப்போது விளக்கப்படுகிறது.

உபாதானக்காரணமும் நிமித்தகாரணமுமாக உள்ள ஸத் என்பதே, “சாந். (6-2-3) - தத் ஐசுஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய – நான் பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தது” என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ளபடி ஸங்கல்பித்தது. அனைத்தும் அறிந்ததும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டதும், ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே இங்கு “ஸத்” என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்டது. இத்தகைய ப்ரஹ்மமானது தனது அனைத்துவிதமான விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்றதாக உள்ளபோதிலும், தனது லீலைக்காக, “சாந். (6-2-3) - பஹுஸ்யாம் – பலவாகக் கடவேன் – என்று ஸங்கல்பம் செய்தது. தொடர்ந்து விசித்ரமானதும், சித் மற்றும் அசித் என்று பலவிதமாக உள்ளதும் ஆகிய ஜகத் ரூபத்தில் நின்றது. அதன் பின்னர், சாந். (6-2-3) - ப்ரஜாயேய – உற்பத்தி செய்வேன் - என்று ஸங்கல்பம் செய்து, தனது அம்சத்தின் ஒரு சிறிய பகுதி மூலமாக ஆகாசம் போன்றவற்றைப் படைத்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து, “ஸத்” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்ற அதே பரதேவதை (ப்ரஹ்மம்), “சாந். (6-3-2) - ஹந்தாஹம் இமாஸ்திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேந ஆத்மந அநுப்ரவிச்ய நாமரூப வ்யாகரவாணி - இந்த மூன்று தேவதைகளுக்குள் (தேஜஸ், நீர், பூமி) ஜீவனைச் சரீரமாகக் கொண்டதான எனது ஸ்வரூபத்தால் புகுந்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் பெயர் மற்றும் ரூபங்களை ஏற்படுத்துவேன்”, என்று எண்ணியது; இங்குள்ள “அநேந ஜீவேந ஆத்மந” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மாவின் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. ஆக, அசித் என்று கூறப்படும் வஸ்துக்கள் அனைத்தும், “இவையும் ஒரு பொருள்” என்று உணரப்படும் நிலையானது, அவற்றுக்குள் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்ட ஜீவாத்மா புகுவதால் மட்டுமே ஏற்படுகிறது; இவ்விதமாகவே அசித் வஸ்துக்களுக்குப் பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் உண்டாகின்றன.

3.1.7 அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரங்களே ஆகும் என்பதால், அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன

இங்கு கூறப்பட்டது என்னவென்றால்: அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாகவே உள்ளதால், அவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரங்களாக (mode அல்லது விசேஷணம், அடைமொழி எனலாம்) உள்ளன. ஆகவே அவை ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன. ஜீவாத்மாக்கள் அனைத்து ப்ரஹ்மத்தின் சரீரங்களே ஆகும் என்பதைச் ச்ருதி ப்ரு. (3-7-22) – யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் – யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ – என்று கூறியது. தேவர்கள், மனிதர்கள் போன்ற பலவிதமான வடிவங்களில் உள்ளவை அனைத்தும், சரீரங்களாக உள்ளதால், ஜீவாத்மாவின் ப்ரகாரங்களே ஆகும். இந்த காரணத்தால் அவை அனைத்துமே ப்ரஹ்மத்தைத் தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன. ஆகவே ப்ரக்ருதி மற்றும் ப்ரத்யயம் (பகுதி மற்றும் விசுதி) கொண்டு உண்டாக்கப்பட்டதும், உலகில் உள்ள பலவிதமான பொருள்களைக் குறிப்பதும் ஆகிய தேவர்கள், மனிதர்கள், யசுஷர்கள், ராசுஷஸர்கள், மாடு, மான், பறவை, மரம், கொடி, மரத்துண்டு, கல், புல், பாளை, துணி போன்ற சொற்கள் அனைத்தும் அந்தந்த உருவ அமைப்புள்ள பொருள்களைக் குறிக்கின்றன; அந்த உருவ அமைப்புகள் அனைத்தும், அவற்றினுள் இருக்கின்ற ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சரீரமாக உள்ளதை அந்தச் சொற்கள் நேரடியாகவே குறிப்பதாக உள்ளன; மேலும் அந்தச் சொற்கள் மறைமுகமாக, அந்தந்த ஜீவாத்மாக்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவைக் குறிப்பதாகவும் உள்ளன. உதாரணமாக “தேவதத்தன்” என்னும் சொல்லானது, “தேவதத்தன்” என்னும் அமைப்பு கொண்ட சரீரத்தை மட்டும் குறிப்பதில்லை; அந்தச் சரீரத்தினுள் இருக்கின்ற ஜீவாத்மா மற்றும் அந்த ஜீவாத்மாவிற்குள் இருக்கின்ற பரமாத்மா ஆகிய அனைவரையும் சேர்த்தே கூறுகிறது. எனவே அனைத்து சொற்களும் அந்தப் பரமாத்மாவைக் கூறுவதாகவே உள்ளன என்றாகிறது.

3.1.8 “ஸந்மூலா” என்று தொடங்கும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்கியத்தின் விளக்கம்

அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைக் கொண்ட இந்த ப்ரபஞ்சமானது தனது உபாதானக்காரணம் மற்றும் நிமித்தகாரணம் ஆகிய இரண்டாகவும் “ஸத்” என்னும் ப்ரஹ்மத்தையே கொண்டுள்ளது. மேலும் இந்த ப்ரபஞ்சமானது தனது ஆதாரமாக “ஸத்”தையே கொண்டுள்ளது, “ஸத்”தால் நியமிக்கப்படுவதாக உள்ளது, “ஸத்”திற்கே அடிமையாக உள்ளது. இவை அனைத்தும் சாந். (6-8-4) - ஸந்மூலா: ஸௌம்யேமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ஸதாயதநா: ஸத்ப்ரதிஷ்டா: - குழந்தாய்! இந்த அனைத்தும் ஸத்

எனப்படும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே உண்டாகி, அதனையே இருப்பிடமாகக் கொண்டு, அதனாலேயே காக்கப்படுகின்றன - என்று தொடங்கும் வரி மூலமாக விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. தொடர்ந்து சாந். (6-8-7) - ஐததாத்ம்யமிதம் ஸர்வம், தத் ஸத்யம் - இவை அனைத்தும் அதனையே (ப்ரஹ்மத்தை) ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன, இதுவே உண்மை - என்பதன் மூலம், காரணம் மற்றும் கார்யம் ஆகியவற்றுக்கே இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் உணர்த்தப்பட்டு, ப்ரஹ்மமே இந்த ஜகத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளது என்னும் கருத்தே உண்மையானது என்று கூறப்பட்டது. இந்த ஜகத்தின் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது, இந்த ஜகத்தானது ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாகவே உள்ளது. இதனைத் தொடர்ந்து உள்ளதான “சாந். (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீயே அது ஆகிறாய்” என்பதில் காணப்படும் “த்வம் - நீ” என்ற சொல் மூலம் “ஜீவாத்மாவை ப்ரகாரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மம்” என்பதே உணர்த்தப்பட்டது; அதாவது அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன என்பது தெரிவிக்கப்பட்டது.

3.1.9 “ஐதத் ஆத்ம்யம் இதம் ஸர்வம்” என்று தொடங்கும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்கியத்தின் விளக்கம்

இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும்: “சாந். (6-8-7) - ஐதத் ஆத்ம்யம் இதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் அதனையே (ப்ரஹ்மத்தை) ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன” என்பதில் உள்ளதான “இதம் ஸர்வம்” என்பதன் மூலம் சேதந அசேதநங்களை உள்ளடக்கிய ப்ரபஞ்சம் கூறப்பட்டது; அப்படிப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பதே இந்த உபநிஷத் வாக்கியத்தால் உறுதியாக்கப்பட்டது. அதாவது, “ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தன்மை” என்பது ப்ரபஞ்சத்திற்கு உறுதியாக்கப்பட்டது. அடுத்து இங்கு கூறப்படுகின்ற “ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் - ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தன்மை” என்பதன் பொருள் என்ன என்று ஆராயவேண்டும். அதாவது, “ப்ரஹ்மாத்மகத்வம் - ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தன்மை” என்பது:

- ❖ ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே உள்ள “சரீரம் - ஆத்மா” என்னும் ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கூறப்படுகிறதா? அல்லது
- ❖ ஜகத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஒரே ஸ்வரூபம் கொண்டவை என்னும் காரணத்தால் கூறப்படுகிறதா?

இங்கு “ஐகத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஒரே ஸ்வரூபம் கொண்டவை என்னும் காரணத்தால்தான், ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தன்மை என்பது கூறப்படுகிறது” என்று உரைத்தால், சாந். (6-2-3) - தத் ஐசுஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - நான் பலவாகக் கடவேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்தது - என்று தொடக்கத்தில் உணர்த்தப்பட்டதான ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்யஸங்கல்பம் முதலான தன்மைகள் தள்ளப்படும் (காரணம் ப்ரஹ்மத்தின் இத்தகைய தன்மையானது, ப்ரஹ்மத்தைப் போன்றே ஸ்வரூபம் கொண்டுள்ள ஐகத்திற்கும் பொருந்தும் என்றாகும்; ஆனால் ஐகத்திற்கு இந்தத் தன்மைகள் இல்லை என்பதால், ப்ரஹ்மத்திற்கும் இருக்கமுடியாது என்று தள்ளப்படும்).

இங்கு “ஐகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே உள்ள சரீரம் மற்றும் ஆத்மா என்னும் ஸம்பந்தம் காரணமாகவே, ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள தன்மை என்பது ஐகத்திற்குக் கூறப்படுகிறது” என்று உரைத்தால், இந்தக் கருத்தானது “தை. (3-11-2) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா - அனைத்தின் உள்ளே புகுந்துள்ள புருஷன் அவற்றை நியமிப்பவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும் உள்ளான்” என்பது போன்ற வேறு ச்ருதி வாக்கியங்களால் சிறப்பாகவே அறியப்படுகிறது (ஆக இங்கு மீண்டும் கூறுதல் என்னும் தோஷம் உண்டாகும்); இங்குள்ள “அந்த: ப்ரவிஷ்ட:” என்பதன் மூலம் “அனைத்தையும் நியமிப்பவன் என்பதால், அனைத்திற்குள்ளும் புகுகிறான்” என்பதும், “ஸர்வாத்மா” என்பதன் மூலம் “அனைத்திற்கும் ஆத்மா” என்பதும் கூறப்படுகிறது. மேலும் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரங்களாக உள்ளன என்பதன் மூலம், அனைத்தின் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது என்று உணர்த்தப்படுகிறது. இதே கருத்தை ப்ரு. (3-7-22) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோ அந்தர: யமயதி | ஸ தே ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யார் ஆத்மாவில் புகுந்துள்ளானோ, அவனே உன் ஆத்மா, உனக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள அவன் அழிவற்றவன் - என்னும் வாக்கியம் கூறுகிறது. இதே கருத்தானது இந்த ப்ரகரணத்தில் கூட முன்பு “சாந். (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களிலும் ப்ரவேசித்து” என்று கூறப்பட்டது.

3.1.10 “தத் த்வம் அஸி” என்றுள்ள சாந்தோக்ய உபநிஷத் வாக்கியத்தின் சரியான விளக்கம்

ஆகவே மேலே கூறியபடி, அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாகவே உள்ளதால், இவை அனைத்தையும் தனது சரீரமாகவும் விசேஷணமாகவும் கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மமே அனைத்துவிதமான சொற்களாலும் கூறப்படுகிறது என்று கருத்து. எனவே சாந். (6-8-7) – தத் த்வம் அஸி – நீ அது ஆகிராய் – என்பதில் உள்ள ஸாமாநாதிகரண்யம் மூலமாக, அனைத்து ஜீவாத்மாக்களையும் தனது சரீரமாகவும், தனது ப்ரகாரமாகவும் (விசேஷணம் எனலாம்) கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டதாகிறது.

இவ்விதம் கூறுவதால் அறியப்படுவது என்னவென்றால்: “த்வம் – நீ” என்னும் சொல்லால், “சரீரத்தைத் தாங்குபவன் (அல்லது நியமிப்பவன்)” என ஜீவாத்மா முதன்முதலில் அறியப்படுகிறான்; அதே ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடைய சரீரமாக இருந்தபடி, பரமாத்மாவின் விசேஷணமாகவும் உள்ளான் என்று பின்னர் அறியப்படுகிறான்; அதாவது பரமாத்மா முடிய அவனுடைய இருப்பானது உணர்த்தப்படுகிறது; அதாவது பரமாத்மாவை விட்டுத் தனியே இருப்பதற்கும், அவன் அல்லாமல் தனியே செயல் புரிவதற்கும் தகுதி அற்றவனாகவே ஜீவாத்மா உள்ளான். ஆகவே “த்வம்” என்னும் சொல்லானது ஜீவாத்மாவைத் தனது விசேஷணமாகக் கொண்ட அந்தர்யாமியை (பரமாத்மா) கூறுகிறது. சாந். (6-3-2) – அநேந ஜீவேந ஆத்மந அநுப்ரவிச்ய நாமரூப வ்யாகரவாணி - ஜீவனைச் சரீரமாகக் கொண்டதான எனது ஸ்வரூபத்தால் புகுந்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் பெயர் மற்றும் ரூபங்களை ஏற்படுத்துவேன் – என்ற வாக்கியமானது, “தனக்கென்று ஒரு சரீரத்தைக் கொண்டவனாக ஜீவாத்மா உள்ளபோதிலும், ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டு, அந்த ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக ஜீவாத்மா உள்ளதால் மட்டுமே, அந்த ஜீவாத்மாவிற்குத் தனியான ஒரு பெயர் போன்றவை கிட்டுகிறது” என்று கூறுகிறது.

ஆக இவ்விதம் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் உள்ளதான “தத், த்வம்” ஆகிய இரண்டு சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றில் “தத்” என்னும் சொல்லானது இந்த ஜகத்திற்குக் காரணமாக உள்ளதும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளதும், தோஷங்கள் அற்றதும், மாறுபாடுகள் அற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது. “த்வம்” என்னும் சொல்லானது, அதே ப்ரஹ்மத்தை “ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக இருந்தபடி, தனது சரீரமாகவே உள்ள ஜீவாத்மா என்னும் விசேஷணத்துடன் கூடியுள்ளது” என்னும் விதத்தில் கூறுகிறது. ஆகவே “தத், த்வம்” என்ற இரண்டு சொற்களும் வெவ்வேறு பொருள்களை உணர்த்தும் தன்மைகளைக் கொண்டபடி

அமைந்து, ஒரே பொருளான ப்ரஹ்மத்தையே கூறுகின்றன. இவ்விதம் பொருள் கொள்வதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தினுடைய “தோஷங்கள் அற்ற தன்மை, மாறுபாடுகள் அற்ற தன்மை, அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை, ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மை” போன்ற எதுவும் பாதிக்கப்படுவதில்லை.

3.1.11 “அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மம் முடிய உணர்த்துகின்றன” என்னும் இராமாநுசரின் கருத்திற்கு மறுப்பும், இந்த மறுப்பிற்கான சமாதானமும்

வேதாந்தத்தை அறியாதவர்கள் அனைத்து பதார்த்தங்களும், அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன என்பதை அறிவதில்லை. அனைத்து சொற்களும் தங்களால் குறிக்கப்படுகின்ற அந்தந்த பொருள்கள் முடிய மட்டுமே உணர்த்துகின்றன என்று எண்ணுகிறார்கள்; இவ்விதம் கொண்டால் அந்தச் சொற்கள், தங்களால் குறிப்பிடப்படும் பொருள்களில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே உணர்த்துகின்றன என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை. ஆனால் வேதாந்தத்தைக் கேட்டு அறிந்தவர்கள், “அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமே ஆகின்றன. அனைத்தின் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது. ஆகவே அவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டு இயங்குகின்றன” என்று அறிகிறார்கள்; ஆகவே அனைத்து சொற்களும், அந்தச் சொற்களால் குறிக்கப்படும் பொருள்களைத் தனது விசேஷணமாகக் கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்று அறிகிறார்கள்.

ஆசேபம் – அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கும் என்று கொண்டால், “மாடு” என்பது போன்ற சொற்கள் அந்தந்த பொருள்களைக் குறிப்பிடும் சக்தி கொண்டவை என்னும் நிலை பாதிக்கப்படும் அல்லவோ?

சமாதானம் – அவ்விதம் நிகழாது. சாந். (6-3-2) - நாமரூப வ்யாகரவாணி - பெயர் மற்றும் ரூபங்களை ஏற்படுத்துவேன் – என்ற வாக்கியம் மூலமாக, அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைத் தனது விசேஷணங்களாகக் கொண்டுள்ள ப்ரஹ்மத்தையே அனைத்து சொற்களும் கூறுவதாக உணர்த்தப்படுகிறது. அனைத்து சொற்களாலும் முதன்மையாகக் கூறப்படுகின்ற ப்ரஹ்மமானது, ப்ரத்யக்ஷம் முதலானவற்றால் நேரடியாக அறியப்படுவதில்லை; ஆகவே இந்த உலகில் உள்ள சாதாரண மனிதர்கள் அனைவரும்

தங்களால் கூறப்படும் சொற்கள் அனைத்தும், அவைகளால் குறிப்பிடப்படும் பொருள்களுடன் முடிந்துவிடுவதாக எண்ணுகிறார்கள்; ஆனால் இவ்விதம் கொண்டால், அந்தப் பொருள்களின் ஒரு பகுதி மட்டுமே உணர்த்தப்படுவதை (அதாவது ப்ரஹ்மம் நீங்கலாக) அவர்கள் அறிவதில்லை. ஆகவே வேதாந்தத்தை முழுவதுமாக அறிவதன் மூலமே சொற்களைக் குறித்த அறிவும் முழுமை பெறுகிறது.

இவ்விதமாக வேதத்தில் உள்ள சொற்கள் அனைத்தும் தங்களுடைய பொருள்களை பரமாத்மா முடிய உணர்த்துகின்றன. உலகில் உள்ள அனைத்து சொற்களும் வேதத்தில் உள்ள சொற்களே ஆகும் (வேதத்தில் இல்லாத சொற்கள் எதுவும் உலகில் இல்லை). அனைத்து வஸ்துக்களையும் முன்பு போன்றே ப்ரஹ்மமானது மீண்டும் ஸ்ருஷ்டித்தது; தொடர்ந்து வேதங்களில் உள்ள சொற்களை எடுத்து, அந்தந்த பொருள்களுக்கு முன்பு போன்றே, பரமாத்மா வரை குறிக்கின்ற பெயர்களை அளிக்கிறது. இதனை மநு ஸ்ம்ருதி – ஸர்வேஷாம் து ஸ நாமாநி கர்மாணி விவிதாநி ச | வேத சப்தேப்ய ஏவ ஆதௌ ப்ருதக் ஸம்ஸ்தாச்ச நிர்மமே – ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் வேதங்களில் உள்ள சொற்களிலிருந்தே பல பெயர்கள் மற்றும் செயல்கள் ஆகியவற்றையும், தனித்தனியான உருவ அமைப்புகளையும் நிர்மாணம் செய்தான் – என்று கூறியது. பகவான் பராசரரும் இந்தக் கருத்தை - நாம ரூபம் ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாம் ச ப்ரபஞ்சிதம் | வேத சப்தேப்ய ஏவ ஆதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: - தேவர்கள் உள்ளிட்ட அனைத்து பூதங்களுக்கும், அவற்றுக்கான செயல்கள் பெயர்கள் மற்றும் உருவங்கள் ஆகியவற்றை வேத சொற்களிலிருந்தே எடுத்தான் – என்றார். ச்ருதியும் மஹா. நா. (5-7) - ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ ததா யதா பூர்வம் அகல்பயந் - சூரியனையும் சந்த்ரனையும் முந்தைய கல்பத்தில் இருந்தது போன்றே மீண்டும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான் – என்று கூறியது.

3.1.12 “சாந். (6-8-7) – தத் ஸத்யம் - இதுவே உண்மை” என்பதன் கருத்து

இப்படியாக ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு அற்ற தன்மை நிரூபிக்கப்பட்டது. இதன் மூலம் “ஒன்றை அறிந்தால், மற்ற அனைத்தையும் அறிந்ததாகிறது” என்னும் கருத்து மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யம் என்பது என்றாகும்போது, அவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைத் தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன என்றாகிறது. இதன் விளைவாக அனைத்தும்

ப்ரஹ்மத்தைப் போன்று ஸத்யமே ஆகும் என்பதையே “தத் ஸத்யம்” என்று ச்ருதி கூறுகிறது. வேறு எந்தவிதத்திலும் இவை அனைத்தும் ஸத்யம் என்று ஆகாது. உபநிஷத்தில் கூறப்பட்ட உதாரணத்திலும் கூட, குடம் போன்றவை மண்ணைத் தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளதால் மட்டுமே அவை ஸத்யம் என்றாகின்றன.

3.1.13 சோதக வாக்கியங்கள் (ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளை விளக்கும் வாக்கியங்கள்) ப்ரஹ்மத்தை எவ்விதம் விளக்குகின்றன?

(இதுவரை காரண வாக்கியங்கள் மூலம் ப்ரஹ்மமானது விசேஷத்துடன் கூடியதே ஆகும் என்று நிரூபித்தார். இனி சோதக வாக்கியங்கள் மூலமும் ப்ரஹ்மமானது விசேஷத்துடன் கூடியதே ஆகும் என்று நிரூபிக்க உள்ளார்) சோதக வாக்கியங்களும் “ப்ரஹ்மமானது எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றது, அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளது” என்றே கூறுகின்றன.

(அடுத்து “ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம” என்ற வரியை எடுக்கிறார். அத்வைதிகள் இங்கு பொருள் கூறும்போது “ப்ரஹ்மமானது அஸத்யமானது அல்ல, அஜ்ஞானமானது அல்ல, எல்லையுடன் கூடியது அல்ல” என்று எதிர்ப்பதங்களைப் பயன்படுத்தி, “ஆகவே ப்ரஹ்மமானது ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம்” என்று கூறுகிறார்கள். இதனை இங்கு விளக்குகிறார்) “ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம்” ஆகிய சொற்களை எதிர்ப்பதத்தில் பயன்படுத்தி ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உரைத்தாலும், அந்தச் சொற்களால் கூறப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் உண்மையான தன்மைகளை மறுக்க இயலாது.

3.1.14 ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷம் என்னும் கருத்தை மறுத்தல்

ஆசேஷபம் (அத்வைதி) – ஆனால் ப்ரஹ்மமானது “ஞானம் மட்டுமே” என்று கூறப்பட்டதால், அதனை “எந்தவிதமான விசேஷமும் அற்றதான (நிர்விசேஷம்) ஞானம் மட்டுமே” என்று அல்லவோ முடிவு செய்யவேண்டும்?

சமாதானம் – அப்படி அல்ல. ஒரு பொருளுடைய ஸ்வரூபத்தையும் அதன் தர்மங்களையும் (பண்புகள்) நிரூபிக்கும் சொற்கள், அத்தகைய பண்புகள் மூலமே அந்தப் பொருளுடைய

ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபிக்கின்றன. உதாரணமாக, “மாடு” என்னும் சொல் இவ்விதம் செய்வதை நாம் காணலாம் (அதாவது “மாடு” என்று கூறும்போது, “மாடுகளுக்கே உரிய தன்மைகள்” என்பதை மட்டும் கூறாமல், அவற்றைக் கொண்ட மாடு என்பது வரை உள்ள பொருள்களை இந்தச் சொல் உணர்த்துகிறது. இதே போன்று ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிய ஞானம் என்பதைக் கூறும் சொல்லானது, ஞானம் என்பதைக் கூறுவதுடன் மட்டுமே நின்றுவிடாமல், அந்த ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தையும் சேர்த்தே கூறுகிறது). இந்தக் கருத்தை ஸுத்ரகாரரும் ப்ர. ஸு. (2-3-29) - தத் குண ஸாரத்வாத் து தத் வ்யபதேஸு: ப்ராஜ்ஞுவத் - ஞானம் என்ற குணத்தைச் சாரமாகக் கொண்டுள்ளதால், ஆத்மாவானது ஞானம் என்று கூறப்படுகிறது - என்றும், ப்ர. ஸு. (2-3-30) - யாவதாத்ம பாவித்வாத் ச ந தோஷ: தத் தர் நாத் - ஆத்மா உள்ளவரை ஞானம் தொடர்வதாலும், ஆத்மாவை ஞானம் என்று கூறுவதில் தவறில்லை - என்றும் கூறுகிறார். இங்கு “ஞானம்” என்பதன் மூலம் ப்ரஹ்மமானது ஞானம் என்னும் தன்மையுடன் கூடியுள்ள நிலையே கூறப்படுகிறது அல்லாமல், “ப்ரஹ்மமானது ஞானம் மட்டுமே ஆகும்” என்று கூறப்படவில்லை.

ஆசேஷம் - இதனை நீங்கள் எப்படி அறிந்தீர்கள்?

சமாதானம் - முண். (1-1-9) - ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன், அனைத்தையும் உணர்ந்தவன் - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு “அறியும் தன்மை” உள்ளதைக் கூறுகின்றன (அதாவது “அறிவை உடையவன் = ஞானத்தை உடையவன் = ஞானத்தைப் பண்பாகக் கொண்டவன்” என்று கருத்து). மேலும் ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிதீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச - அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், ஞானம் பலம் மற்றும் செய்கைகளைக் இயல்பாகவே கொண்டதாகவும் உள்ளது - என்றும், ப்ரு. (2-4-44) - விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத் - எதன் உதவியால் ஒருவன் அறிபவனை அறிகிறான் - என்றும் உள்ள நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதி வாக்கியங்களில் இந்த விஷயமானது கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஞானம் என்பது ஒரு தன்மை (பண்பு) மட்டுமே ஆகும். ஆகவே, அது எந்தப் பொருளுடனும் சேராமல் தனித்து நின்று பொருள்களை உணர்த்தும் என்று கூறுவது பொருத்தம் ஆகாது. ஆகவே “ஸத்யம், ஞானம், அநந்தம்” என்னும் சொற்கள் தங்களால் உணர்த்தப்படுகின்ற ஞானம் முதலான தன்மைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே கூறுகின்றன என்று கருத்து.

3.1.15 “தத் த்வம் அஸி” என்ற ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தும் அதற்கு இராமாநுசர் கூறும் மறுப்பும்

(இராமாநுசரின் கருத்து) “தத் த்வம் அஸி” என்னும் வாக்கியத்தில் காணப்படும் “தத்” மற்றும் “த்வம்” ஆகிய இரண்டு சொற்களும் தங்களுடைய நேரடியான பொருளை அளிக்காமல் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தையே கூறுகின்றன என்று பொருள் உரைத்தால், அந்தச் சொற்களின் நேரடியான பொருளைக் கைவிடுதல் என்னும் தோஷம் ஏற்படும்.

ஆசேஷபம் (அத்வைதி) – அந்த வாக்கியத்தின் மூலம் இரண்டும் ஒன்றே ஆகும் என்னும் ஐக்யத்தையே (ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யம்) வெளிப்படுத்த முயல்வதால், “தத், த்வம்” ஆகிய இரண்டும் நேரடியான பொருளில் வராமல், லக்ஷணையாக வருவதில் எந்தவிதமான இலக்கணப் பிழையும் இல்லை. உதாரணமாக “ஸோயம் தேவதத்த: (ஸ: அயம் தேவதத்த:) – அந்த தேவதத்தனே இவன்” என்னும் வாக்கியத்தைக் காண்போம். இதில் உள்ள “ஸ: - அந்த” என்பது, வேறு ஒரு காலம் மற்றும் வேறு ஒரு இடத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட ஒரு புருஷனைக் குறிக்கும். “அயம் - இவன்” என்பது, நிகழ் காலம் மற்றும் அருகில் உள்ள அல்லது இடத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட ஒரு புருஷனைக் குறிக்கும். இந்தச் சொற்கள் இரண்டும் ஸாமாநாதிகரணயத்தில் உள்ளதால், அந்த இரண்டு புருஷர்களுக்கும் ஐக்யம் உண்டாகிறது (அதாவது ஒரே மனிதன் என்பது விளங்குகிறது). ஒரே மனிதன் ஒரே நேரத்தில் வெவ்வேறு இடம் மற்றும் காலம் ஆகியவற்றுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டிருத்தல் என்பது பொருந்தாது; ஆகவே “ஸ: மற்றும் அயம்” ஆகிய இரண்டு சொற்களும் தங்களால் உணர்த்தப்பட வேண்டியதான காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவற்றின் ஸம்பந்தம் என்னும் நேரடியான பொருளை அளிப்பதை விடுத்து, “தேவதத்தன்” என்னும் மனிதனை லக்ஷணையாகக் குறிப்பிடுவதையே தங்கள் நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளதைக் காணலாம். ஆக இங்கு அந்த மனிதனுடைய ஐக்யமே உணர்த்தப்படுகிறது.

சமாதானம் – இந்த உதாரணமே பொருந்தவில்லை. “ஸோயம் தேவதத்த: (ஸ: அயம் தேவதத்த:) – அந்த தேவதத்தனே இவன்” என்னும் வாக்கியத்தில் லக்ஷணையாக எதுவும் கூறப்படவில்லை. நேரடியாகப் பொருள் கொள்ளும்போது ஏதேனும் முரண்பாடு உண்டானால் மட்டுமே லக்ஷணையாகப் பொருள் கொள்ளவேண்டும் அல்லவோ? ஒரு

பொருளானது, கடந்தகாலம் மற்றும் நிகழ்காலம் ஆகிய இரண்டிலும் ஒரு செயலுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டிருப்பதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை (உதாரணமாக, “நேற்று ஒரு இடத்தில் இருந்த மனிதன், இன்று வேறு இடத்தில் இருக்கிறான்” என்பதில் முரண்பாடு இல்லை. ஆனால், “நேற்று ஒரு இடத்தில் இருந்த மனிதன், நேற்று வேறு இடத்தில் இருந்தான்” என்பதில் முரண்பாடு உண்டாகும்). “வேறு இடத்தில் இருந்தான்” என்பது கடந்தகாலத்தில் நிகழ்ந்ததாகும்; “இங்கு அருகில் உள்ளான்” என்பது நிகழ்காலத்தில் உள்ளதாகும்; இந்த இரண்டையும் ஒன்றாக்கி, அந்த மனிதனுக்கு ஐக்கியம் (ஒரே மனிதன்) கூறுவதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. “ஒரே மனிதன் வெவ்வேறு இடங்களில் உள்ளான்” என்பதில் ஏற்படக்கூடிய முரண்பாடானது, “வெவ்வேறு காலங்கள்” என்பதால் சீராக்கப்படுகிறது.

நீங்கள் (அத்வைதி) கூறுவது போன்று அந்தச் சொற்கள் லக்ஷணையாகவே உள்ளன என்று வைத்துக் கொண்டாலும், இரண்டு சொற்களுமே லக்ஷணையாக இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை; ஏதேனும் ஒரு சொல்லை லக்ஷணையாகக் கொண்டாலே போதுமானதாகும். ஆனால் இங்கு லக்ஷணை என்பதே பயன்படுத்தப்படவில்லை என்று நாங்கள் கூறுகிறோம்.

இதே போன்று “தத் த்வம் அஸி” என்பதிலும் முரண்பாடு இல்லை. “தத்” என்பது ஜகத்காரணமாகக் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம், “த்வம்” என்பது அந்தர்யாமியாகக் கூறப்படும் ப்ரஹ்மம் என்று கருத்து. இரண்டு பொருள்களுக்கு ஐக்கியம் கூறுவதான ஸாமாநாதிகரண்யமானது அந்த இரண்டு பொருள்களுக்கும் உள்ள சிறப்புகளுடன் சேர்த்தே ஐக்கியத்தையே உணர்த்தும்; அந்த இரண்டு பொருள்களுக்கும் உள்ள சிறப்புகளை விடுத்து, பொருள்களுடைய ஐக்கியத்தை மட்டுமே ஸாமாநாதிகரண்யம் உணர்த்தாது. வெவ்வேறு பொருள்களைக் குறிக்கும் சொற்களானவை ஒரே பொருளைக் குறிக்கும்போது அவற்றை ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் கூறுவதாக அறிந்தவர்கள் உரைக்கிறார்கள். “தத் த்வம் அஸி” என்பதற்கு நம்முடைய விளக்கமானது, ஸாமாநாதிகரண்யத்தின் இந்த வரையறையில் நன்கு பொருந்துகிறது.

மேலும் ஒரு பக்தியில் உள்ள பல சொற்றொடர்களில், இறுதியில் உள்ள சொற்றொடரானது, தொடக்கத்தில் உள்ள சொற்றொடரைப் பாதிக்கும் விதத்தில்

அமைத்தல் என்பது பொருந்தாது. இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில், சாந். (6-2-3) - தத் ஐசுஷத பஹுஸ்யாம் - “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பம் செய்தது - என்னும் வாக்கியம் உள்ளது. இதன் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்யஸங்கல்ப தன்மையும், ஐகத்காரணமாக உள்ள தன்மையும் உணர்த்தப்பட்டது. “ப்ரஹ்மமானது அவித்யையின் இருப்பிடமாக உள்ளது” என்னும் கருத்தானது, இதற்கு முரணாக உள்ளது அல்லவோ (அதாவது ப்ரஹ்மம் தன்னை ஜீவனாக எண்ணிக் கொள்கிறது என்று உரைக்கும்போது, ப்ரஹ்மம் அஜ்ஞானத்தின் உள்ளது என்றே கருத்து)?

சொற்கள் பலவிதமான பொருள்களை அளிக்கக்கூடியவையாக உள்ளன; இத்தகைய பல சொற்களுடைய சேர்க்கையாக அமைந்து, அவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே வாக்கியங்கள் உள்ளன. இந்த இரண்டும் கொண்டு அமையப்பெற்ற காரணத்தாலேயே “சப்தம்” என்பது அனைவராலும் ஏற்கக்கூடிய ப்ரமாணமாக உள்ளது. இவ்விதமாக உள்ள சப்த ப்ரமாணம் என்பது நிர்விசேஷமாக உள்ள வஸ்துவைக் கூறும் தகுதி கொண்டது அல்ல. ஆகவே நிர்விசேஷமான வஸ்து விஷயத்தில் சப்தம் என்பது ப்ரமாணம் ஆகாது. “நிர்விசேஷம்” என்னும் சொல்லானது “எந்தவிதமான விசேஷமும் அற்றது” என்னும் பொருளைத் தருவதில்லை; மாறாக, “ஒரு சில தன்மைகளுடன் கூடியதாக உள்ள ஒரு பொருள் உள்ளது. வேறு ஒரு பொருளில் காணப்படும் வேறு தன்மைகள் இதற்கு இல்லை” போன்றவையே உணர்த்தப்படுகிறது; இவ்விதம் கொள்ளவில்லையென்றால், அவைகளுக்கு எந்தவிதமான பொருளையும் வெளிப்படுத்த இயலாது என்றாகும். ப்ரக்ருதி மற்றும் ப்ரத்யயம் (பகுதி மற்றும் விசுதி) ஆகிய இரண்டு பாகங்கள் கொண்டதாக உள்ள அனைத்து சொற்களும், அந்தப் பாகங்கள் மூலமாக பலவிதமான விசேஷங்களை (அல்லது தன்மைகளை) வெளிப்படுத்துகின்றன. இது போன்றே வாக்கியங்களுக்கும், அவற்றில் உள்ள பல சொற்களுடைய சேர்க்கை மூலமாக, பலவிதமான அறிவை உணர்த்தவல்ல தன்மை உள்ளது.

3.1.16 “ப்ரஹ்மம் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்பதால் ப்ரமாணம் அவசியம் இல்லை” என்று அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தும் அதற்கு இராமாநுசர் கூறும் மறுப்பும்

ஆசேஷபம் (அத்வைதி) - நிர்விசேஷமான ஸ்வயம்ப்ரகாச ப்ரஹ்மத்தை உணர்த்தவல்ல ப்ரமாணமாக சப்தம் (வேதங்கள்) உள்ளன என்று நாங்கள் கூறவில்லை. தானாகவே

தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்ல ஒரு வஸ்துவானது, தன்னை உணர்த்துவதற்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணத்தையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. வேத வாக்கியங்கள் அனைத்துமே ப்ரஹ்மத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக இருப்பதில்லை; மாறாக, ப்ரஹ்மத்தின் மீது கற்பனையாக ஏற்றிக் கூறப்படும் “அறியும் தன்மை கொண்டது” முதலான தன்மைகளைத் தள்ளுவதற்காகவே உள்ளன. இவ்விதம் நிர்விசேஷமான ஸ்வயம்ப்ரகாச ப்ரஹ்மத்தைச் சூழ்ந்துள்ள அனைத்து தன்மைகளும் விலக்கப்பட்டவுடன், அது தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தியபடி இருப்பதில் தடையில்லை.

சமாதானம் – இவ்விதம் கொள்ள இயலாது. ப்ரஹ்மத்தின் விசேஷங்களைத் தள்ளும்போது, எந்தச் சொல்லால் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பிடுகிறீர்கள்? இதற்கு நீங்கள் (அத்வைதி), “ஜ்ஞப்தி (ஞானம்) என்பதால் ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பிடுகிறோம்”, என்று கூறினால், இது பொருந்தாது. அந்தச் சொல்லும் கூட, ப்ரக்ருதி மற்றும் ப்ரத்யயம் ஆகிய இரண்டு பாகங்கள் கொண்டதாக உள்ளதால், விசேஷத்துடன் கூடிய பொருளை மட்டுமே உணர்த்தவல்லதாகும். “ஜ்ஞப்தி” என்னும் சொல்லானது “ஜ்ஞா” என்னும் தாதுவிலிருந்து வந்ததாகும்; இந்தத் தாதுவிற்கு “அறிதல் அல்லது அறிகிறது” என்று பொருள்; இது அறியப்படும் பொருள் (ஸகர்மகம், செயப்படுபொருள், object), அறிபவன் (ஸகர்த்ருகம், எழுவாய், subject) மற்றும் மற்ற செயல்களிலிருந்து வேறுபடுத்தப்பட்ட சிறப்பான ஒரு செயல்பாடு (அறிதல் என்னும் செயல்பாடு) ஆகியவற்றை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இதன் ப்ரத்யய பாகமானது பால் மற்றும் எண்ணிக்கை ஆகியவற்றைக் கூறுவதாக உள்ளது. இப்படிப்பட்டதான இயல்புகள் இன்றி ப்ரஹ்மத்திற்கு உரிய ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தன்மையை நிரூபிக்க இயலாது; ஏனென்றால், மற்றவற்றை வெளிப்படுத்தவல்ல தன்மை என்பதன் மூலமே ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்தன்மை வெளிப்படுகிறது.

ப்ரஹ்மமானது எப்போதுமே தன்னைத் தானே வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளது என்றால், அதன் மீது மற்ற எந்த வஸ்துவுடைய பண்புகளையும் ஏறிடுதல் என்பது நிகழாது (இவ்விதம் ஏறிடுதல் என்பது அத்யாஸம் எனப்படும். இது ப்ரஹ்மத்தின் அவித்யையால் நிகழ்வதாக அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள்). ஒரு கயிற்றைக் குறித்து நன்றாக அறிந்தால், அதில் பாம்பு என்னும் கற்பனை ஏறிடாது அல்லவோ? இந்த முரண்பாடு உண்டாகாமல் இருப்பதற்காகவே ப்ரஹ்மத்தை அவித்யை மூடுவதாக நீங்கள் கூறுகிறீர்கள் (இங்கு

“ஆச்சாதிக அவித்யை” என்று கூறப்படுகிறது. அவித்யையானது ஆச்சாதிக அவித்யை மற்றும் விசேஷிக அவித்யை என இருவகைப்படும். ஆச்சாதிக அவித்யை என்பது வஸ்துவையே மறைப்பதாகும்; விசேஷிக அவித்யை என்பது வஸ்துவின் பண்புகளை மறைப்பதாகும்). ப்ரஹ்மத்தின் இவ்விதமாக மூடப்பட்ட பகுதியே (பகுதி = அம்சம்), சாஸ்த்ரத்தால் உண்டாகும் நிவர்த்தக ஞானத்திற்கு (நிவர்த்தக ஞானம் = அவித்யையைப் போக்கும் ஞானம்) விஷயமாக உள்ளது. இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தின் ஒரு பகுதி என்பதே இல்லை என்று கூறினால், சாஸ்த்ர ஞானத்திற்கு அவித்யையை விலக்கும் தன்மை இல்லை என்றாகும். கயிற்றின் மீது ஏற்றிக் கூறப்படும் பாம்பு என்னும் நிலை உண்டானால் மட்டுமே, “இது பாம்பு” என்னும் எண்ணம் விலகும் அல்லவோ? “ஞானம் மட்டுமே என்பதாக உள்ள ப்ரஹ்மத்திடம் உள்ள ஒரு சிறிய பகுதியே, சிறப்பான ஒரு சொல் கொண்டு மட்டுமே கூறப்படுகிறது”, என்று நீங்கள் கூறினால், அத்தகைய ப்ரஹ்மமானது அனைத்து ச்ருதிகளாலும் வெளிப்படுத்தக்கூடிய அனைத்து தன்மைகளுடனும் சேர்ந்தே உள்ளது என்றாகிறது. எனவே ப்ரமாணத்தின் அடிப்படையில் நடப்பவர்கள், நிர்விசேஷமான வஸ்து என்பது கிடையாது என்று ஏற்கவேண்டும்.

3.1.17 “நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் நிர்விசேஷமாகவே வஸ்துவை உணர்த்தும்” என்று அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தும் அதற்கு இராமானுசர் கூறும் மறுப்பும்

நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்திலும் (இந்த நூலின் இறுதியில் உள்ள பிற்சேர்க்கை வரிசை எண் 5 காண்க) விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே வஸ்துக்கள் புலப்படுகின்றன. இவ்விதம் புலப்படுவதில்லை என்றால், ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தின்போது நம்மால், “அதுவே இது” என்று முன்பே நாம் கண்டதாக அறிதல் என்பது பொருந்தாது. “பசுத் தன்மை” முதலான தன்மைகள் பலவும் பொருள்களுடைய உருவ அமைப்பைக் குறிக்கின்ற இயல்பைக் கொண்டவை ஆகும். நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷத்தின்போதும், “இது இப்படிப்பட்டது” என்று பொருளுடைய உருவ அமைப்பும் சேர்த்தே அறியப்படுகிறது. இரண்டாவது முறை தொடங்கிக் காணப்படும் பொருள்களில், அத்தகைய உருவ அமைப்பின் ஒற்றுமை என்பது அதே போன்ற பொருள்கள் பலவற்றிலும் உள்ளது என்பது மட்டுமே அறியப்படுகிறது (அதாவது பொருள்களைக் குறித்து அறியாமல், பொருள்களில் உள்ள பொதுத்தன்மைகள் அல்லது ஜாதிக்கே உரிய தன்மைகள் மட்டுமே அறியப்படுகின்றன).

இவ்விதம் அத்தகைய உருவ அமைப்பு என்பது அதே போன்ற பல பொருள்களுக்கும் விசேஷணமாக உள்ளது என்பதை, இரண்டாவது முறை தொடங்கிக் காணும் காட்சியில் அதே உருவ அமைப்பு தொடர்ந்தபடி உள்ளதன் மூலம் அறிகிறோம்; இதனால்தான், இரண்டாவது முறை தொடக்கமாக உள்ள ப்ரத்யக்ஷங்களை ஸவிகல்பகம் என்கிறோம்.

3.1.18 பேத அபேத வாதம் கூறும் பாஸ்கர யாதவப்ரகாச மதங்களின் மையக் கருத்தை இராமாநுசர் மறுத்தல்

(நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் குறித்த அத்வைதிகளுடைய கருத்தை மறுத்த தன்னுடைய இந்தக் கருத்தின் மூலமே, பேத அபேத வாதிகளுடைய முக்கியமான ஸித்தாந்தத்தை இராமாநுசர் மறுக்கிறார்)

இந்தக் காரணத்தாலேயே (நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் விசேஷத்துடன் சேர்த்தே வஸ்துக்களை உணர்த்தும் என்ற காரணத்தாலேயே), ஒரே வஸ்துவானது மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபட்டதாகவும் வேறுபடாததாகவும் உள்ளது என்று கூறும் ஸித்தாந்தம் தள்ளப்படுகிறது (இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தம் “பேத அபேதம்” எனப்படுகிறது. அனைத்து வஸ்துக்களிலும் பேதமும் அபேதமும் சேர்ந்தே உள்ளன என்பது இவர்களுடைய வாதமாகும். உதாரணமாக, யானை மற்றும் குதிரை ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே பேதம் உள்ளது; ஆனால் இரண்டுமே விலங்குகள் என்பதால் அவற்றுக்கு இடையே அபேதம் உள்ளது). ஒரு பொருளுடைய உருவ அமைப்பு என்பது, அத்தகைய அமைப்பைக் கொண்ட அந்தப் பொருளுக்கு ஒரு நிலையாக (ப்ரகாரம் என்பர். அல்லது சரீரம் எனலாம்) உள்ளது; ஆகவே அது அந்தப் பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே ஆகும். ஆனால் உருவ அமைப்பு என்பது ஒரு பொருளின் நிலையாக உள்ளதால், அது அந்தப் பொருளை விட்டுப் பிரிந்து தனியாக நிற்கும் தகுதி கொண்டது அல்ல. இந்த இரண்டு காரணங்களால், ஒரே பொருளுக்கு பேத அபேதம் உள்ளதாகக் கூற முடியாது.

3.1.19 சாந். (6-1-4) – வாசாரம்பணம் – என்று தொடங்கும் வாக்கியத்திற்கு அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தை இராமாநுசர் மறுத்தல்

இராமாநுசர் கேட்கும் கேள்வி – நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தை நிரூபிக்கும்விதமாக, “தானாகவே வெளிப்படக்கூடிய அந்த வஸ்துவின் மீது ஏற்றிக் கூறப்படும் அனைத்து விசேஷங்களும், அனைத்து வேத வாக்கியங்களாலும் தள்ளப்படுகின்றன” என்று கூறுகிறார்கள். இவ்விதம் தள்ளுகின்ற வேத வாக்கியங்கள் எவை என்று அவர்கள் கூறவேண்டும்.

அத்வைதிகளுடைய பதில் - சாந். (6-1-4) – வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம் ம்ருத்திகேத்யேவ ஸத்யம் – (குடம், பாளை போன்ற) பல மாறுபாடுகள் பெயரளவில் மட்டுமே உள்ளன, அவற்றில் உள்ள மண் மட்டுமே உண்மையானது – என்பதே அந்த வாக்கியமாகும். அதாவது இங்கு நிகழக்கூடிய மாற்றம் மற்றும் பெயர் போன்றவை பேச்சளவில் மட்டுமே ஆகும்; அவைகளில் உள்ள காரணப்பொருள்கள் மட்டுமே உண்மையானவை, மற்ற அனைத்தும் அஸத்யமானதே ஆகும்.

இராமாநுசர் கூறும் பதில் – இவ்விதம் உரைப்பது பொருத்தமற்றது (அதாவது இவ்விதம் கூறுவது உதாரண வாக்கியத்துடன் பொருந்தாது). “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தைக் குறித்தும் அறிந்ததாகிறது” என்று தனது தந்தையால் ச்வேதகேது உபதேசிக்கப்படுகிறான். இதனை அவனால் புரிந்து கொள்ள இயலவில்லை. இதனை விளக்குவதற்காகவே இந்த உதாரணம் கூறப்பட்டது. ஒரே வஸ்து பல நிலைகளில் (இங்கு நிலை என்பது காரணம் மற்றும் கார்யம்) உண்மையாகவே இருக்கும் என்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட நிலையில் அந்தப் பொருள் உள்ளபோது அதனை அறிந்தால், வேறு ஒரு நிலையில் அந்தப் பொருள் உள்ளபோதிலும் அதனை அறிந்ததே ஆகும் (அதாவது அந்த வேறு நிலையில் உள்ளதும் அந்தப் பொருளே ஆகும் என்று அறிதல்). இதனை விளக்கவே இந்த உதாரணம் கூறப்பட்டது அல்லாமல், விசேஷங்களைத் தள்ளும்விதமான சொற்கள் ஏதும் இங்கு கூறப்படவில்லை.

“வாசாரம்பணம்” என்பதில் உள்ள “வாசா” என்றால் “சொற்கள் மூலமாக” என்று பொருள்; “ஆரம்பணம்” என்றால் “ஆரப்யதே – தொடப்படுகிறது அல்லது ஸம்பந்தம் கொள்கிறது” என்று பொருள். மண்ணானது பிண்ட வடிவத்தில் உள்ளபோது வேறு பெயர் மற்றும் பயனைக் கொண்டதாக உள்ளது. அதே மண்ணானது குடம், மந்தட்டு போன்றவையாக உள்ளபோது வேறு பெயர் மற்றும் பயனைக் கொண்டதாக உள்ளது. ஆனாலும்

அனைத்திலும் மண் என்னும் ஒன்றே உள்ளது. வெவ்வேறு உருவ அமைப்பு மற்றும் வெவ்வேறு பெயர்கள் காரணமாக மண்ணானது பலவிதமான பயன்களுடன் ஸம்பந்தம் கொள்கிறது. ஆகவே அத்தகைய மண் என்பதே ஸத்யமாக உள்ளது. இப்படியாக ஒன்றைக் குறித்து அறிந்தால், மற்றொன்றைக் குறித்த அறிவும் பெறப்படுகிறது என்று கூறுவது பொருத்தமாகும். ஆகவே இங்கு எதுவும் தள்ளப்படவில்லை என்பது முன்பே கூறப்பட்டது.

அத்வைதிகளுடைய கேள்வி – ஆனால், சாந். (6-1-3) - யேந அச்ருதம் ச்ருதம் - எதனைக் குறித்துக் கேட்டால் கேட்கப்படாதவையும் – என்பதம் மூலம் ப்ரஹ்மம் நீங்கலாக உள்ள மற்ற அனைத்தும் மித்யையே ஆகும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது அல்லவோ?

இராமாநுசருடைய பதில் – இவ்விதம் பொருள் கொண்டால், சாந். (6-1-1) - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந – குழந்தாய்! எவ்விதம் ஒரு மண் உருண்டையிலிருந்து – என்பது போன்ற உதாரணங்கள் பயனற்றவை என்றாகும். எப்படி? ஒரு கயிற்றைக் கண்டு “இது பாம்பு” என்று அச்சம் கொள்வது பொய்யானது (தவறானது) என்று ச்வேதகேது எவ்விதம் அறிந்துள்ளானோ அதே போன்று, தனது கண்களால் காணுதல் அல்லது மற்ற யுக்திகளால், மண்ணால் செய்யப்பட்ட குடம் போன்றவை பொய்யானது என்று எண்ணுவதில்லை (அதாவது பாம்பானது அஸத்யமானது என்பது போன்று குடம் போன்றவையும் அஸத்யம் என்று எண்ணவில்லை). ஆனால், “அவன் அவ்விதம் அறிகிறான் என்பதையே இங்கு செய்யப்படும் உபதேசம் காண்பிக்கிறது” என்று நீங்கள் கூறினால், இந்த வாக்கியத்தில் “யதா – எவ்விதம்” என்று உதாரணம் கூறுவது போன்று தொடங்கப்பட்டது பொருந்தாது.

3.1.20 சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய – என்று தொடங்கும் வாக்கியத்திற்கு அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தை இராமாநுசர் மறுத்தல்

அத்வைதிகளுடைய கருத்து – ஆனால், சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என எதும் அற்றதாக இருந்தது – என்பதில் காணப்படும் “ஸத் ஏவ – ஸத் மட்டுமே, ஏகம் ஏவ – ஒன்றாக மட்டுமே” என்ற

இரண்டிலும் காணப்படும் அவதாரணம் (மட்டுமே என்று பொருள்) மூலமும், “அத்விதீயம் - இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக” என்பதன் மூலமும் “ஸத் - ப்ரஹம்” என்பதைத் தவிர்த்து அதே போன்ற மற்ற ஒரு வஸ்துவோ அல்லது வேறு வஸ்துக்களோ என அனைத்தும் விலக்கப்படுகின்றன அல்லவோ (ஆகவே ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஸத்யம், மற்ற அனைத்தும் மித்யை என்றாகிறது அல்லவோ)?

இராமாநுசருடைய பதில் - இவ்விதம் உரைப்பதும் பொருந்தாது. “சாந். (6-1-1) - யதா ஸோம்ய ஏகேந ம்ருத்பிண்டேந - குழந்தாய்! எவ்விதம் ஒரு மண் உருண்டையிலிருந்து - என்னும் வாக்கியத்தின் மூலமாக, கார்யமாக உள்ள நிலை மற்றும் காரணமாக உள்ள நிலை ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் உள்ள வஸ்து ஒன்றே ஆகும் என்னும் தன்மை எங்கு உணரப்படுகிறதோ, அங்கு, ஒரு நிலையில் உள்ள வஸ்துவை அறிந்தாலே மற்றொரு நிலையில் உள்ள வஸ்துவும், அது ஒரே த்ரவ்யமாக உள்ளதால், அறியப்பட்டதாகும்” என்னும் கருத்தே உதாரணம் மூலமாக விளக்கப்பட்டது. ச்வேதகேதுவிற்கு ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்ற ஞானம் இல்லாத காரணத்தால், ப்ரஹ்மத்தின் ஜகத்காரணமாக உள்ள தன்மையை சாந். (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு தொடக்கத்தில் ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக இருந்தது - என்னும் வாக்கியத்தால் அவனுடைய தந்தை விளக்கத் தொடங்கினார்.

“சாந். (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத்” என்னும் வாக்கியத்தை “இதம் அக்ரே ஸத் ஏவ ஆஸீத் - இது தொடக்கத்தில் ஸத் என்பதாகவே இருந்தது” என்று கொள்ளவேண்டும். “அக்ர - தொடக்கத்தில்” என்பது குறிப்பிட்ட காலத்தைக் குறிப்பதாகும். “இதம்” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்ற ப்ரபஞ்சமானது “ஸத்” என்னும் நிலையை அடைந்தது என்னும் செயலையே “ஆஸீத்” என்ற பதம் குறிக்கிறது. “ஏகம் ஏவ” என்பதன் மூலம், அப்போது ப்ரபஞ்சமானது பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகியவை இல்லாமல் இருந்த நிலை கூறப்பட்டது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளப்படும்போது, இந்த ஜகத்தானது ஸத் என்பதையே தனது உபாதானக்காரணமாகக் கொண்டுள்ளது என்பது புலப்படுகிறது. பொதுவாகவே உலகில் உள்ள எந்த ஒரு உபாதானக்காரணமும், தன்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு காரணத்தையும் எதிர்பார்க்கும் (உதாரணமாக, மண் என்னும் உபாதானக்காரணமானது, தன்னைப் பானையாக மாற்றுவதற்கு குயவன்

என்னும் நிமித்தகாரணத்தை எதிர்பார்க்கும்). ஆனால் ஜகத்காரணமாக இருப்பதைப் பொறுத்தவரை அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், அனைத்தும் அறிந்ததாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மமானது அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டதாக உள்ளதால் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை (அதாவது நிமித்தகாரணம் என்று தனியாக எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளது என்னும் முரண்பாடு இல்லை). “அத்விதீயம்” என்னும் சொல், ஜகத்தானது ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது என்பதைத் தள்ளுகிறது. ப்ரஹ்மத்தின் “அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டிருத்தல்” என்னும் தன்மை காரணமாகவே ஒரு சில ச்ருதி வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ள உபாதானக் காரணத்தன்மையை முதலில் கூறிய பின்னர், அதன் நிமித்த காரணத்தன்மையையும் கூறுகின்றன. இப்போது நாம் ஆராய்ந்த ச்ருதி வாக்கியம் இது போன்றே உள்ளதாகும்.

ஒரு சில ச்ருதி வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மத்தை முதலில் நிமித்தகாரணமாகக் கூறுகின்றன; தொடர்ந்து, “அத்தகைய ப்ரஹ்மமே எவ்விதம் உபாதானக்காரணமாகவும் இருக்கமுடியும்?” என்ற கேள்வியை எழுப்புகின்றன; இதனைத் தொடர்ந்து, “ப்ரஹ்மமானது அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டுள்ளதால், அதுவே உபாதானக் காரணமாகவும், அனைத்துவிதமான கருவிகளாகவும் இருப்பது என்பது பொருத்தமே ஆகும்” என்று தீர்மானிக்கின்றன. உதாரணமாக, தை. ப்ரா. (2-8-9) - கிம் ஸ்வித்வநம் க உ ஸ வ்ருசுஷ ஆஸீத் யதோ தத் த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதஷு: | மநீஷிணோ மநஸா ப்ருச்சதேது தத் யத் அத்யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந் - எந்த வனத்தில் உள்ள எந்த மரத்திலிருந்து மரக்கட்டையை எடுத்து இந்த ஸ்வர்கத்தையும் உலகத்தையும் உண்டாக்கினார்கள்? ஞானம் உள்ளவர்களே! அதிலிருந்த எந்த ஒன்று இந்த உலகங்களைத் தாங்கி நிற்கிறது என்று உங்கள் மனதில் கேளுங்கள் - என்று கேட்கப்பட்டு, தை. ப்ரா. (2-8-9) - ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருசுஷ ஆஸீத் யதோ த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதஷு: | மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத் யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந் - ப்ரஹ்மமே அந்த வனம், ப்ரஹ்மமே அந்த மரம், ப்ரஹ்மம் என்ற அந்த மரத்திலிருந்தே மரக்கட்டையை எடுத்து இந்த ஸ்வர்கத்தையும் உலகத்தையும் உண்டாக்கினார்கள். அங்கிருந்த ப்ரஹ்மமே இந்த உலகங்களைத் தாங்கி நிற்கிறது என்று மனதில் எண்ணி நான் கூறுகிறேன் - என்று விடை கூறப்பட்டது. அதாவது, “உபாதானக்காரணம் மற்றும் நிமித்த காரணம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றாக இருக்க இயலாது”, என்று பொதுவாகக் காணப்படும் ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து உரைக்கப்பட்டு,

ப்ரஹ்மமானது அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதால், ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் இந்த முரண்பாடு இல்லை என்று கூறப்படுகிறது.

ஆகவே சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு தொடக்கத்தில் ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது – என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள “அக்ரே – தொடக்கத்தில்” என்பது போன்ற சொற்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு பல விசேஷங்கள் உள்ளதை வெளிப்படுத்துகின்றன. உங்களுக்கு (அத்வைதி) மிகவும் விருப்பமான “விசேஷங்களை விலக்குகின்றன” என்னும் நிலையைக் கூறும் சொற்கள் இங்கு காணப்படவில்லை. மாறாக இங்கு ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள “கார்ய காரண” நிலையை விளக்குவதற்காக, முன்னர் எப்போதும் றிந்திராத ஆயிரக்கணக்கான விசேஷங்களை ச்ருதி கூறுகிறது; உதாரணமாக ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் உள்ள சிறப்பை உணர்த்துகின்ற “அக்ர - தொடக்கத்தில்” என்பதும், குறிப்பிட்ட செயலில் உள்ள சிறப்பை உணர்த்துகின்ற “ஆஸீத் – இருந்தது” என்பதும், ப்ரஹ்மமானது உபாதானக்காரணம் மற்றும் நிமித்தகாரணமாக உள்ள தன்மை, நிமித்தகாரணமும் உபாதானக்காரணமும் ஒன்றாக இருக்க முடியாது என்னும் ஆசேஷத்திற்கு பதில் அளிக்கும்விதமாக ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்து சக்திகளையும் கொண்ட தன்மை போன்ற பலவும் இங்கு கூறப்படுகிறது.

3.1.21 சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய – என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தைக் கொண்டு வைசேஷிகர்கள் கூறும் “அஸத் கார்ய வாதம்” மறுக்கப்படுதல்

(அடுத்து சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – என்னும் வாக்கியம் வைசேஷிகருடைய அஸத் கார்ய வாதத்தை மறுக்கிறது என்பதைக் கூறுகிறார்) இந்த வாக்கியமானது ஜகத் மற்றும் ப்ரஹ்மம் ஆகிய இருவருக்கும் இடையே உள்ள “கார்ய காரண” ஸம்பந்தம் என்பது உண்மையானதே ஆகும் என்று உணர்த்த முயல்கிறது. ஆகவே, “காரணப்பொருள் இன்றி கார்யப்பொருள் உண்டாகிறது (அல்லது கார்யப்பொருளானது காரணப்பொருளில் இல்லை)” என்று கூறுகின்ற “அஸத் கார்ய வாதம்” என்பது, சாந். (3-19-1) – அஸத் ஏவ இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் அஸத்தாக இருந்தது – என்று தொடங்கி தள்ளப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, சாந். (6-2-2) - குதஸ்து கலௌ ஸோம்ய ஏவம் ஸ்யாத் - குழந்தாய்! இது எப்படி நிகழும் – என்று

கேட்கப்பட்டது; இதன் கருத்து என்னவென்றால், “முன்பு இல்லாத ஒன்றிலிருந்து உற்பத்தி நிகழ்வதற்கான காரணம் ஏதும் இல்லை”, என்பதாகும். இந்தக் கருத்தே, “கதம் அஸத: ஸத் ஜாயதே – இல்லாத ஒன்றிலிருந்து, உண்மையாக இருக்கின்ற ஒன்று எப்படித் தோன்றும்?” என்பதன் மூலம் விளக்கப்பட்டது. “மண்ணிலிருந்து வெளிப்படும் குடம் என்பதும் மண்ணே ஆகும்” என்பது போன்று, இல்லாத ஒன்றுலிருந்து வெளிப்படுவதாகக் கூறப்படும் பொருளும் இல்லாததே (அஸத்யமானதே) ஆகும் என்று கருத்து. “ஸத் என்பதிலிருந்து உற்பத்தி” என்று கூறும்போது, “இருக்கின்ற ஒரு பொருளானது வேறு ஓர் உபயோகத்திற்காக, வேறு ஒரு புதிய நிலையை அடைகிறது (உதாரணமாக மண் என்பது குடம் என்னும் நிலையை அடைகிறது)” என்பதே உணர்த்தப்படுகிறது.

இதுவரை கூறப்பட்டது என்னவென்றால்: ஒரு பொருளானது தனது காரணப்பொருள் என்னும் நிலையிலிருந்து மாற்றம் அடைந்து, வேறு ஒரு நிலையை அடையும்போது, கார்யப்பொருள் என்றாகிறது. இதன் விளைவாகவே “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” எனப்படுகிறது.

(அஸத் கார்யவாதத்தை விளக்குகிறார்) ஆனால் இந்தக் கருத்தானது அஸத் கார்யவாதியால் ஏற்கப்படுவதில்லை. அஸத் கார்யவாதிகள் மூன்றுவிதமான காரணப்பொருள்கள் உள்ளதாகக் கூறுகிறார்கள். அவையாவன – நிமித்த காரணம், ஸமவாயி காரணம் மற்றும் அஸமவாயி காரணம் என்பதாகும். இவை மூலமாக “அவயவி” என்று கூறப்படும் ஒரு புதிய திரவியம் உண்டாகிறது. இந்தக் கார்யப்பொருளானது, காரணப்பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ஆகும். ஆகவே இவர்களுடைய மதத்தில், “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்பது பொருந்தாது என்று நாம் கூறுகிறோம். இதற்கு அவர்கள், “அவயவி என்று கூறப்படுவதும், காரணப்பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட கார்யப்பொருளாக உள்ளதும் ஆகிய அந்த திரவியத்தை எவ்விதம் நீங்கள் மறுக்கிறீர்கள்?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிப்போம். புதியதாக ஒரு திரவியம் உண்டாகிறது என்று கூறும் நீங்கள் உட்பட வேறு பலரும், காரணப்பொருளானது வேறு ஒரு நிலையை அடைந்து, இதன் விளைவாக புதிய பயர் மற்றும் பயன்பாட்டை அடைவதை ஏற்கிறார்கள். எனவே இங்கு புதியதாக எந்த ஒரு திரவியமும் உற்பத்தி ஆகவில்லை; காரணப்பொருளே தனது நிலையில் உண்டான மாறுதலின் விளைவாகக் கார்யப்பொருள் என்றாகிறது.

3.1.22 சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய – என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தைக் கொண்டு மாத்யமிகருடைய (பௌத்தர்) கருத்தே மறுக்கப்படுகிறது என்று அத்வைதிகள் கூறுவதை இராமாநுசர் மறுத்தல்

குறிப்பு - சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – என்னும் வாக்கியம் மாத்யமிகருடைய கருத்தை மறுக்கிறது அல்லாமல், இராமாநுசர் கூறுவது போன்று வைசேஷிகருடைய கருத்தை அல்ல என்று அத்வைதி மறுக்கிறார். மாத்யமிகருடைய கருத்தின்படி இந்த ஜகத்தில் உள்ள அனைத்தும் சூந்யமே ஆகும். அவை சூஷண நேரம் மட்டுமே நீடித்து அழிகின்றன. அத்வைதிகள் “கயிற்றைப் பாம்பு என்று பிழையாக அறிந்து, உண்மையான ஞானம் உண்டான பின்னர் பாம்பு மறைகிறது; ஆகவே அந்தப் பாம்பு பொய்யானது ஆகும்”, என்கிறார்கள். மாத்யமிகர்கள், “அந்தக் கயிறும் சூஷண காலமே உள்ளதால், அதுவும் பொய்யானதே ஆகும்”, என்கிறார்கள். ஆனால், “கயிறு என்பது உண்மையாக இருந்தால் அன்றி, அதிலிருந்து பாம்பு என்ற எண்ணம் உண்டாகாது. ஆகவே பாம்பு என்னும் ப்ரமம் (பிழையாக அறிதல்) உண்டாவதற்கு நிலையான ஆதாரமாக இருக்கின்ற ஒரு கயிறு தேவை”, என்று அத்வைதிகள் கூறுகிறார்கள். இவர்களே இங்கு ஆசேஷபம் எழுப்புகிறார்கள்.

ஆசேஷபம் – “தகுந்த இருப்பிடம் (உண்மையான இருப்பிடம்) இன்றி, ப்ரமம் (பிழையாக அறிதல்) உண்டாகாது” என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே, சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் – என்னும் வாக்கியமானது, அஸத் கார்ய வாதத்தை (மாத்யமிகருடைய வாதத்தை) மறுக்கிறது. ஒரே சித்ரூபமாக உள்ளதும், உண்மையானதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமே அவித்யையால் மூடப்பட்டு, ஜகத்ரூபமாகத் தோன்றுகிறது. இப்படிப்பட்ட அவித்யை அண்டி நிற்கின்ற மூலகாரணமானது உண்மையானதாக இருத்தல்வேண்டும். “அனைத்தும் உண்மையற்றதே ஆகும்” என்று கூறும் மாத்யமிகர் ஸித்தாந்தத்தில் இது பொருந்தாது என்பதால், இங்கு அவர்களுடைய (மாத்யமிகருடைய) அஸத் கார்ய வாதம் தள்ளப்படுகிறது.

சமாதானம் (இராமாநுசர்) – அப்படி அல்ல. “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்னும் உறுதியான கருத்தானது, தகுந்த உதாரணம் (மண்ணை

அறிந்தால், குடத்தை அறிந்ததாகும்) மூலம் இங்கு ஸத் கார்ய வாதத்தை நிலைநாட்டவே ஆகும். மேலும் நீங்கள் (அத்வைதி), “ஆதாரமானது உண்மையற்ற பொருளாக இருந்தால், ப்ரமம் (பிழையாக அறிதல்) என்பது ஏற்படாது” என்று கூறுவது பொருந்தாது. எந்த ஒரு மதத்தில், “சேதநனிடம் உள்ள தோஷங்கள் அனைத்தும் உண்மையானவை. அந்தத் தோஷங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள ஆதாரப்பொருள்களும் உண்மையானவை” என்று ஏற்கப்படுகிறதோ, அந்த மதத்தில் மட்டுமே, உண்மையற்றதாகத் தோன்றுகின்ற கந்தர்வ நகரம் முதலானவற்றை எளிதாக “இது தவறான தோற்றம்” என்று மறுக்க இயலும். ஆனால் எந்த ஒரு மதத்தில், “சேதநனிடம் உள்ள தோஷங்கள் அனைத்தும் உண்மையற்றவை. அந்தத் தோஷங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள ஆதாரப்பொருள்களும் உண்மையற்றவை” என்று கூறப்படுகிறதோ, அந்த மதத்தில், உண்மையற்றதாகத் தோன்றுகின்ற கந்தர்வ நகரம் முதலானவற்றை எளிதாக “இது தவறான தோற்றம்” என்று மறுக்க இயலாது (காரணம் இப்படிப்பட்ட தோஷம் உண்டாவது இவர்கள் மதத்தில் பொருத்தமே ஆகும்). ஆகவே, “உண்மையற்ற ஆதாரம் இன்றி ப்ரமம் உண்டாதல்” என்பதை உங்களால் (அத்வைதி) தள்ள இயலாது.

குறிப்பு – இதுவரை “சாந். (6-2-1) – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத்” என்பது போன்ற காரண வாக்கியங்களில் (ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று கூறும் வாக்கியங்கள்) “ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷங்கள் இல்லை” என்று எங்கும் கூறப்படவில்லை என்று நிரூபித்தார். இனி “தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம” முதலான சோதக வாக்கியங்களும் (ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளைக் கூறும் வாக்கியங்கள்) “ப்ரஹ்மத்திற்கு விசேஷங்கள் இல்லை” என்று எங்கும் கூறவில்லை என்று நிரூபிக்கிறார்.

(வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது) தை. (2-1-1) - ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம – மற்றும் தை. (3-6-1) – ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம: - என்பது போன்ற சோதக வாக்கியங்களிலும் அனைத்து கல்யாணகுணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டதை முன்பே உரைத்தோம்; காரணம், அங்குள்ள ஸாமாநாதிகரண்யமானது, “ஒரு பொருள் பல குணங்களுடன் கூடியதாக உள்ளது” என்று கூறுவதற்கு முரணாக இல்லை.

3.1.23 “ப்ரு. (2-3-6) – அதாத ஆதேச: – என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தால் ப்ரபஞ்சம் மறுக்கப்பட்டது” என்று அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தை மறுத்தல்

அத்வைதி - ப்ரு. (2-3-6) - அதாத ஆதேச: நேதி நேதி (ந இதி ந இதி) - அடுத்ததாக “இவ்விதம் இல்லை, இவ்விதம் இல்லை” என்று உபதேசம் செய்யப்படுகிறது - என்ற வாக்கியத்தால் பலவிதங்களிலும் மறுக்கப்படுவதை நாம் காணலாம்.

இராமாநுசர் - எது மறுக்கப்படுகிறது என்று நீங்கள் கூறவேண்டும்.

அத்வைதி - ப்ரு. (2-3-1) - த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தே ச அமூர்த்தே ச - ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் இரு ரூபங்கள் உண்டு - என்னும் வாக்கியம் மூலம் ஸ்தூலமாக உள்ளதும் (பூமி, நீர், அக்னி), ஸூக்ஷ்மமாக உள்ளதும் (காற்று, ஆகாசம்) ஆகிய பொருள்களைக் கொண்ட அனைத்து ப்ரபஞ்சமும் மறுக்கப்படுகிறது.

இராமாநுசர் - இது சரியான விளக்கம் ஆகாது. இதுவரை அறியப்படாததாக இருந்து வந்த விஷயமான “அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபமே ஆகும்” என்பதைக் கூறிய பின்னர், அதனை அதே ச்ருதியானது உடனே மறுக்கிறது என்பது எப்படிப் பொருந்தும்? “சேற்றைத் தொட்டுவிட்டு அதன் பின்னர் அதனைக் கழுவுவதற்குப் பதிலாக, முதலிலேயே சேற்றைத் தொடாமல் இருப்பது நல்லது” என்னும் ந்யாயத்தைக் காண்க (அதாவது ஒன்றைக் கூறிவிட்டு அதனை உடனே மறுப்பதைக் காட்டிலும், கூறாமல் இருத்தலே நலம் ஆகும்).

அத்வைதி - அப்படியென்றால் இங்கு மறுக்கப்படுவது என்ன (அல்லது இந்த மறுப்பு வாக்கியத்தின் பொருள் என்ன)?

இராமாநுசர் - இதனை ஸூத்ரகாரர் தன்னுடைய வாக்கால், “ப்ரக்ருத ஏதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி தத ப்ரவீதி ச பூய: - முன்பு கூறப்பட்ட ரூபங்கள் மட்டுமே உடையது ப்ரஹ்மம் என்ற கருத்தை மட்டுமே நிராகரித்தது. அதனைத் தொடர்ந்து மீண்டும் கல்யாணகுணங்களைக் கூறத் தொடங்கியது”, என்று கூறியுள்ளார். “நேதி நேதி” என்னும் இந்த வாக்கியத்தைத் தொடர்ந்து ச்ருதியானது, ப்ரு. (2-3-6) - அத நாமதேயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி ப்ராணா வை ஸத்யம் தேஷாம் ஏஷ ஸத்யம் - (ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது வேறு ஏதும் இல்லை) இந்த ப்ரஹ்மம் ஸத்யங்களில் ஸத்யம் எனப்பட்டது, ப்ராணன் எனப்படும் ஜீவன் மாற்றம் அடையாமல் உள்ளதால் ஸத்யம் எனப்படுகிறான், ஸத்யமான ஜீவனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் ஸத்யமானது - என்று கூறுகிறது. இவ்விதமாக அடுத்துள்ள பகுதிகளில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய குணங்களின் கூட்டம் குறித்தே கூறப்படுகிறது. எனவே இத்தகைய மறுப்பு மூலம், “முன்பு கூறப்பட்டவையே

ப்ரஹ்மத்தின் ரூபங்கள்” என்னும் கருத்தையே தள்ளுகிறது. ஆகவே ப்ரஹ்மத்தின் அளவு என்பது வரையறை செய்யப்படுவதையே ச்ருதியானது தள்ளுகிறது என்பதே இந்த ஸூத்ரத்தின் கருத்தாகும்.

3.1.24 “ப்ரு. (4-4-19), கட. (4-10) – ந இஹ நாநாஸ்தி – என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பலவாக இருத்தல் என்பது மறுக்கப்பட்டது (அதாவது ப்ரபஞ்சம் மறுக்கப்பட்டது)” என்று அத்வைதிகள் கூறும் கருத்தை மறுத்தல்

அத்வைதி – ப்ரு. (4-4-19), கட. (4-10) – ந இஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந – இங்கு பலவிதமாக உள்ள வஸ்து எதுவும் இல்லை – என்பது போன்ற வாக்கியங்களால் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பலவாக இருத்தல் என்பது மறுக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

இராமானுசர் – அப்படி அல்ல. இங்கும், அதனைத் தொடர்ந்து வரும் வாக்கியமான ப்ரு. (5-6-1) – ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந: - அனைத்தையும் வசப்படுத்துபவன், அனைவருக்கும் ஈசன் – என்பதில், ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்யஸங்கல்பத் தன்மை மற்றும் ஸர்வேச்வரனாக உள்ள தன்மை ஆகியவை கூறப்படுகிறது. எனவே இங்கு கூறப்பட்ட வாக்கியமானது, “அனைத்து சேதந அசேதநங்களை ஈச்வரன் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளான். ஆகவே அவன் அவற்றைத் தனது அனைத்து ப்ரகாரங்களாகவும் கொண்டுள்ளான். அவனே ஸர்வேச்வரனாக உள்ளான்”, என்பதையே உணர்த்துகிறது. இதற்கு மாறாக உள்ள நிலையான “ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எதனையோ இவை தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டிருக்கலாமோ” என்பதையே இந்த ச்ருதி வாக்கியம் மறுக்கிறது; உங்களுடைய (அத்வைதி) மனதில் கொண்டுள்ள “பலவாக இருத்தல்” என்பது இங்கு கூறப்படவில்லை. இது போன்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் அனைத்திலும் இந்தக் கருத்தே பொதிந்துள்ளன. ஆகவே, “ப்ரஹ்மமானது விசேஷங்களுடன் கூடியது” என்னும் கருத்தை மறுக்கும்விதமாக உள்ள எந்தவொரு ச்ருதி வாக்கியமும் நம்மால் காணப்படவில்லை.

3.1.25 “ப்ரஹ்மத்திடம் அவித்யை உள்ளது” என்னும் அத்வைத கருத்தை மறுத்தல் (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அவித்யை குறித்துக் கூறப்படும் ஏழுவித பொருந்தாமைகளில் “திரோதாந அநுபபத்தி” என்பதாகும்

அத்வைதி – ப்ரஹ்மமானது எந்தவிதமான விசேஷமும் அற்றதான, “ஞானம் மட்டுமே” என்பதாகும். இத்தகைய ப்ரஹ்மமானது அவித்யை காரணமாக மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபம் கொண்டதாக உள்ளது. இதன் விளைவாக தன்னிடமே பலவிதமான அனைத்தையும் காண்கிறது.

இராமானுசர் – இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதல்ல. மறைத்தல் (திரோதாநம்) என்றால் ப்ரகாசத்தை மறைத்தல் என்று பொருள். “ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே ப்ரகாசம் என்பது அல்லாமல் ப்ரஹ்மத்தின் தன்மையாக உள்ள ப்ரகாசம் எனத் தனியாக ஏதும் இல்லை” என்று நீங்கள் (அத்வைதி) கூறுகிறீர்கள். அப்படியானால், “ப்ரகாசம் மறைதல்” என்னும்போது, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமே மறைகிறது அல்லது நாசம் அடைகிறது என்று அல்லவோ ஆகும்?

அத்வைதி – இங்கு ப்ரகாசம் என்னும் பதத்திற்கு நாங்கள் கூறும் பொருள் “ஞானம்” என்பதாகும். அது நித்யமானதாகும். அத்தகைய ஞானம் என்னும் ப்ரகாசமே அவித்யையால் மறைக்கப்படுகிறது.

இராமானுசர் – இது சிறுபிள்ளைத்தனமாக உள்ள வாதமாகும். அவித்யை ப்ரகாசத்தை மறைக்கிறது என்றால் “ப்ரகாசத்தின் உற்பத்தியையே தடுக்கிறது” அல்லது “முன்பே உற்பத்தி ஆகியுள்ள ப்ரகாசம் அழிக்கப்படுகிறது (தடுக்கப்படுகிறது)” என்றாகிறது. ஆனால் இத்தகைய ப்ரகாசமானது (ஞானம்) நித்யம் என்பதால், அதற்கு உற்பத்தி இருக்கமுடியாது. ஆகவே “முன்பே உற்பத்தி ஆகியுள்ள ப்ரகாசம் அழிக்கப்படுகிறது (தடுக்கப்படுகிறது)” என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். ஆனால் “ப்ரகாசம் நித்யமானது, மாற்றம் அடையாதது” என்று கூறும் உங்களுடைய கருத்திற்கு, “முன்பே உற்பத்தி ஆகியுள்ள ப்ரகாசம் அழிக்கப்படுகிறது (தடுக்கப்படுகிறது)” என்பது முரணாக உள்ளது. ஆகவே அவித்யை என்பது இருந்தாலும், அது ப்ரஹ்மத்திற்கு எந்தவிதமான மறைவையும் உண்டாக்குவதில்லை என்றே ஆகிறது. ஆகவே, “அவித்யையால் ப்ரஹ்மத்திற்கு மறைவு உண்டாகிறது, இதன் விளைவாக அது தன்னிடத்தில் பலவும் உள்ளதாகக் காண்கிறது” என்று நீங்கள் கூறும் அனைத்தும், கற்றவர்களால் இன்னதென்று விளக்க இயலாததே ஆகும்.

அத்வைதி – ஆனால் உங்களுடைய மதத்திலும் ஆத்மாவானது ஞானமயமாக உள்ளது என்றும், தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளவல்லது என்றும் கூறுகிறீர்கள். இப்படிப்பட்ட ஆத்மாவானது, தேவர்கள் முதலான சரீரத்தை எடுக்கும்போது, “நான் இந்தச் சரீரமே ஆவேன்” என்று எண்ணுகிறது; இதன் விளைவாக ஆத்மாவின் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திற்கு மறைவு ஏற்படுவதை அவசியம் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஏனென்றால், தனது ஸ்வரூபம் மறைக்கப்படவில்லை என்றால், தன்னை அது போன்ற சரீரங்களாக எண்ணுதல் என்பது நிகழாது. எனவே நீங்கள் எங்களிடம் உள்ளதாகக் காண்பிக்கும் தோஷமானது உங்களிடமும் உள்ளதாகிறது. மேலும், நாங்கள் ஒரே ஆத்மா உள்ளதாகக் கூறுவதால், நீங்கள் எங்களிடம் உள்ளதாகக் கூறும் தோஷமானது அந்த ஒரே ஒரு ஆத்மா அளவில் மட்டுமே உள்ளது என்றாகிறது; ஆனால் நீங்களோ பல ஆத்மாக்கள் உள்ளதாகக் கூறுவதால், இந்தத் தோஷத்தை அனைத்து ஆத்மாக்கள் விஷயத்திலும் நீக்கவேண்டும்.

3.1.25.1 இராமாநுசர் ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மைகளை உரைத்தல்

இராமாநுசர் – எங்களுடைய ஸித்தாந்தைப் பொறுத்தவரை ப்ரஹ்மமானது இயல்பாகவே அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது, ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டது. ப்ரஹ்மமானது இயல்பாகவே எல்லையற்ற மேன்மைகள் மற்றும் எண்ணற்ற குணங்களின் ஸமுத்ரமாகவே உள்ளது. இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திற்கு நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டும் உயர்ந்த உடைமைகளாக உள்ளன. இவற்றில் நித்யவியூதியானது எல்லையற்றதாகும்; “நிமேஷம் (கண்ணை மூடித் திறக்கும் நேரம்), காஷ்டை (15 நிமேஷங்கள்), கலை (30 காஷ்டைகள்), முஹூர்த்தம் (30 கலைகள்), பரார்த்தம் (நான்முகனின் ஐம்பது வருடங்கள்) முடிய உள்ள மற்ற அளவுகள்” என்பதான கணக்கற்ற பரிணாமங்கள் கொண்டதாகவும், அனைத்து பொருள்களுடைய உற்பத்தி ஸ்திதி அழிவு ஆகியவற்றுக்கு நிமித்தகாரணமாக உள்ளதாகவும் இருக்கக்கூடிய காலம் என்னும் தத்வமானது, இத்தகைய நித்யவியூதிக்கு எந்தவிதமான மாற்றத்தையும் செய்யத்தக்கது அல்ல. லீலாவியூதியானது ப்ரஹ்மத்தின் அம்சங்களாகவே உள்ள எண்ணற்ற பத்தர்கள், முக்தர்கள் என்பது போன்ற பலவிதமான சேதநர்களையும், அத்தகைய சேதநர்களால் அனுபவிக்கத்தக்கதாகவும் எல்லையற்ற விசித்ரமான மாற்றங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும் உள்ளதான அசேதநங்களையும்

கொண்டுள்ளது ஆகும். இவை அனைத்தையும் ப்ரஹ்மமானது தனது லீலைக்கான கருவிகளாகக் கொண்டுள்ளது; இவை அனைத்திற்குள்ளும் தானே அந்தர்யாமியாகப் புகுந்து நிற்கிறது; இதன் விளைவாக அவை அனைத்தையும் தனது சரீரமாகவும் ப்ரகாரமாகவும் கொண்டுள்ளது.

3.1.25.2 இராமாநுசர் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரமாணங்களுடைய மேன்மைகளை உரைத்தல்

இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மமே அறியப்படவேண்டிய வஸ்துவாகும். அதனை நேரடியாக அறிவதற்குத் தகுதி கொண்டவர்களான பகவத் த்வைபாயனர், பராசரர், வால்மீகி, மநு, யாஜ்ஞவல்க்யர், கௌதமர், ஆபஸ்தம்பர் முதலான முனிகணங்களால் இதிஹாஸ, புராண, தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் உண்டாக்கப்பட்டன. இவை அனைத்தும் விதிமுறைகள், அர்த்தவாதங்கள் (புகழ்தல்) மற்றும் மந்த்ரங்கள் என்னும் வடிவில் உள்ள வேதங்களையே தங்களுடைய மூலமாகக் கொண்டவை ஆகும். இப்படிப்பட்ட உபப்ரம்ஹணங்களை (பொருளை விரிவாக உரைக்கும் நூல்கள்) கொண்டதாகவும், முற்றிலும் உண்மையானதாகவும், தொடக்கம் அற்றதாகவும், தடையற்ற பரம்பரையைக் கொண்டதாகவும் உள்ள “ருக், யஜுர், ஸாமம் மற்றும் அதர்வணம்” என்று எண்ணற்ற சாகைகளைக் கொண்ட வேதங்களை நாங்கள் ப்ரமாணமாகக் கொண்டுள்ளோம். இப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு எதுதான் கைகூடாது?

3.1.25.3 பத்திகள் 3.1.25.1 மற்றும் 3.1.25.2 ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டவற்றுக்கு மஹாபாரதத்திலிருந்து ப்ரமாணம் காண்பித்தல்

பகவான் த்வைபாயனர் மஹாபாரதத்தில் பின்வரும் பல வாக்கியங்களைக் கூறுகிறார்:

- ❖ கீதை. (10-3) – யோ மாம் அஜம் அநாதிம் ச வேத்தி லோக மஹேச்வரம் – யார் என்னைப் பிறப்பற்றவன், தொடக்கம் அற்றவன், உலகங்கள் அனைத்திற்கும் தலைவன் என்று அறிகிறானோ
- ❖ கீதை. (15-16) – த்வாவிமௌ புருஷௌ லோகே சுஷர: அசுஷர ஏவ ச | சுஷர: ஸர்வாணி பூதாநி கூடஸ்த: அசுஷர உச்யதே – இந்த லோகங்களில்

- அழியக்கூடியவன், அழியாதவன் என்று இரண்டுவிதமான புருஷர்கள் உள்ளனர்; அனைத்து சரீரங்களும் அழியக் கூடியவை, இதில் உள்ள ஜீவாத்மா அழியாதவன்
- ❖ கீதை. (15-17) - உத்தம: புருஷ: த்வந்ய: பரமாத்மா இதி உதாஹ்ருத: | யோ லோக த்ரயம் அவிச்ய பிபர்தி அவ்யய ஈச்வர: - இரண்டுவகையான புருஷர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன், அழிவற்றவன், அனைத்தையும் நியமிப்பவன், அனைத்து லோகங்களையும் வ்யாபித்து நிற்பவன் பரமாத்மா ஆவான்
  - ❖ மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-9) – காலம் ஸம்வஹதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: - நித்யவியூதியில் காலதத்வம் தன்னை இழந்து நிற்கிறது, அங்கு அது எஜமானன் அல்ல
  - ❖ மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-6) – ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - நித்யவியூதியுடன் ஒப்பு நோக்கும்போது, மற்ற அனைத்தும் நரகங்களே ஆகும்
  - ❖ மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (206-58) - அவ்யக்தாதி விசேஷாந்தம் பரிணாமர்த்தி ஸம்யுதம் | க்ரீடா ஹரேரிதம் ஸர்வே சஷரம் இத்யுபதார்யதாம் - அவ்யக்தம் தொடக்கமாக, பூமி முடிய உள்ள இவை அனைத்தும் மாற்றங்கள் அடைந்தபடியும், வளர்ந்தபடியும் உள்ளன; இவை அனைத்தும் அழியக்கூடியதும் ஆகும். இது ஸ்ரீஹரியின் விளையாட்டே ஆகும்
  - ❖ மஹாபாரதம் – க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாம் உத்பத்தி: அபி ச அப்யய: | க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம் – இங்கு காணப்படும் அனைத்து லோகங்களின் உற்பத்தி மற்றும் ஸம்ஹாரத்திற்கு க்ருஷ்ணனே காரணமாக உள்ளான். அசையும் பொருள் மற்றும் அசையாப்பொருள்கள் நிறைந்த இந்த விச்வம் முழுவதும் அவனுக்காகவே உள்ளன

இறுதியாக உள்ள மஹாபாரத வாக்கியத்தில் காணப்படும் “க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே” என்றால், “க்ருஷ்ணனுக்கு சேஷபூதனாக இருத்தல்” என்று பொருள்.

3.1.25.4 பத்திகள் 3.1.25.1 மற்றும் 3.1.25.2 ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டவற்றுக்கு மஹாபாரதத்திலிருந்து ப்ரமாணம் காண்பித்தல்

பகவான் பராசரர் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் பின்வரும் பல வாக்கியங்களைக் கூறுகிறார்:

- ❖ ஸ்ரீவிபு. (6-5-72) - சுத்தே மஹாவிபூத்யாக்யே பரே ப்ரஹ்மணி சப்த்யதே | மைத்ரேய பகவத் சப்த: ஸர்வ காரணகாரணே - மைத்ரேயரே! பகவான் என்ற பதம் தூய்மையானதும், அனைத்து விபூதிகளைக் கொண்டதும், அனைத்து காரணங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய பரப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகும்
- ❖ ஸ்ரீவிபு. (6-5-79) - ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: | பகவத் சப்த வாச்யாநி விநா ஹேயை: குணாதிபி: - தாழ்வுகளுக்கு எதிராக உள்ள ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் போன்ற அனைத்தும் பகவான் என்ற சொல்லால் கூறப்படுபவையாகும்
- ❖ ஸ்ரீவிபு. (6-5-76) - ஏவம் ஏஷ மஹாசப்தோ மைத்ரேய பகவாந் இதி | பரப்ரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யக: - இப்படிப்பட்ட இந்த உயர்ந்த சொல்லாகிய “பகவான்” என்பது பரப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவனை மட்டுமே குறிக்கும் அல்லாமல் வேறு யாரையும் அல்ல
- ❖ ஸ்ரீவிபு. (6-5-77) - தத்ர பூஜ்ய பதார்த்தோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித: | சப்தோயம்ந உபசாரேண ஹி அந்யத்ர ஹி உபகாரத: - இங்கு “பகவான்” என்ற பதமானது ஆராதிக்கத்தகுந்த வஸ்துவை நேரடியாகக் குறிக்கிறது, மற்ற இடங்களில் இது கௌரவிப்பதற்காக மட்டுமே கூறப்படுகிறது
- ❖ ஸ்ரீவிபு. (1-22-53) - ஏவம் ப்ரகாரம் அமலம் நித்யம் வ்யாபகம் அசஷ்யம் | ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணுவாக்யம் பரமம் பதம் - இப்படியாகக் கூறப்படும் உயர்ந்த இடமான விஷ்ணு என்பது தோஷம் இல்லாதது, நித்யமானது, எங்கும் பரவி உள்ளது, அழிவற்றது, அனைத்துவிதமாக தாழ்வுகளும் அற்றது
- ❖ ஸ்ரீவிபு. (4-1-84) - கலா முஹூர்த்தாதிமயச்ச காலோ ந யத் விபூதே: பரிணாம ஹேது: - கலை, முஹூர்த்தம் என்பது போன்ற பிரிவுகளைக் கொண்ட காலமானது அவனுடைய நித்யவிபூதியில் எந்தவிதமான மாறுதல்களுக்கும் காரணமாக இருப்பதில்லை
- ❖ ஸ்ரீவிபு. (1-2-18) - க்ரீடதோ பாலகஸ்யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய - பாலகனைப் போன்றுள்ள அவனுடைய லீலைகளைக் காண்பாயாக

3.1.25.5 பத்திகள் 3.1.25.1 மற்றும் 3.1.25.2 ஆகியவற்றில் கூறப்பட்டவற்றுக்கு வேறு பல ஸ்ம்ருதிகளிலிருந்து ப்ரமாணம் காண்பித்தல்

- ❖ மநு தனது ஸ்ம்ருதியில் (12-122) - ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமணீயஸாம் - அவனே அனைத்தையும் நியமிப்பவன் ஆவான். அவன் அணிவைக் காட்டிலும் சிறிய அணுவாக உள்ளவன்
- ❖ யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியில் (34) - சேஷத்ரஜ்ஞஸ்ய ஈச்வர ஜ்ஞாநாத் விசுத்தி: பரமா மதா - ஈச்வரனைக் குறித்த ஞானத்தால் மட்டுமே சேஷத்ரஜ்ஞனாகிய ஜீவாத்மா சிறந்த தூய்மையை அடைகிறான்
- ❖ ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் (1-22-4) - பூ: ப்ராணிந: ஸர்வ ஏவ குஹாசயஸ்ய - அனைத்து உயிருள்ள ப்ராணிகளும் பரமாத்மாவின் சரீரமாகவும், அவன் அவைகளுக்குள்ளும் இருக்கிறான்; அதாவது இங்கு இதயம் என்னும் குகையில் உள்ளவன் பரமாத்மா, "புரம் - பட்டணம்" என்பது சரீரம், ப்ராணி என்றால் ஜீவாத்மாக்கள் என்று பொருள்.

3.1.25.6 இக்கருத்துகளை அத்வைதிகள் மறுக்க, இராமானுசர் சமாதானம் கூறுதல்

அத்வைதி - இவ்விதம் ஆடம்பரமான பதில்கள் எதற்கு? நீங்கள் எங்களுடைய கேள்விக்குப் பதில் கூறவில்லையே!

இராமானுசர் - கூறுகிறோம். ஞானமயமாக உள்ள ஜீவாத்மாவிற்கு ஞானமானது இயல்பாகவே இருக்கின்ற தன்மையாகவும் உள்ளது (தர்மபூத ஞானம்); ஆனாலும், அந்த ஞானமானது கர்மங்களுடைய காரணமாக சுருங்கியும் விரிந்தும் காணப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஸித்தாந்தம் கொண்டுள்ள எங்களால், நீங்கள் எழுப்பும் கேள்விகளுக்கு மிகவும் எளிதாக விடை கூற இயலும். உங்களைப் பொறுத்தவரையில் ப்ரகாசம் (ஞானம்) என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் மட்டுமே அல்லாமல், அதன் தன்மை அல்ல. ஆகவே உங்களுடைய மதத்தில் அத்தகைய ஞானத்தின் சுருக்கத்தையும் மலர்ச்சியையும் நீங்கள் ஏற்பதில்லை. நாங்கள், "ப்ரகாசத்தை மறைப்பதாக உள்ள கர்மங்கள் போன்றவை, அத்தகைய ப்ரகாசமானது பரவுவதை மட்டுமே தடுக்கின்றன", என்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் கூறுகின்ற அவித்யையானது, ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே மறைப்பதாக

உள்ளது. இவ்விதம் ஆகும்போது, அத்தகைய அவித்யையானது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையே அழிக்கும் என்று நாங்கள் முன்பே கூறினோம் அல்லவோ? ஆனால் நாங்கள் கூறுகின்ற அவித்யை என்பது கர்மமே ஆகும்; இதன் மூலமாக நித்யமாக உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூப ஞானம் மறைக்கப்படுவதில்லை; மாறாக, ஆத்மாவின் தன்மையாக உள்ள ஞானமே இத்தகைய கர்மம் என்னும் அவித்யையால் சுருக்கப்படுகிறது. இத்தகைய சுருக்கத்தின் காரணமாகவே ஜீவாத்மாவானது, “நான் தேவன்” என்று, தான் உள்ள சரீரத்தையே தானாக நினைக்கிறது.

இந்தக் கருத்துக்களை “ஸ்ரீவிபு (6-7-61) - அவித்யா கர்ம ஸம்ஜ்ஞ அந்யா த்ருதீயா சக்திரிஷ்யதே - விஷ்ணுவின் மூன்றாவது சக்தியாக அவித்யா அல்லது கர்மம் என்ற சக்தியும் உள்ளது; ஸ்ரீவிபு. (6-7-62) - யயா சேஷத்ரஜ்ஞ சக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா | ஸம்ஸார தாபாந் அகிலாந் அவாப்நோத்யதி ஸந்ததாந் - இந்த (அவித்யை அல்லது கர்மம் என்ற) சக்தியால் சூழப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மா என்ற சக்தியானது, எங்கும் வ்யாபித்துள்ளதான ஸம்ஸார துன்பங்களை அடைந்தபடி உள்ளது; ஸ்ரீவிபு. (6-7-63) - தயா திரோஹித்வாத் ச சக்தி: சேஷத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜ்ஞிதா | ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதம்யேந வர்த்ததே - மேலும் இந்தச் சக்தியால் (அவித்யை அல்லது கர்மம்) மறைக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மாவானது (விலங்குகள், மனிதர்கள் போன்ற) ஏற்றத்தாழ்வு கொண்டதாக ஆகிறது. இது அனைத்து உயிர்களிலும் காணப்படுகிறது” என்பதில் காணலாம். இந்த வாக்கியங்கள், ஜீவாத்மாவுடைய தன்மையாக உள்ள தர்மபூதஞானம் என்பது கர்மம் எனப்படும் அவித்யையால் எவ்விதம் சுருக்கமும் மலர்ச்சியும் அடைகிறது என்பதைக் காண்பிக்கின்றன.

3.1.26 “அத்வைதிகள் கூறும் அவித்யையின் ஸ்வரூபமே பொருந்தாது” என்று நிரூபித்தல் (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அவித்யை குறித்துக் கூறப்படும் ஏழுவித பொருந்தாமைகளில் “ஸ்வரூப அநுபபத்தி” என்பதாகும்

அத்வைதி - ஆனால் பல ச்ருதி வாக்கியங்களில் அவித்யை குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் ச்ருதியில் உள்ள ஐக்ய உபதேசம் (“தத் த்வம் அஸி” போன்றவை) போன்றவையும் அவித்யையைக் குறித்துக் கூறுகின்றன. இத்தகைய அவித்யையானது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கவல்ல தோஷமாகவே உள்ளது.

இராமாநுசர் – உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி, மித்யையாக உள்ள ப்ரபஞ்சமானது ஒருவிதமான தோஷம் காரணமாகவே (அதாவது அவித்யை என்னும் தோஷம் காரணமாகவே உண்மையானது போன்று) புலப்படுகிறது என்கிறீர்கள். நீங்கள் கூறும் அவித்யையையும், ப்ரபஞ்சம் போன்றே மித்யையானது என்பதால் (காரணம் அத்வைதத்தில் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஸத்யமானது, மற்ற அனைத்தும் மித்யையே ஆகும்), அத்தகைய அவித்யை நமக்குப் புலப்படுவதற்கு ஏதோ ஒரு தோஷம் அவசியம் என்றாகிறது. ஆனால் இந்தத் தோஷமானது உண்மையற்றதாக இருக்கக்கூடாது என்பதால், “ப்ரஹ்மமே அத்தகைய உண்மையற்ற புலப்படுதலுக்குக் காரணம் ஆகும்” என்று நீங்கள் கூறக்கூடும். அல்லது “அவித்யை என்பது நித்யமானது ஆகும். ஆகவே அத்தகைய அவித்யை புலப்படுவதற்கு வேறு எந்த ஒரு காரணமும் அவசியம் இல்லை” என்று நீங்கள் கூறக்கூடும். ஆனால் அத்தகைய அவித்யையானது நித்யமானது என்றாலும், அது உண்மையற்றது என்பதால், அதற்கு நீங்கள் கூறும் நித்யத்தன்மை என்பது “அது ப்ரஹ்மமே ஆகும்” என்றால் மட்டுமே பொருந்தும். இத்தகைய உண்மையற்றதான அவித்யை புலப்படுவதற்குக் காரணமாக வேறு எந்த ஒரு உண்மையான தோஷத்தையும் நீங்கள் ஏற்கவில்லை என்றால், அத்தகைய உண்மையற்ற புலப்படுதலுக்கு ப்ரஹ்மமே காரணம் என்று நீங்கள் கூறவேண்டும். ப்ரஹ்மம் நித்யமானது என்பதால், அதற்கு எப்போதுமே அவித்யையிலிருந்து மோசனம் உண்டாகாது என்றாகும்.

3.1.26.1 “அத்வைதிகள் கூறும் ஏக ஜீவ வாதத்தை (ஒரே ஒரு ஜீவாத்மா மட்டுமே உள்ளது என்னும் வாதத்தை)” மறுத்தல்

இதே காரணத்தால் அடுத்து வரும் அத்வைத ஸித்தாந்தமும் மறுக்கப்படுகிறது.

அத்வைதி – நாம் காணும் சரீரங்களில் ஒரே ஒரு சரீரத்தில் மட்டுமே ஜீவாத்மா உள்ளது. மற்ற சரீரங்களில் ஜீவாத்மா இருப்பதில்லை. அவை அனைத்தும் கனவில் காணும் பல சரீரங்களைப் போன்று ஜீவாத்மா அற்றவையே ஆகும். கனவு காண்பவனுடைய சரீரம் மட்டுமே ஜீவாத்மாவுடன் கூடியது ஆகும். அவன் கனவில் காண்கின்ற பலவிதமான சரீரங்கள் அனைத்தும் ஜீவாத்மா அற்றவையே ஆகும். அந்தச் சரீரங்கள் அனைத்தும்

கனவு காண்பவனுடைய கற்பனையால் ஏற்படுகிறது; ஆகவே அவை அனைத்தும் மித்யையே ஆகும்.

இராமானுசர் – ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைத் தவிர்த்து உள்ளதான மற்ற அனைத்து ஜீவபாவங்கள், அனைத்து சரீரங்கள் ஆகியவை ப்ரஹ்மத்தால் கற்பனையாக செய்யப்படுவதாகவே உள்ளது. சரீரம் எவ்விதம் மித்யையாக உள்ளதோ, அதே போன்று அந்தச் சரீரத்தில் உள்ள ஜீவாத்மாவும் மித்யையே ஆகும். எனவே அனைத்து சரீரங்களும் மித்யை, அதற்குள் உள்ளதாக எண்ணப்படும் ஜீவபாவமும் மித்யையே ஆகும். ஆகவே ஒரு சரீரத்தில் மட்டுமே ஜீவாத்மா உள்ளது என்று கொண்டாடுவதில் எந்தச் சிறப்பும் இல்லை. ஆனால் எங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில், கனவு காண்பவனுடைய சரீரம் மற்றும் அந்தச் சரீரத்தில் உள்ள ஜீவாத்மா ஆகியவை, அந்த மனிதன் விழித்து எழுந்த பின்னர் தள்ளப்படுவதில்லை என்பதால், உண்மை என்றே ஆகின்றன. ஆனால் கனவில் கண்ட மற்ற சரீரங்கள் மற்றும் அவற்றுக்குள் காணப்பட்ட ஜீவாத்மா ஆகியவை, அந்த மனிதன் விழித்து எழுந்த பின்னர் தள்ளப்படுவதால், உண்மையானது அல்ல என்றே ஆகின்றன. இதுவே எங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் உள்ள சிறப்பாகும்.

3.1.27 “அத்வைதிகள் கூறும் அவித்யையின் விலகுதல் பொருந்தாது” என்று நிரூபித்தல் (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அவித்யை குறித்துக் கூறப்படும் ஏழுவித பொருந்தாமைகளில் “நிவ்ருத்தி அநுபபத்தி” என்பதாகும்

இராமானுசர் – இத்தகைய அவித்யை எதன் மூலம் விலகுகிறது? இந்த விலகுதல் எப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்டது? இந்தக் கேள்விகளுக்கான விடைகளை ஆராயவேண்டும்.

அத்வைதி – ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்ய ஞானம் என்பதே அவித்யையை விலக்குகிறது. இத்தகைய அவித்யை விலகும் விதமானது, அநிர்வசநீயத்திற்கு (விளக்க இயலாதது) எதிர்த்தட்டாக உள்ளது.

இராமானுசர் – நீங்கள் அநிர்வசநீயம் என்று கூறுவதற்கு எதிர்த்தட்டாக எது உள்ளதோ, அது நிச்சயமாக “இன்னது” என்று விளக்கப்படக்கூடியதே ஆகிறது (அதாவது

அவித்யையின் விலகுதல் என்பது விளக்கக்கூடியதாகவே இருக்கவேண்டும்). ஆகவே அது ஸத், அல்லது அஸத், அல்லது இரண்டும் என்றே இருத்தல்வேண்டும். இவற்றைத் தவிர நான்காவது ஒன்றாக இருக்கமுடியாது. இத்தகைய அவித்யையின் விலகுதல் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றால் (அதாவது அவித்யையின் விலகுதல் என்பதை “ஸத் = உண்மையானது” என்று வைத்துக்கொண்டு, அத்தகைய ஸத் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்றால்), இங்கு இரண்டு உண்மையான வஸ்துக்கள் உள்ளன என்றாகும் (ப்ரஹ்மம் மற்றும் அவித்யையின் விலகுதல்). இது அத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு முரணாகும்; இத்தகைய முரண்பாடானது அவித்யையால்தான் உண்டாகியிருக்கும்; ஆகவே அவித்யையின் விலகுதல் நிகழவில்லை என்றாகும். இத்தகைய அவித்யையின் விலகுதல் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்றால் (அதாவது அவித்யையின் விலகுதல் என்பதை “ஸத் = உண்மையானது” என்று வைத்துக்கொண்டு, அத்தகைய ஸத் என்பது ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்றால்), ப்ரஹ்மமானது எப்போதும் உள்ள வஸ்து என்பதால், அவித்யையின் விலகுதலும் எப்போதும் உள்ளது என்றாகிறது; இதன் விளைவாக, ப்ரஹ்மமானது வேதாந்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே உள்ளது என்பது போன்றே அவித்யையின் விலகுதலும் வேதாந்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே உள்ளது என்றாகிறது; ஆக, வேதாந்த ஞானம் ஏற்படுவதற்கு முன்பாகவே, அவித்யையின் விலகுதலும் உள்ளது என்றாகிறது. இது, “ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்ய ஞானம் மூலமே அவித்யை விலகும். இத்தகைய ஞானம் அற்ற நிலையே ஸம்ஸாரம்” என்னும் உங்களுடைய கருத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது.

3.1.28 “ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யம்” என்னும் நிவர்த்தக ஞானத்தால் அவித்யையை விலகுகிறது என்னும் அத்வைதக் கருத்து பொருந்தாது என்று நிரூபித்தல் (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அவித்யை குறித்துக் கூறப்படும் ஏழுவித பொருந்தாமைகளில் “நிவர்த்தக அநுபபத்தி” என்பதாகும்

குறிப்பு – அத்வைதிகளைப் பொறுத்தவரை அவித்யை என்பது ஞானத்தால் விலக்கப்படுகிறது. அவர்கள், “ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம” முதலான வாக்கியங்களை ப்ரமாணம் காண்பித்து “ப்ரஹ்மம் என்பதே ஞானம்” என்கிறார்கள். ஆனால் ப்ரஹ்மம் நித்யமாக உள்ளதால், அவித்யையின் அழிதல் என்பதும் நித்யம் என்றாகிறது. இதன் விளைவாக கற்பனையான ஜகத் தோன்றாது. ஆனால் ஜகத் நமக்குப்

புலப்பட்டபடியே உள்ளது. ஆகவே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் என்ற ஞானமானது அவித்யையை போக்கவில்லை. இதனை சமாதானம் செய்ய, வேதாந்த வாக்கியங்கள் மூலமாக எழுகின்ற ஞானம் (வாக்ய ஜந்ய ஞானம்) மூலமாக அவித்யை விலகுவதாகக் கூறுகிறார்கள். ஆனால் ப்ரஹ்மம் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் மித்யை என்பதால், இத்தகைய ஞானமும் அவித்யையால் உண்டாகும் மித்யையே ஆகிறது. இந்தக் கருத்துக்களை மனதில் பதித்துக் கொண்டு மேலே படிக்கவும்.

இராமானுசர் – இத்தகைய நிவர்த்தக ஞானம் என்பதும் அவித்யை ரூபமாகவே உள்ளதால் (அதாவது, “ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஸத்யம், மற்ற அனைத்தும் மித்யை” என்னும்போது, அவை அனைத்தும் அவித்யையில் தோன்றுவதாகும் என்றாகிறது. ஆகவே நிவர்த்தக ஞானமும் அவித்யை ரூபமாகவே உள்ளது என்று கருத்து), அத்தகைய அவித்யையானது எவ்விதம் விலகும் என்று கூறவேண்டும்.

அத்வைதி – நிவர்த்தக ஞானமானது தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து பேதங்களையும் விலக்குகிறது. அனைத்து ஞானங்களும் சடிணப்பொழுது மட்டுமே உள்ளதால், (அவித்யை ரூபமாக உள்ள) இந்த நிவர்த்தக ஞானமும் தானாகவே விலகுகிறது. காட்டுத்தீயானது அனைத்தையும் அழித்த பின்னர் தானும் அழிவது போன்றும், ஒரு விஷமானது மற்றொரு விஷத்தை அழிப்பது போன்றும் நிவர்த்த ஞானம் அழிகிறது.

இராமானுசர் – இவ்விதம் உரைப்பது சரியல்ல. இந்த நிவர்த்தக ஞானம் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகும் (காரணம் இது ச்ருதி வாக்கியத்தால் ஏற்பட்ட ஞானம்). ஆகவே அதனுடைய உற்பத்தி, இருப்பு மற்றும் அழிவு ஆகிய அனைத்தும் மித்யை என்றே ஆகிறது. எனவே, (அவித்யை ரூபமாக உள்ள) இந்த நிவர்த்தக ஞானத்தின் அழிவு என்பது மித்யை என்றாகிறது. இதன் விளைவாக, முன்பிருந்த அவித்யையை அழிப்பதான (அவித்யை ரூபமாக உள்ள) இந்த நிவர்த்தக ஞானம் தொடர்ந்தபடி உள்ளது என்றே ஆகிறது (அதாவது அவித்யை தொடர்ந்தபடி உள்ளது). ஆகவே, முன்பிருந்த அவித்யையை அழிப்பதான (அவித்யை ரூபமாக உள்ள) இந்த நிவர்த்தக ஞானம் (அவித்யை ரூபமாகவே உள்ளதால்) எவ்விதம் அழியும் என்பதை

நீங்கள் கூறவேண்டும். மேலும் காட்டுத்தீ முதலானவை அழிதல் என்பது, அவற்றுடைய முந்தைய நிலைக்கு மாறாக உள்ள அடுத்த நிலையை அடைதல் என்பதே ஆகும்.

3.1.29 “ஜீவ ப்ரஹ்ம ஐக்யம்” என்னும் நிவர்த்தக ஞானத்தால், “அறிபவன்” ஒருவனுடைய அவித்யையை விலகுகிறது என்னும் அத்வைதக் கருத்து பொருந்தாது என்று நிரூபித்தல் (இது “ஜ்ஞாத்ரு அநுபபத்தி” என்பதாகும்)

இராமானுசர் – “சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் இல்லை” என்று அனைத்தையும் தள்ளுகின்ற ஞானமானது யாருக்கு உண்டாகிறது?

அத்வைதி – ப்ரஹ்மத்தின் மீது கற்பனையாக ஏறிடப்பட்ட ஜீவாத்மாவிற்கு (அதாவது அத்யாஸ ரூபமாக உள்ள ஜீவாத்மா) உண்டாகிறது.

இராமானுசர் – இது பொருந்தாது. இத்தகைய கற்பனையாக ஏறிடுதல் (அத்யாஸம்) என்பதே இங்கு தள்ளப்படவேண்டியதாக விவாதிக்கப்படுகிறது. ஆக நிவர்த்தக ஞானம் என்ற செயலுடைய பயனாக உள்ள ஒன்று, அத்தகைய ஞானத்தின் கர்த்தாவாக இருக்கமுடியாது.

அத்வைதி – அப்படியானால் நிவர்த்தக ஞானத்தை அறிபவன் ப்ரஹ்மம் என்கிறோம்.

இராமானுசர் – இவ்விதம் உரைத்தால், இத்தகைய ஞானத்தை அறிந்து கொள்ளும் தன்மை என்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு இயல்பாகவே உள்ளதா அல்லது கற்பனையாக ஏறிடப்பட்டதா (அத்யாஸம்)? கற்பனையாக ஏறிடப்பட்டது என்றால், இத்தகைய கற்பனையான அத்யாஸம் மற்றும் இதனை உண்டாக்கிய அவித்யை ஆகிய இரண்டும், அவித்யையை விலக்குவதாக உள்ள நிவர்த்தக ஞானத்திற்கு விஷயமாக இல்லாததால், விலகாது. இவற்றை விலக்குவதற்கு வேறு ஒரு நிவர்த்தக ஞானம் உள்ளது என்று நீங்கள் கூறினால், அந்த ஞானமும் மூன்று அம்சங்களுடன் (அறிவு, அறிபவன், அறியப்படும் பொருள்) கூடியதாக இருக்கவேண்டும்; இந்த அறிபவன் விஷயத்தில், மீண்டும் இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் உண்டான கேள்வி எழுந்து, முடிவற்ற சுழற்சி என்னும் தோஷம் (அநவஸ்தை தோஷம்) உண்டாகும். அனைத்து ஞானங்களும் இத்தகைய மூன்று

பகுதிகளைக் கொண்டதாக இல்லையென்றால், அவற்றுக்கு ஞானம் என்னும் தன்மை இல்லை என்றாகும்; காரணம், ஞானம் என்பது ஒருவனுக்கு ஒரு விஷயத்தை உணர்த்துவது அல்லவோ (இங்கு “ஞானம், ஒருவனுக்கு, ஒரு விஷயம்” என்பதன் மூலம் அறிவு, அறிபவன், அறியப்படும் பொருள் ஆகியவை கூறப்படுவது காண்க)? இவ்விதம் மூன்று அம்சங்களுடன் இல்லாத ஞானம் உள்ளது என்று நீங்கள் கூறினால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப ஞானம் என்பது எவ்விதம் அவித்யை விலக்காதோ (பகுதி 3.1.28 தொடக்கத்தில் உள்ள குறிப்பு காண்க), அதே போன்று இந்த ஞானமும் அவித்யையை விலக்காது என்றாகும். இதற்கு நீங்கள், “ஞானத்தை அறிந்து கொள்ளும் தன்மை என்பது ப்ரஹ்மத்திற்கு இயல்பாகவே உள்ளது” என்று கூறினால், எங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தை நீங்கள் ஏற்கிறீர்கள் என்றாகிறது (அதாவது ப்ரஹ்மத்திற்கு அறியும் தன்மை உள்ளது).

அடுத்து நீங்கள், “அவித்யையை விலக்கவல்லதான நிவர்த்தக ஞானத்தை அறியும் தன்மை என்பதும், அத்தகைய நிவர்த்தக ஞானத்தால் விலக்கப்பட வேண்டியவற்றில் அடங்கும்” என்று கூறுகிறீர்கள். இது நகைப்புக்கு உரிய வாக்கியமே ஆகும். ஏன்? “இந்தப் பூமியைத் தவிர உள்ள அனைத்தும் தேவதத்தனால் வெட்டப்பட்டன” என்று கூறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் “தவிர உள்ள அனைத்தும்” என்பதில் வெட்டும் செயல், வெட்டுபவனுடைய வெட்டும் அறிவு, வெட்டுபவன் போன்றவையும் அடங்கும் என்று கூறினால் நகைப்பிற்கு உரியதே ஆகும் அல்லவோ (வெட்டுபவனும் வெட்டப்பட்டால், அவனை வெட்டுவது யார் மற்றும் அதன் பின்னர் யார் வெட்டுவார்கள் போன்ற கேள்விகள் எழுவதால் நகைப்பிற்கு உரியதே ஆகும்)?

3.1.30 நிவர்த்தக ஞானத்தை உண்டாக்குவது எது என்பதற்கு அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது என்று நிரூபித்தல் (இது “ஸாமக்ரி அநுபபத்தி” என்பதாகும்)

இராமானுசர் – “அனைத்துவிதமான பேதங்களையும் விலக்கக்கூடியதான, அனைத்தும் ஒன்றே (அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே) என்னும் ஐக்ய ஞானம் எதன் மூலம் உண்டாகிறது?”

அத்வைதி – அத்தகைய நிவர்த்தக ஞானமானது ச்ருதியால் ஏற்படுகிறது.

இராமாநுசர் - இது பொருந்தாது. வேதமானது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகும். ஆகவே உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி, அது அவித்யையால் கற்பனையாக உண்டானதாகிறது. ஆகவே இப்படிப்பட்ட ஞானத்திற்கு, “ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமானது” என்னும் அவித்யையை விலக்கவல்ல தகுதி உண்டாகாது. இதனை உதாரணத்தால் விளக்குவோம். கண்ணில் ஏற்பட்ட கோளாறு காரணமாக ஒரு கயிறானது பாம்பு என அறியப்படுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். இதனைப் போக்கவல்லதான “இது கயிறே ஆகும். பாம்பு அல்ல” என்னும் அறிவானது, அதே போன்று கண்ணில் கோளாறு உள்ள ஒருவரால் கூறப்பட்டால், இந்த அறிவு, முன்பு உண்டான தவறான அறிவை ஒருபோதும் தள்ளாது. இத்தகைய அச்சமான “இது பாம்பே ஆகும்” என்பது தொடர்ந்தபடியே உள்ளபோது, அதே அச்சத்தால் பீடித்தபடி உள்ள ஒருவன் அங்கு வந்து, “இது கயிறே ஆகும். பாம்பு அல்ல” என்று உரைத்தாலும், அவனும் அதே அச்சத்தால் பீடித்தபடி உள்ளான் என்று அறிந்தால், பாம்பு என்று மயங்கும் மயக்கமும் அச்சமும் நீங்குவதில்லை. இது போன்றே, “ப்ரஹ்மம் மட்டுமே ஸத்யமானது. ப்ரஹ்மம் நீங்கலாக உள்ள மற்ற அனைத்தும் அவித்யையால் கற்பனையாக உண்டாக்கப்படுவதால் மித்யையே ஆகும்” என்று அறியும் ஒருவன், ச்ருதியைக் கேட்கும் அந்த நேரத்தில், “இது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதால், ப்ராந்தியை மூலமாகக் கொண்டதே ஆகும்” என்று எண்ணுகிறான்; ஆகவே அந்த ச்ருதி மூலம் அவனுடைய அவித்யை விலகாது.

அத்வைதி - நிவர்த்தக ஞானம், அந்த நிவர்த்தக ஞானத்தை அறிபவன் (அல்லது அடைபவன்), நிவர்த்தக ஞானத்தை உண்டாக்க உதவியாக உள்ள சாஸ்த்ரங்கள் ஆகிய அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையே ஆகும். ஆகவே அவை மற்றவற்றால் தள்ளப்படும் தகுதி கொண்டவையே ஆகும்.

இராமாநுசர் - என்னே உங்களுடைய ஞானம் !! அப்படியென்றால் “ப்ரபஞ்சம் விலகுதல் (அல்லது ப்ரபஞ்சம் மித்யை)” என்பது மித்யை என்றாகும்; இதன் விளைவாக ப்ரபஞ்சம் ஸத்யமே என்றாகும். ஒருவனுடைய கனவில் வேறு ஒருவன் வந்து, “உனது தந்தை இறந்துவிட்டார்”, என்று கூறுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவன் விழித்து எழுந்த பின்னர் தன் கண்டது கனவு என்றும், கனவில் வந்தவனும் உரைக்கப்பட்டதும் மித்யை என்றும் அறிகிறான். இதன் விளைவாக அவனுக்குத் தனது தந்தை உயிருடன் இருக்கிறார் என்னும் எண்ணம் உறுதியாகிறது அல்லவோ? இதனைப் போன்றே “ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்”

என்னும் கருத்தானது மயக்கமே ஆகும் என்று எண்ணி, அந்த மயக்கத்தைத் தள்ளவல்லதான “தத் த்வம் அஸி” முதலான ஐக்ய வாக்கியங்களைக் கேட்கும் அந்த நேரத்தில், “இவை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதால், ப்ராந்தியை மூலமாகக் கொண்டதே ஆகும்” என்று எண்ணுவதால், அந்த வாக்கியங்கள் “ப்ரபஞ்சம் ஸத்யம்” என்னும் கருத்தைத் தள்ளுவதில்லை; கயிற்றைப் பாம்பு என்று எண்ணுவதால் உண்டான அச்சமானது, மனநிலை சரியில்லாத ஒருவன் “இது பாம்பு அல்ல, கயிறே ஆகும்” என்று கூறுவதால் நீங்காதது போன்றே ஆகும்.

அத்வைதி – ஒருவன் தனது கனவில் அச்சம் உண்டாக்கும் ஒரு நிகழ்வைக் காண்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் கனவிலேயே, “நமக்கு ஏற்பட்ட இந்த அச்சமானது கனவே ஆகும்” என்று அறிகிறான் என வைத்துக்கொள்வோம். இதன் மூலம் முன்பு உண்டான அந்த அச்சம் விலகும் அல்லவோ? இதே போன்று “இவை ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதால், ப்ராந்தியை மூலமாகக் கொண்டதே ஆகும்” என்று எண்ணப்படும் ச்ருதிகளும் அவித்யையை விலக்கும்.

இராமாநுசர் – இது பொருந்தாது. அந்தக் கனவின்போதே, “நமக்கு ஏற்பட்ட இந்த அச்சமானது கனவே ஆகும்” என்று உண்டாகும் அறிவும் கனவே ஆகும் என்று அறியும்போது, மறைந்து போன அச்சமானது மீண்டும் தொற்றிக்கொள்கிறது. ஆகவே உங்களுடைய வாதத்தில் எந்தவிதமான சிறப்பும் இல்லை. அதாவது ச்ருதியைக் கேட்கும் அந்த நேரத்தில், “இது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதால், ப்ராந்தியை மூலமாகக் கொண்டதே ஆகும்” என்று அறியும் ஒருவன், ச்ருதியைக் கேட்கும் அந்த வேளையில், “இது கனவு போன்றே உண்மையற்றது” என்றே உணர்கிறான் அல்லவோ என்பதே எங்களுடைய அடிப்படை கேள்வியாகும்.

3.1.31 “ப்ரஹ்மம் எதனாலும் தள்ளப்படாததால், அது ஸத்யம்” என்று அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது என்று நிரூபித்தல்

அத்வைதி – சாஸ்த்ரமானது ப்ராந்தியால் உண்டாகியதால் மித்யை ரூபமாக உள்ளபோதிலும், “ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மம் இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக உள்ளது” என்று போதிக்கிறது. இத்தகைய ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்பதும், இந்த ப்ரஹ்மமானது

நிர்விசேஷம் என்பதும், அதன் பின்னர் உள்ள எதனாலும் தள்ளப்படவில்லை (ஆகவே எனவே ப்ரஹ்மமானது ஸத் என்றும், நிர்விசேஷம் என்றும் ஆகிறது).

இராமாநுசர் – இந்த வாதமும் சரியல்ல. “சூந்யமே உண்மையானது” என்று கூறும் (மாத்யமிக பௌத்தர்களுடைய) வாக்கியமானது உங்களுடைய இந்தக் கருத்தைத் தள்ளுகிறது அல்லவோ?

அத்வைதி – அவர்களுடைய இந்த வாக்கியமானது ப்ராந்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது ஆகும் (ஆகவே எங்கள் கருத்தைத் தள்ளும் தகுதி அதற்கு இல்லை).

இராமாநுசர் – ஆனால் நீங்களும் கூட, “ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மம் இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக உள்ளது” என்று கூறப்படும் வாக்கியமானது, ப்ராந்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்று அல்லவோ கூறுகிறீர்கள்? ஆக உங்கள் இருவருடைய ஸித்தாந்தங்களில், “சூந்யமே உண்மையானது” என்று கூறும் (மாத்யமிக பௌத்தர்களுடைய) வாக்கியமே பின்னர் எதனாலும் தள்ளப்படவில்லை என்பதே வேறுபாடாக உள்ளது. எனவே, “அனைத்து சூந்யமே” என்று கூறுபவர்களும், “ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்தும் மித்யை” என்று கூறுபவர்களும் வாதம் செய்வதற்கு ஏற்ற அதிகாரிகள் அல்லர்; காரணம், அவர்கள் இருவரும் தங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தை வெளிப்படுத்தும் ப்ரமாணங்களையும் கூட ப்ரமார்த்தம் அல்ல (உண்மையற்றது அல்ல) என்பதால் ஆகும். “அனைத்தும் சூந்யமே என்று கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான வாதத்திற்கும் தகுதியானவர்கள் அல்லர், காரணம் அவர்களுக்கு எந்தவிதமான ப்ரமாணமும் உண்மை இல்லை”, என்று அறிஞர்கள் கூறுவர்.

3.1.32 ப்ரத்யக்ஷம் மற்றும் சாஸ்த்ரம் குறித்து அத்வைதிகள் கூறுவது பொருந்தாது என்று நிரூபித்து, அத்வைத மத கண்டனங்களை நிறைவு செய்கிறார்

இராமாநுசர் – நாம் நமது கண்களால் நேரடியாகக் காண்கின்ற (ப்ரத்யக்ஷமாக) இந்த ப்ரபஞ்சமானது மித்யையே ஆகும் என்று எந்த ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு நீங்கள் உரைக்கிறீர்கள்?

அத்வைதி – ப்ரத்யக்ஷமானது தோஷத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். ஆகவே அதன் மூலம் அந்யதாஸித்தி (புதியதாக வேறு ஒன்று வேறு வகையாக உண்டாதல். உதாரணமாக, கயிற்றில் காணப்படும் பாம்பு என்பதில், புதியதாக ஒரு பொருள் உண்டாகிறது) உண்டாக வாய்ப்புகள் உள்ளது. ஆனால் எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதாக உள்ளதும், அந்யதாஸித்தி உண்டாகாமல் இருப்பதும் ஆகிய சாஸ்த்ரமானது, இத்தகைய ப்ரத்யக்ஷத்தைத் தள்ள இயலும்.

இராமானுசர் – நீங்கள் கூறும் தோஷம் என்பது என்ன? எந்த தோஷம் காரணமாக ப்ரத்யக்ஷமானது பலவிதமான பேதங்கள் இருப்பதாக நமக்குக் காண்பிக்கிறது?

அத்வைதி – எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான பேதவாஸனை என்பதே இந்தத் தோஷம் ஆகும். இதன் விளைவாகவே ப்ரத்யக்ஷமானது இவ்விதம் உள்ளது என்கிறோம்.

இராமானுசர் – ஆஹா! சாஸ்த்ரங்களுக்கும் அதே போன்ற தோஷம் உள்ளதே! இவ்விதம் சாஸ்த்ரம் மற்றும் ப்ரத்யக்ஷம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே போன்ற தோஷத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளபோது, ஒன்று (சாஸ்த்ரம்) தள்ளுவதாகவும், மற்றொன்று (ப்ரத்யக்ஷம்) தள்ளப்படுவதாகவும் எப்படிக் கூறுகிறீர்கள்? ப்ரத்யக்ஷமானது ஆகாசம், வாயு போன்றதான பஞ்சபூதங்களால் உண்டாக்கப்பட்டதும், அந்தப் பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டாகின்ற சப்தம், ஸ்பர்சம் முதலான குணங்களைக் கொண்டதும், மனிதன் முதலான உருவ அமைப்புடன் கூடியதும் ஆகிய பதார்த்தங்களையே அறியக்கூடியதாகும். ஆனால் சாஸ்த்ரமானது, ப்ரத்யக்ஷத்தால் அறிய இயலாதபடி உள்ளதான அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக இருத்தல் முதலான எண்ணற்ற விசேஷணங்களைக் கொண்டதாக உள்ள ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம், அதனை உபாஸித்தல் முதலான ஆராதனை வழிகள், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் க்ருபையை முன்னிறுத்தி அதனை அடைதல் என்பது போன்ற பல விசேஷங்களைக் கூறுகிறது; மேலும் அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தின் கட்டளையை மீறி நடக்கும்போது கிட்டக்கூடிய தீமைகளையும் சாஸ்த்ரம் உரைக்கிறது. எனவே சாஸ்த்ரத்திற்கும் ப்ரத்யக்ஷத்திற்கும் இடையே எந்தவிதமான விரோதமும் இல்லை. தொடக்கம் மற்றும் முடிவு அற்றது, இடைவெளி இல்லாமல் உள்ளதான ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கொண்டது என்பது போன்ற பல குணங்கள்

சாஸ்த்ரங்களுக்கு உள்ளது. இத்தகைய சாஸ்த்ரம் வலிமையானது என்று ஒப்புக் கொள்ளும் நீங்கள், ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு உள்ள உண்மைத்தன்மையை அவசியம் ஏற்கவேண்டும்.

இதனைப் போன்றுள்ள பல வாதங்களும், தெளிவான ஞானம் அற்றவர்களால் உண்டாக்கப்பட்டவையே ஆகின்றன. நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதி வாக்கியங்கள் என்னும் பலமான காற்றின் முன்பு, இத்தகைய தாழ்ந்த வார்த்தை ஜாலங்கள் அனைத்தும் பஞ்சுக்குவியலாகவே இருந்து பறக்கின்றன என்பதால், இந்த வாதங்களை இத்துடன் நாம் நிறுத்திக் கொள்வோம்.

பகுதி – 4 – பாஸ்கர மத ஸித்தாந்தங்களும் அவற்றின் மறுப்புகளும்

4.1 பாஸ்கர மத கருத்துக்களை மறுத்தல்

அடுத்ததாக பாஸ்கரருடைய ஸித்தாந்தங்களை மறுக்கிறார். இதனை “இரண்டாவது ஸித்தாந்தமான” என்று தொடங்குகிறார்.

4.1.1 பாஸ்கர ஸித்தாந்தத்திற்கும் சாஸ்த்ரத்திற்கும் இடையே உள்ள முரண்பாடு

இரண்டாவதாகக் கூறப்படவுள்ள ஸித்தாந்தத்தில், உபாதி மற்றும் ப்ரஹ்மம் நீங்கலாக வேறு ஏதும் வஸ்துக்கள் இல்லை. ஆகவே உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டிருப்பது ப்ரஹ்மம் மட்டுமே என்றாகிறது. இதன் காரணமாக அந்தந்த உபாதிகளுடன் உண்டான ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் தோஷங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே சென்றடைகிறது (அதாவது சரீரம் என்னும் உபாதியுடன் ப்ரஹ்மம் ஸம்பந்தம் கொள்வதால், அது பற்பல ஜீவன்களாக ஆகிறது. அந்தந்த சரீரத்தின் தோஷங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தையே சென்றடைகின்றன என்று கருத்து). இதன் காரணமாக, “பாபங்கள் அற்ற தன்மை, எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லாத தன்மை” முதலானவற்றை ப்ரஹ்மத்திற்குக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்கள் அனைத்தும் பயனற்றுப் போகும்.

4.1.2 பாஸ்கர மதத்தினர் கூறும் மறுப்பும், அதற்கு இராமாநுசர் கூறும் மறுப்பும்

பாஸ்கரவாதி - குடத்தில் இருக்கின்ற ஆகாசம் (வெளி அல்லது open space) என்பது அளவுபடுத்தப்பட்டதாக உள்ளதால், மஹா ஆகாசத்தை (குடத்தின் வெளியில் உள்ள open space) காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், அவை ஒவ்வொன்றும் தங்களுக்குள் வேறுபாடுடன் கூடியதாகவும் உள்ளதை நாம் காண்கிறோம். குட ஆகாசத்தில் காணப்படும் குணங்களோ அல்லது தோஷங்களோ, அளவுபடுத்தப்படாத மஹா ஆகாசத்துடன் ஸம்பந்தம் அடைவதில்லை. இது போன்றே, உபாதிகளால் உண்டாகும் பேதங்களால் தோன்றுகின்ற குணங்கள் மற்றும் தோஷங்களுடன் கூடியுள்ள ஜீவாத்மாவின் தோஷங்கள் எதுவும் பரப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தம் கொள்வதில்லை.

இராமானுசர் - இது ஏற்கத்தக்க வாதம் அல்ல. ஆகாசம் என்பது அவயவங்கள் (பகுதிகள்) கொண்டது அல்ல; ஆகவே அதனைப் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்க இயலாது. எனவே மஹா ஆகாசம் என்பது குட ஆகாசம் என்பதுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டபடியே உள்ளது என்றாகிறது (அதாவது ஆகாசத்தைப் பிரிக்க இயலாது என்பதால், குட ஆகாசமானது தனியான ஒன்று என உரைக்க இயலாது). இதனைப் போன்றே ப்ரஹ்மமும் பிரிக்க இயலாத வஸ்து என்பதால், உபாதிகள் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளன என்றே கொள்ளவேண்டும்.

பாஸ்கரவாதி - ஆனால் குடத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள ஆகாசம் என்பது மற்ற ஆகாச ப்ரதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே ஆகும் அல்லவோ (எனவே அதன் குண தோஷங்கள், மற்ற ப்ரதேசங்களுடைய குண தோஷங்களுடன் ஸம்பந்தம் கொள்வதில்லை)?

இராமானுசர் - இவ்விதம் கூறினால் வேறு ஒரு சிக்கல் உண்டாகும். ஆகாசம் என்பது ஒரே வஸ்துவாகும். “குடத்தின் உள்ள இருக்கும் ப்ரதேசம் அல்லது பகுதி” என்னும் வேறுபாடு காரணமாகவே அதற்கு குடம் போன்றவற்றுடன் ஸம்பந்தம் உண்டாகிறது. அந்தக் குடத்தை வேறு இடத்திற்கு நகர்த்தும்போது, அந்த வேறு இடத்தில் உள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் அந்தக் குடத்துடன் ஸம்பந்தம் கொள்வதால், “ஆகாசத்தின் இன்ன ப்ரதேசம் மட்டுமே இந்தக் குடத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளது” என்னும் நியதி இல்லை என்றாகிறது. இதே போன்று ப்ரஹ்மத்தின் இன்ன ப்ரதேசமானது, உபாதியுடன்

ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளது என்று கூற முடியாது. இந்த உபாதியானது நகரும்போது, அந்த உபாதியுடன் புதியதாக ஸம்பந்தம் கொள்ளும் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதேசமானது, உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாத மற்ற ப்ரதேசங்களைக் காட்டிலும் வேறாகவே உள்ளது. பொதுவாகவே உபாதியுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது பந்தமாகவும், ஸம்பந்த அற்ற நிலையானது மோக்ஷம் என்றும் கொள்ளப்படும். ஆக, உபாதி நகரும்போது, அந்தக்ஷணத்தில் உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதேசத்திற்கு பந்தம் உண்டாகிறது என்றும், அந்தக்ஷணத்தில் உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் விலகிய ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரதேசத்திற்கு மோக்ஷம் உண்டாகிறது என்றும் ஆகிறது. இப்படியான ஒரு கருத்தை அறிஞர்கள் பரிகாசம் செய்வார்கள்.

பாஸ்கரவாதி – ஆனால், (வைசேஷிகர்களுடைய கருத்தின்படி) அவயவங்கள் அற்றதாக உள்ள ஆகாசம் என்பது கேட்கும் இந்த்ரியமாக உள்ளது (ஆகாசம் என்பதே சப்தத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளதால், அதாவது ஒலியானது செல்வதற்கு ஏற்ற பாதையாக உள்ளதால், இதுவே செவியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டது ஆகும்). சரீரத்தின் அனைத்து பகுதிகளுடனும் ஆகாசம் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளது என்றாலும், காது என்னும் பகுதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பகுதியை மட்டுமே “காது” என்கிறோம், மற்ற பகுதிகளை “காது” என்று கூறுவதில்லை. இது போன்றே அவயவங்கள் அற்றதான ப்ரஹ்மத்தின் சில பகுதிகள் உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டதாக உள்ளது (இவற்றை ஜீவாத்மா என்கிறோம்), சில பகுதிகள் உபாதியுடன் ஸம்பந்தம் அற்றதாக உள்ளது (இவை ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது).

இராமானுசர் – அப்படி அல்ல. காது என்ற இடத்துடன், ஒருவிதமான காற்றால் தூண்டப்பட்டு ஸம்பந்தம் கொள்ளும் ஆகாச ப்ரதேசமே “காது இந்த்ரியம்” எனப்படுகிறது (அதாவது ஒலி அலைகளுடைய அதிர்வுடன் கூடிய ஆகாச ப்ரதேசம்). இந்தக் குறிப்பிட்ட ஆகாச ப்ரதேசத்திற்கும் மற்ற ஆகாச ப்ரதேசங்களுக்கும் இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்றாலும், இந்தக் குறிப்பிட்ட ஆகாச ப்ரதேசத்தை “காது” என்று இந்த்ரியமாகக் கூறுவது பொருத்தமே ஆகும். சரீரங்கள் நகர்ந்தபடி உள்ளபோது, ஆகாசத்தின் அனைத்து ப்ரதேசங்களும் அந்தச் சரீரங்களுடன் எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி, அவற்றின் அனைத்து ப்ரதேசங்களுடனும் ஸம்பந்தம் அடைந்தபடியே உள்ளன (அதாவது ஆகாசத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட ப்ரதேசம் மட்டும், சரீரங்களுடைய குறிப்பிட்ட இடமாகிய காது ப்ரதேசத்துடன் எப்போதும் ஸம்பந்தம்

கொண்டபடி உள்ளது என்னும் விதிமுறை இல்லை என்று கருத்து). இது போன்றே உபாதிகள் நகரும்போதும், அவை ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்து ப்ரதேசங்களுடனும், எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் இன்றி, ஸம்பந்தம் அடைந்தபடியே உள்ளன.

நீங்கள் ஆகாசத்தையே “காது” என்னும் இந்த்ரியமாக உரைத்தீர்கள். இதனை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு இதுவரை பதில் கூறினோம். ஆனால் உண்மையில் ஆகாசம் என்பது “காது” என்னும் இந்த்ரியம் அல்ல. “வைகாரிகாத் அஹங்காராத் ஏகாதச இந்த்ரியாணி ஜாயந்தே - ஸாத்விக அஹங்காரத்திலிருந்து ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனம் என்பதான பதினோரு இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன” என்று வேதங்களைப் பின்பற்றுவர்கள் கூறுகிறார்கள். பகவான் பராசரர், “ஸ்ரீ. விபு. (1-2-47) - தைஜஸாநி இந்த்ரியாணி ஆஹு: தேவா வைகாரிகா தச | ஏகாதசம் மநச்சாத்ர, தேவா வைகாரிகா: ஸ்ம்ருதா: - இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் தைஜஸம் (ஒளி எனலாம்) என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்; ஆனால் பத்து இந்த்ரியங்களும் வைகாரிகா எனப்படும், மனம் பதினொன்றாவது ஆகும்”, என்றார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள் என்னவென்றால்: அஹங்காரம் என்பது “வைகாரிகம், தைஜஸம், பூதாதி” என்று மூன்று வகைப்படும். இவையே முறையே ஸாத்விகம், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் எனப்படும். இவற்றில் “தாமஸ அஹங்காரம் அல்லது பூதாதி என்பதிலிருந்து, ஆகாசம் முதலான ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றன” என்று ஸ்ருஷ்டி முறையைக் கூறுகிறார். தொடர்ந்து, “ராஜஸ அஹங்காரம் அல்லது தைஜஸம் என்பதிலிருந்து, பதினோரு இந்த்ரியங்கள் உண்டாகின்றன” என்று மற்றவர்கள் கூறுவதாக உரைத்தார். இதனைத் தொடர்ந்து, “ஸாத்விக அஹங்காரம் அல்லது வைகாரிகம் என்பதிலிருந்து, அனைத்து இந்த்ரியங்களும் உண்டாகின்றன” என்று தனது கருத்தாக, “அனைத்து இந்த்ரியங்களும் வைகாரிகம் என்பதிலிருந்தே வருகின்றன”, என்று கூறுகிறார். ச்லோகத்தில் உள்ள “தேவா:” என்னும் சொல்லானது இந்த்ரியங்களைக் குறிப்பதாகும். இப்படியாக வைகாரிக அஹங்காரத்திலிருந்து வெளிப்படும் அனைத்து இந்த்ரியங்களும், ஆகாசம் முதலான பூதங்களால் மேலும் வளர்க்கப்படுவதாக (அல்லது ஆதரிக்கப்படுவதாக) மஹாபாரதமும் கூறுகிறது.

(வைசேஷிகர்கள் கூறுவது போன்று) இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் பஞ்சபூதங்களுடைய பரிணாமங்களே (அதாவது பஞ்சபூதங்களால் உண்டாகின்றன) என்று கூறினாலும்,

பாஸ்கர மதத்தினருக்கு எந்தவிதமான லாபமும் இல்லை. பஞ்சபூதங்களால் உண்டாக்கப்படும் சரீரமானது எவ்விதம் அந்த பஞ்சபூதங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதோ அதே போன்று, இந்த்ரியங்கள் அனைத்தும் பஞ்சபூதங்களுடைய பரிணாமங்களாக உள்ளதால், அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையே ஆகும் (ஆகவே பாஸ்கர மதத்தினர் கூறுவது போன்று ஆகாசம் என்பது காது என்னும் இந்த்ரியம் ஆகாது). ப்ரஹ்மமானது அவயவங்கள் அற்றதாகவும், மாற்றங்கள் அற்றதாகவும் உள்ளதால், அதனைப் பிரிக்க இயலாது. ஆனால் இந்த மதத்தின்படி (அதாவது பாஸ்கர மதம்), உபாதிகளுடைய சேர்க்கை காரணமாக ப்ரஹ்மத்திடம் எண்ணற்ற தோஷங்கள் உண்டாவதை மறுக்க இயலாது. எனவே இந்த மதமானது வெறும் உபதேசத்தையே நம்பி உள்ளவர்களால் மட்டுமே ஏற்கப்படுவதாக உள்ளது; இது சாஸ்த்ரங்களை அறிந்தவர்களால் கொண்டாடப்படுவதில்லை.

மேலும் நீங்கள் (பாஸ்கர மதத்தினர்), “ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் (அசேதனமாக) மாற்றம் அடைகிறது”, என்று கூறுகிறீர்கள். உங்களுடைய இந்தக் கருத்தானது, “ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான மாறுதல்களையும் அடையாதது” என்று கூறும் ச்ருதியின் கருத்தைத் தள்ளுவதாக உள்ளது. இதற்கு நீங்கள், “ப்ரஹ்மத்தின் சக்தியே பரிணாமத்தை அடைகிறது”, என்று கூறினால், “நீங்கள் கூறும் சக்தி எது? அத்தகைய சக்தி என்பது ப்ரஹ்மத்தின் பரிணாமமா? அல்லது ப்ரஹ்மமேவா?”, என்று நாங்கள் கேட்கிறோம். இந்த இரண்டுவிதங்களிலுமே ப்ரஹ்மத்திற்கு பரிணாமம் உண்டாகிறது என்பதை உங்களால் மறுக்க இயலாது; ஆகவே எவ்விதம் நோக்கினாலும் ச்ருதியின் கருத்திற்கு முரண்பாடு உண்டாகிறது.

பகுதி – 5 – யாதவப்ரகாச மத ஸித்தாந்தங்களும் அவற்றின் மறுப்புகளும்

5.1 யாதவப்ரகாச மத கருத்துக்களை மறுத்தல்

அடுத்ததாக யாதவப்ரகாசருடைய ஸித்தாந்தங்களை மறுக்கிறார். இதனை “மூன்றாவது ஸித்தாந்தமான” என்று தொடங்குகிறார்.

5.1.1 யாதவப்ரகாச ஸித்தாந்தத்தையும், அதில் உள்ள தோஷத்தையும் விளக்குதல்

மூன்றாவதாகக் கூறப்படவுள்ள ஸித்தாந்தத்தில், ஜீவாத்மாவிற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே பேதமும், பேதம் அற்ற நிலையும் (அபேதம்) கூறப்படுகிறது (அதாவது ஸம்ஸார நிலையில் பேதமும், மோக்ஷ நிலையில் அபேதமும் உள்ளது). ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகும் தன்மையை அடைகிறது. இத்தகைய பேத அபேதங்கள் – ஸௌபரி மஹரிஷி பல சரீரங்களை ஒரே நேரத்தில் எடுத்தபோது பேதங்களுடன் கூடிய பல சரீரங்களில் அபேதமான ஒரே ஆத்மா நின்றது போன்றும், பேதங்களுடைய கூடிய பல அவதாரங்களை ஈச்வரன் எடுத்தது போன்றும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனுக்கும் இடையே பேதம் உள்ளது போன்றும் உள்ளதால், ஜீவாத்மாக்களிடம் காணப்படும் அனைத்து தோஷங்களும் ஈச்வரனைச் சென்றடையும்.

இதுவே இங்கு கூறப்படுகிறது: ஈச்வரன் தனது ஸ்வரூபத்தால் தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்பது போன்ற பலவாக நிற்கிறான். இதன் மூலம் அவன் அனைத்தின் ஆத்மாவாகவும் உள்ளான் என்பது வர்ணிக்கப்படுகிறது. இவ்விதம் உரைத்தால், மண்ணால் செய்யப்பட்டதான மண்குடம் மற்றும் மண் தட்டு போன்றவற்றுக்குக் கூறப்படும் அனைத்து உபயோகங்களும் (உதாரணமாக நீர் எடுத்து வருதல் போன்றவை), அவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ள மண்ணிற்கும் பொருந்தும் என்றாகிறது; இதே போன்று ஜீவாத்மாக்களின் இன்ப துன்பங்கள் அனைத்தும் ஈச்வரனைச் சென்றடையும் என்றாகிறது.

5.1.2 “ஈச்வரனை தோஷங்கள் அண்டாது” என்று யாதவப்ரகாச மதத்தினர் மறுத்தலும், அதற்கு இராமானுசர் சமாதானம் உரைத்தலும்

யாதவப்ரகாசவாதி – மண்குடம் முதலானவற்றைச் செய்த பின்னர் மீதம் உள்ள மண் பிண்டமானது எந்தவிதமான கார்யங்களிலும் ஈடுபடுவதில்லை. இதே போன்று தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என்பது போன்று ஆகாமல் உள்ளதான ஈச்வரனுடைய பகுதியானது, “அனைத்தும் அறிந்த தன்மை, ஸத்யஸங்கல்பம்” முதலான கல்யாணகுணங்களுடைய ஸமுத்ரமாகவே உள்ளது.

இராமாநுசர் – நீங்கள் கூறுவது உண்மையே. இவ்விதம் கொண்டால், ஈசுவரனுடைய ஒரு பகுதியானது கல்யாணகுணங்களுடைய ஸமுத்ரமாகவும், மற்றொரு பகுதியானது தாழ்ந்தவற்றின் இருப்பிடமாகவும் உள்ளது என்றாகும். இரண்டு பகுதிகளுக்கும் ஈசுவரத்தன்மை உள்ளது அல்லவோ (அப்படியானால் இவ்விதம் நிகழ வாய்ப்பில்லை அல்லவோ)?

யாதவப்ரகாசவாதி – அந்த இரண்டு பகுதிகளும் வெவ்வேறானவை ஆகும் (ஆகவே ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தம் உடையவை அல்ல).

இராமாநுசர் – இவ்விதம் கூறுவதால் (அல்லது இவ்விதம் உள்ளதால்) என்ன லாபம்? ஒருவனுடைய ஒரு பகுதியானது எப்போதும் துக்கத்திலும், மற்றொரு பகுதியானது ஸுகத்திலும் உள்ளபோது, அவனை “ஈசுவரன்” என்று எவ்விதம் கூறலாம்? “தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுடைய ஒரு கையில் சந்தனம் பூசி, தோள் வளைகள் இட்டு, விரல்களில் மோதிரங்களை அணிவித்தும்; மற்றொரு கையை உலக்கையால் அடித்து, நெருப்பில் புகும்படிச் செய்வதும்”, எவ்விதம் உள்ளதோ அது போன்றே, உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஈசுவரனுடைய நிலையும் உள்ளது. “ப்ரஹ்மத்திற்கு அஜ்ஞானம் உண்டாகிறது” என்று கூறும் மதத்தைக் காட்டிலும், இவ்விதம் ஈசுவரனுக்கு பேத அபேதம் கூறும் மதமானது மிகவும் தோஷம் நிறைந்ததாகிறது. ஏனென்றால், பேத அபேத மதத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஜீவாத்மாக்களுக்கு உண்டாகும் துன்பங்கள் அனைத்தும் உண்மையானவை (அத்தைவதம் கூறுவது போன்று மித்யை அல்ல), ஜீவாத்மாக்களும் எண்ணற்றவர்களாக (அத்தைவதம் போன்று ஒரே ஒரு ஜீவாத்மா அல்ல) உள்ளதால் ஸம்ஸாரம் முடிவுக்கு வராது.

யாதவப்ரகாசவாதி – அப்படிப்பட்ட துக்கங்கள் அனைத்தும், ஈசுவரனுடைய வேறுபட்டதான ஜீவன் என்னும் பகுதியில் மட்டுமே நிகழ்கிறது.

இராமாநுசர் – இவ்விதம் கூறினால் எங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தை நீங்கள் ஏற்கிறீர்கள் என்றாகிறது. நீங்கள் கூறிய கருத்தில் உண்டாகும் தோஷங்கள் அனைத்தும், “ஈசுவரனே ஜீவனாக மாறுகிறது. இந்த இரண்டும் ஒன்றே”, என உரைப்பதால் உண்டாவதாகும். ஆனால், “ஈசுவரனே அனைத்தின் ஆத்மா, அனைத்தும் அவனுடைய சரீரம்”, என்பதான

ஆத்ம-சரீரம் ஸம்பந்தம் கூறினால் இது போன்ற தோஷங்கள் உண்டாகாது. இவ்விதம் கொள்ளும்போது, “எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லை” என்பது மட்டும் அல்லாமல், “அனைத்து ஜகத்தையும் நியமித்தல்” என்பது போன்ற மிகவும் உயர்ந்த குணங்களையும் கூறியதாகிறது. மேலும், “தத் த்வம் அஸி” என்று கூறப்படும் ஸாமாநாதிகரணயம், (லக்ஷணையாக அல்லாமல்) நேரடியான பொருளிலேயே உள்ளதாகிவிடும்.

5.1.3 “அனைத்தும் பேத அபேதங்களுடன் கூடியவை” என்று யாதவப்ரகாச மதத்தினர் கூறுதலும், அதனை இராமாநுசர் மறுத்தலும்

இராமாநுசர் - ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளிலிருந்து வேறுபட்டதாகவும், வேறுபடாததாகவும் இருக்கமுடியாது என்று முன்பே கூறப்பட்டது. “ஒரு குடமானது துணியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது” என்று கூறும்போது, குடத்தில் துணி என்பது இல்லை என்பது உணர்த்தப்படுகிறது (அதாவது குடத்தில் துணியின் பண்புகள் இல்லை என்றும், துணியில் குடத்தின் பண்புகள் இல்லை என்றும் கருத்து). “ஒரு குடமானது துணியைப் போன்றே உள்ளது” என்று கூறும்போது, குடத்தில் துணி இருக்கிறது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது (அதாவது குடத்தில் துணியின் பண்புகளும், துணியில் குடத்தின் பண்புகளும் உள்ளதாகக் கருத்து). ஒரே காலத்தில், ஒரே இடத்தில், ஒரு வஸ்துவின் இருப்பு மற்றும் இல்லாமை ஆகிய இரண்டும் தென்படுவதாகக் கூறுவது முரண்பாடே ஆகும்.

குறிப்பு - ஜாதி மற்றும் வ்யக்தி என்னும் இரண்டு சொற்களை முதலில் அறியவேண்டும். சர்க்கரை, வெல்லம் ஆகிய இரண்டு பொருள்களும் “இனிப்பு” என்னும் பிரிவைச் சேர்ந்தவை என்று காணப்படும்போது “ஜாதி” எனப்படுகின்றன. இவை தனித்தனிப் பொருள்களாகக் காணப்படும்போது “வ்யக்தி” எனப்படுகின்றன.

யாதவப்ரகாசவாதி - ஜாதியை அடிப்படையாகக் கொண்டால் இருப்பும், வ்யக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டால் இருப்பின்மையும் உண்டாகும். (இங்கு வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில், முதலில் யாதவப்ரகாசவாதி கூறும் கருத்தும், அதனைத் தொடர்ந்து இராமாநுசர் கூறும் கருத்தும் காணப்படுகிறது. இராமாநுசர் கூறும் கருத்து விளங்கவேண்டும் என்பதற்காக, முதலில் உள்ள யாதவப்ரகாசவாதியின் கருத்து, கூடுதல்

சொற்களுடன் சற்று விரிவாக்கப்பட்டு அடுத்து தரப்பட்டுள்ளது) இந்த உலகில் காணப்படும் மாடுகளில் சில மாடுகள் உடைந்த கொம்புகளுடனும் (இவை கண்டம் எனப்படும்), சில மாடுகள் கொம்புகள் இல்லாமலும் (இவை முண்டம் எனப்படும்) காணப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் வெவ்வேறானவை என்றாலும், இவை இரண்டிலுமே “மாட்டுத்தன்மை” என்பது பொதுவாகவே உள்ளதால், இவை இரண்டையுமே நாம் “மாடுகள்” என்றே கூறுகிறோம். ஆக “மாட்டுத்தன்மை” என்பதன் விளைவாக இவை இரண்டும் அபேதங்கள் (வேறுபடாதவை) என்றாகிறது. ஆனால் இரண்டும் வெவ்வேறு உருவ அமைப்பு கொண்டவை என்பதால், இவை இரண்டும் பேதங்கள் (வேறுபட்டவை) என்றாகிறது. ஆக வ்யக்தியில் (தனிப்பொருளில்) பேதம் மற்றும் அபேதம் ஆகிய இரண்டுமே உள்ளன.

இராமாநுசர் – “மாட்டுத்தன்மை” என்னும் ஜாதி மற்றும் “கண்டம், முண்டம்” என்னும் வ்யக்தி ஆகிய இரண்டும் அபேதம் (ஒன்றே) என்று கொண்டால், கண்டம் மற்றும் முண்டம் ஆகிய வ்யக்திகள் இரண்டும் (மாடு என்னும் ஒரே ஜாதியாக உள்ளதால்) அபேதம் என்றாகும். இது முரண்பாடே ஆகும் (காரணம், உடைந்த கொம்புள்ள மாடு மற்றும் கொம்பே இல்லாத மாடு ஆகியவை வெவ்வேறு ஆகும். எனவே ஜாதி மற்றும் வ்யக்தி ஆகியவற்றுக்குள் அபேதம் கூறுதல் சரியல்ல). அடுத்து ஜாதி மற்றும் வ்யக்தி ஆகியவற்றுக்குள் பேதம் மற்றும் அபேதம் கூறுவதும் சரியல்ல. ஏனென்றால் ஜாதியும் வ்யக்தியும் ஒன்றே என்பதால், உடைந்த கொம்புள்ள மாடு மற்றும் கொம்பே இல்லாத மாடு ஆகியவை ஒன்றே என்றாகும். ஜாதியும் வ்யக்தியும் வெவ்வேறு என்பதால், உடைந்த கொம்புள்ள மாடு மற்றும் கொம்பே இல்லாத மாடு ஆகியவை குதிரையும் எருமையும் போன்று வெவ்வேறு ஆகிவிடும்.

5.1.4 “ஜாதி வ்யக்தி ஆகியவற்றுக்கு இடையே பேத அபேதம் உண்டு” என்று கூறுவதை இராமாநுசர் மறுத்தல்

ஜாதி போன்றவை பொருள்களுடைய உருவ அமைப்பாகும். ஆகவே அவை பொருள்களுடைய ப்ரகாரங்களாக உள்ளன (ப்ரகாரம் – பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், பொருளை விட்டு அகன்று நிற்க இயலாததும் ஆகிய பொருளின் தன்மை. உதாரணமாக, வெள்ளை வேஷ்டி; இதில் உள்ள வெண்மை என்பது வேஷ்டியின் ப்ரகாரம்

ஆகும். இத்தகைய ப்ரகாரத்தைக் கொண்ட பொருளானது ப்ரகாரி எனப்படும்). ப்ரகாரம் மற்றும் ப்ரகாரத்தைக் கொண்ட ப்ரகாரி ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறானவை; ப்ரகாரமானது ப்ரகாரியை விட்டுத் தனியாக இருப்பதற்குத் தகுதி கொண்டதல்ல; ப்ரகாரத்தை மட்டும் தனியே அறிய இயலாது; பொருளுடைய உருவ அமைப்பு என்பது பல பொருள்களிலும் அவற்றின் ப்ரகாரமாக உள்ளது போன்ற பல கருத்துக்கள் முன்பே நம்மால் கூறப்பட்டன.

ஒரு பொருளை நாம் பார்க்கும்போது, “இது அந்தப் பொருளே ஆகும்” என்று முன்னர் பார்த்த ஒரு பொருளுடன் உண்டாகும் ஒப்புமை அறிவு என்பது, அவை இரண்டிற்கும் ப்ரகாரத்தில் உள்ள ஒற்றுமையே (அல்லது ஐக்யம்) காரணம் ஆகும்; இது “இவனும் கையில் குச்சியை வைத்துள்ளான்” என்பது போன்ற சிந்தனையாகும். ஜாதி என்பது போன்றதான இத்தகைய “ப்ரகாரம்” என்பதே, பொருள்களுடைய பேதம் என்று கூறப்படுகிறது. ஒரு பொருளானது மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபட்டது என்று கூறுவதற்கு, அந்தப் பொருளுடன் ப்ரகாரம் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தமே காரணமாக அமைகிறது. இந்த ப்ரகாரம் என்பது எவ்விதம் தான் ஒரு பொருளில் உள்ளதன் விளைவாக அந்தப் பொருளை மற்ற பொருள்களிலிருந்து வேறுபடுத்தி உரைப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதோ அதே போன்று, மற்றவற்றிலிருந்தும் தன்னை வேறுபடுத்தி உரைப்பதற்கும் தானே காரணமாக இருக்கிறது (உதாரணமாக “மாட்டுத்தன்மை” என்பது மாட்டிலிருந்து யானையை வேறுபடுத்திக் காண்பிக்கக் காரணமாக உள்ளது. இதே “மாட்டுத்தன்மை” என்பது யானையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் உள்ளது).

இது போன்ற வாதங்களைக் கொண்டுதான், “ப்ரத்யக்ஷமானது பொருள்களுடைய இருப்பை மட்டுமே உணர்த்தவல்லது. ப்ரத்யக்ஷமானது பேதங்களை உணர்த்தவல்லது அல்ல” என்பது போன்ற வாதங்களை நாம் தள்ளினோம். ப்ரத்யக்ஷம் என்பது இன்ன உருவ அமைப்பு என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற ஜாதியுடன் சேர்ந்துள்ளதாகவே வஸ்துவை அறிகிறது அல்லவோ? இத்தகைய உருவ அமைப்பு என்னும் ரூபத்தில் உள்ள ஜாதியானது, அதனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ள வஸ்துக்களை நம்முடைய எண்ணத்தில் வரவழைத்து, அதற்கும் இதற்கும் இடையே உள்ள பேதத்தை உணர்த்தக் காரணமாக உள்ளது. ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே பல பொருள்களாகப் பரிணமிக்கிறது என்னும் வாதத்தில் உள்ள தோஷத்தை நாம் முன்பே தள்ளினோம்.

பகுதி – 6 – விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் – அடிப்படை விஷயங்கள்

6.1 கடக ச்ருதி என்றால் என்ன?

குறிப்பு – மேலே படிப்பதற்கு முன்பாக ஒரு சில விஷயங்களை அறிதல்வேண்டும். சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்கள் குறித்து உபநிஷத்துக்களில் பல வாக்கியங்கள் உள்ளன. “இது போன்று பல தத்வங்கள் கிடையாது, ஒரு தத்வம் மட்டுமே உள்ளது” என்று எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களை அபேத ச்ருதி அல்லது அவைத ச்ருதி என்று கூறுவர். “ஒரே ஒரு தத்வம் என்பது கிடையாது, பல தத்வங்கள் உள்ளன” என்று எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதி என்று கூறுவர். ஆனால் இப்படியாக இருவிதமான ச்ருதி வாக்கியங்கள் உள்ளன என்று உரைத்தால், ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடு உண்டாகி, ச்ருதியானது தனது ப்ரமாணம் என்னும் தன்மையை இழந்துவிடும். இந்த நிலையை நீக்க, இராமானுசர் “கடக ச்ருதி” என்னும் வாக்கியங்களைக் கையாள்கிறார். இதன் மூலம் சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றை ப்ரஹ்மம் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளது என்று கூறுகிறார்; ஆகவே இங்கு அபேத ச்ருதிகளும், பேத ச்ருதிகளும் ஒன்றாக நின்று பொருந்துகின்றன என்றாகிறது.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது - ப்ரு. (3-7-3) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யாம் அந்தர: யம் ப்ருதிவீ ந வேத: யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ய ப்ருதிவீம் அந்தரோ யமயதி ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் பூமியில் உள்ளானோ, யார் பூமியின் உள்ளே இருக்கிறானோ, யார் அவ்விதம் உள்ளதை பூமி அறியாதோ, யாருக்கு பூமி சரீரமோ, யார் ஒருவன் பூமியை உட்புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே உனக்கு ஆத்மாவாகவும், மரணம் அற்றவனாகவும் உள்ள அந்தர்யாமி ஆவான் - என்றும், ப்ரு. (3-7-23) - ய: ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மந: அந்தரோ யம் ஆத்மா ந வேத யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் ய: ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - யார் ஆத்மாவில் உள்ளானோ, யாரை ஆத்மா அறியாதோ, யாருக்கு ஆத்மா சரீரமோ, யார் ஆத்மாவை உட்புகுந்து நியமிக்கிறானோ, அவனே உனது ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழியாதவன் என்று அறிவாயாக - என்றும், ஸுபால. (7) - ய: ப்ருதிவீம் அந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் யம் ப்ருதிவீ ந வேத - யார் பூமிக்குள் ஸஞ்சரித்தபடி உள்ளானோ, யாருக்குப் பூமி சரீரமோ,

யார் இவ்விதம் உள்ளதைப் பூமி அறியாதோ - என்றும், ஸுபால. (7) - ய: அக்ஷரம் அந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய அக்ஷரம் சரீரம் யம் அக்ஷரம் ந வேத | யோ ம்ருத்யும் அந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் | யம் ம்ருத்யுர் ந வேத | ஏஷ ஸர்வ பூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - யார் அக்ஷரத்தில் உள்ளானோ, யாருக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, இவ்விதம் உள்ளதை அக்ஷரம் அறியாதோ, யார் ம்ருத்யுவில் ஸஞ்சரிக்கிறானோ, யாருக்கு ம்ருத்யு சரீரமோ, யார் இவ்விதம் உள்ளதை ம்ருத்யு அறியவில்லையோ, அவனே அனைத்தின் அந்தர்யாமி, இவனே அனைத்து ஆத்மாக்களுக்குள்ளும் உள்ளான், பாபங்கள் அற்றவன், திவ்யமானவன், தேவர்களுக்கும் தேவன், அவனே நாராயணன் - என்றும்,

முண். (3-1-1) - த்வா ஸுபர்ணா ஸ்யுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வ ஜாதே | தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அந்சந்நந்யோ அபிகாசீதி - அழகான சிறகுகள் கொண்ட, பிரிக்க முடியாத இரண்டு பறவைகள் ஒரு மரத்தில் உள்ளன(அதாவது பரமாத்மா, ஜீவாத்மா ஆகிய இருவரும் பறவைகள்; சரீரம் என்பது மரம்). அவற்றில் ஒன்று அங்குள்ள பழத்தை உண்கிறது (ஜீவாத்மா கர்மபலனை அனுபவிக்கிறான்), மற்றொன்று நோக்கியபடி உள்ளது - என்றும், தை. ஆர. (3-11) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் - அனைவருக்கும் உள்ளே புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்தபடி - என்றும், கை. (16) - ஸர்வாத்மா - அனைவருக்கும் ஆத்மா - என்றும், தை. (2-6-1) - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத் ஏவ அநுப்ராவிசத் | தத் அநுப்ரவிச்ய ஸத் ச த்யத் ச அபவத் - இந்த அனைத்தையும் படைத்து அதற்குள் புகுந்தான். அதற்குள் புகுந்த இவன், ஸத் மற்றும் த்யத் என (ஜீவாத்மா, அசித்) நின்றான் - என்றும், தை. (2-6-1) - ஸத்யம் ச அந்ருதம் ச ஸத்யம் அபவத் - ஸத்யமாக உள்ள ஜீவாத்மாவாகவும், மாறக்கூடிய அசேதநமாகவும் இருந்தாலும், அந்த ப்ரஹ்மம் தனது இயல்பான தன்மையை விடாமலும் இருந்தது - என்றும், சாந். (6-3-2) - அநேந ஜீவேந ஆத்மநா - அனைத்து ஜீவாத்மாக்களிலும் அவற்றின் ஆத்மாவாக - என்றும்,

ச்வே. (1-6) - ப்ருதக் ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ் ததஸ்தேநாம் அம்ருதத்வமேதி - ஆத்மாவையும், அதனை நியமிப்பவனையும் வெவ்வேறு என்று அறிவதன் மூலம் பரமாத்மாவால் மகிழ்வுடன் கடாக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா மேக்ஷம் அடைகிறான் - என்றும், ச்வே. (4-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஸர்வம்

ப்ரோக்தம் த்ரிவிதம் ப்ரஹ்ம ஏதத் - அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள், நியமிப்பவன் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி உள்ளவன் என மூன்றாக உள்ள அனைத்தும் - என்றும், கட. (5-13) - நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச்சேதநாநாம் ஏகோ பஹூநாம் யோ விததாதி காமாந் - நித்யர்களில் நித்யமானவனும், சேதநர்களில் சேதநனும் ஆகிய அவன் அனைவருடைய விருப்பத்தையும் நிறைவேற்றுகிறான் - என்றும், ச்வே. (6-16) - ப்ரதாந சேஷத்ரஜ்ஞ பதிர் குணேச: - ப்ரதானத்திற்கும் சேஷத்ரஜ்ஞனுக்கும் (ஜீவாத்மா) அவனே தலைவன், அவனே குணங்களை நியமிப்பவன் ஆவான் - என்றும், ச்வே. (1-9) - ஜ்ஞா ஜ்ஞௌ த்வௌ ஈச அநீச - பிறப்பற்ற இரண்டில் ஒன்று அறிந்ததும் ஒன்று அறியாததுமாகவும், ஒன்று வலிமை உள்ளதும் ஒன்று வலிமை அற்றதுமாகவும் - என்றும் நூற்றுக்கணக்கான ச்ருதி வாக்கியங்கள் உள்ளன.

இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-29) - ஜகத் ஸர்வம் சரீரம் தே - ஜகத்தில் உள்ள அனைத்தும் உனது சரீரம் - என்றும், ஸ்ரீ. விபு. (1-22-38) - யத் கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்வ ஜாதோந வை த்விஜ | தஸ்ய ஸ்ருஜஸ்ய ஸம்பூதௌ தத் ஸர்வம் வை ஹரே: தநு - அந்தணரே! இந்த உலகில் எந்த ஒரு ப்ராணியால் எந்த ஒரு ப்ராணி படைக்கப்படுகிறதோ, படைக்கப்படும் அந்த ப்ராணியின் உற்பத்திக்குக் காரணமாக, அந்த ப்ராணியை ஸ்ருஷ்டித்த ப்ராணியின் அந்தர்யாமியான ஸ்ரீஹரியே உள்ளான், அனைத்தும் அவன் சரீரமாகவே உள்ளன - என்றும், கீதை (10-20) - அஹம் ஆத்மா குடாகேச ஸர்வபூதாசயஸ்தித: - உறக்கத்தை வென்றவனே! எங்கும் நிறைந்துள்ள நான் அனைத்து உயிர்களிலும் உள்ளேன் - என்றும், கீதை. (15-15) - ஸர்வஸ்ய ச அஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஞானமபோஹநம் - நானே அனைத்து உயிர்களுடைய இதயத்தில் அந்தர்யாமியாக உள்ளேன். என்னிடமிருந்தே ஞானம், நினைவு, மறதி போன்றவை தோன்றுகின்றன - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்களாலும், இவை போன்றே வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவர்களாகிய வால்மீகி, பராசரர், த்வையநர் (வ்யாஸர்) போன்றவர்களுடைய வாக்குகளாலும் கீழே உள்ள பலவற்றையும் நாம் அறிகிறோம்: பரப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளது; அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களும் ப்ரப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாகவே உள்ளன; ஆத்மா இன்றி சரீரம் இல்லை என்பதால் சரீரமானது ஆத்மாவின் ப்ரகாரமாகவே உள்ளது; சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவற்றின் பண்புகள் வெவ்வேறாக உள்ளபோதிலும், அவை ஒன்றுடன் ஒன்று கலப்பதில்லை (உதாரணமாக, உப்பில் இடப்பட்ட ஒரு

பொருளின், நாளடைவில் உப்பு படிந்து, அந்தப் பொருளும் உப்பாகவே மாறுகிறது. இது போன்று இங்கு நடப்பதில்லை என்கிறார்). இவ்விதமாக “ப்ரஹ்மமே அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளது” என்பதான ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மையை வெளிப்படுத்துவதில் முதன்மையாக உள்ளதான ஸாமாநாதிகரணயங்கள் அனைத்தும், அனைத்து சேதந அசேதநங்களைத் தனது ப்ரகாரமாகக் கொண்டுள்ளதாகவே ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுகின்றன.

6.2 “தத் த்வம் அஸி” என்னும் ஸாமாநாதிகரணயத்தின் விளக்கம்

இரண்டு சொற்கள், இரண்டு தன்மைகள் மூலமாக ஒரே பொருளைக் குறிப்பதே ஸாமாநாதிகரணயம் ஆகும். நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் இந்தச் சொற்கள் நேரடியான பொருளிலேயே கொள்ளப்படுகின்றன (அத்வைதிகள் இவற்றை லக்ஷணையாகவும் கொள்வர்). உதாரணமாக “தத் த்வம் அஸி” என்னும் ஸாமாநாதிகரணயத்தில் உள்ள “தத்” என்ற சொல்லானது அனைத்து ஜகத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும், அனைத்து கல்யாண குணங்களின் ஸமுத்ரமாக உள்ளதும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது; “தத்” என்னும் இந்தச் சொல்லுடன் ஸாமாநாதிகரணயமாக கூறப்பட்டுள்ள “த்வம்” என்ற சொல்லானது, ஜீவனுடைய அந்தர்யாமியாக உள்ளதும், ஜீவனைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டதும், அந்த ஜீவாத்மா என்னும் சரீரத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளதும், அந்தச் சரீரத்தை தனது ப்ரகாரமாகக் கொண்டதும் ஆகிய ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கிறது. வேறு மதங்களில் இது போன்று நேரடியாகப் பொருள் அளிப்பதாக ஸாமாநாதிகரணயம் கொள்ளப்படவில்லை (லக்ஷணையாகவே கொள்ளப்படுகிறது); அது போன்று கொள்ளும்போது, ப்ரஹ்மமானது தோஷங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கும்.

இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும்: “ப்ரஹ்ம ஏவ ஏவம் அவஸ்திதம் – ப்ரஹ்மம் இவ்விதமாக உள்ளது” என்று கூறப்படுகிறது. இங்குள்ள “ஏவம் – இவ்விதம்” என்பதன் மூலம் “எவ்விதமாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது” என்று கூறப்படுகிறதோ, அவ்விதமாகவே ப்ரஹ்மமானது அனைத்து நிலைகளிலும் உள்ளது; ஆகவே அந்த நிலைகள் அனைத்திலும், பலவிதமான சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றைக் கொண்டதான இந்தப் ப்ரபஞ்சமானது, ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் உள்ளது என்றாகிறது.

இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே, சாந். (6-2-3) - பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேய - “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று ஸங்கல்பம் செய்தது - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் பொருள் தருபவை என்றாகும். ஆகவே கார்யப்பொருள்கள் மற்றும் காரணப்பொருள்கள் என்பதான பலவிதமான உருவ அமைப்புகளுடன் கூடியதாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது; இவ்விதமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்துடன் எப்போதும் சேர்ந்தவையாக சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்கள் உள்ளன என்று கருத்து.

ஆசுஷேபம் - ஆனால் ஒரு பொருளுடைய ஜாதி மற்றும் அதன் தன்மைகளே “ஏவம் - இவ்விதம்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுகின்றன அல்லாமல், அந்தப் பொருளே “ஏவம் - இவ்விதம்” என்பதன் மூலம் கூறப்படுவதில்லை. ஆகவே மற்றொரு வஸ்துவுடன் சேர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்னும் நிலை இன்றி, தான் மட்டுமே தனித்து நிற்கக்கூடியதான ஒரு வஸ்துவானது ஈச்வரனுக்கு, “ஏவம் - இவ்விதம்” என்று கூறலாம்படியாக நின்று, தன்மையை வெளிப்படுத்தக்கூடுமோ (பசு என்பது தனியான ஒரு பொருள்; மாடு என்பது அந்தப் பசுவின் பொதுவான ஜாதி; கறுப்பு, நீண்ட கொம்புகள் முதலானவை அதன் தன்மைகள் ஆகும். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், “இந்த விலங்கை நோக்கும்போது, ஒரு மாடு போன்று உள்ளது” என்றே கூறப்படும் அல்லாமல், “இந்த விலங்கை நோக்கும்போது வெண்மையான நீண்ட கொம்புள்ள பசு போன்று உள்ளது” என்று கூறமாட்டார்கள். அதாவது ஒரு தனித்த பொருளானது, மற்றொரு பொருள் இப்படிப்பட்டது என்று உணர்த்தக்கூடியதாகக் கூறப்படுவதில்லை. ஆகவே தனித்த பொருளாகிய ஜீவாத்மா, எவ்விதம் மற்றொரு தனித்த பொருளான ஈச்வரனுடைய தன்மையாக “தத் த்வம் அஸி” என்பதில் கூறப்படுவதாக உரைக்கலாம்)?

சமாதானம் - பதில் கூறுவோம். குச்சி, குண்டலம் (காதில் அணியும் ஆபரணம்) முதலானவை தனியான பொருள்களாக உள்ளன. ஆனாலும் அவை “தண்டி - குச்சியைக் கொண்டவன், குண்டலீ - குண்டலம் அணிந்தவன்” என்று மற்றொரு வஸ்துவிற்கு அடையாளம் காண்பிக்கும் தன்மையாக உள்ளதை நாம் காண்கிறோம் அல்லவோ?

ஆசுஷேபம் - இந்த வாதத்தை ஏற்க இயலாது. தனியாக உள்ள ஒரு வஸ்து, மற்றொரு வஸ்துவின் ப்ரகாரமாக (அதாவது அந்த மற்றொரு வஸ்து இப்படிப்பட்டது என்று உணர்த்துவதற்காக) உள்ளபோது, அங்கு “மத்வர்த்தீய ப்ரத்யயம் - இது அதனைக்

கொண்டது என்று உணர்த்தும் விசுதி” பயன்படுத்தப்படுவதை “அவை “தண்ட - குச்சியைக் கொண்டவன், குண்டலீ - குண்டலம் அணிந்தவன்” முதலானவற்றின் மூலம் உணரலாம் (அதாவது “தண்டம் - குச்சி” என்பதுடன் “மத்வர்த்தீய ப்ரத்யயம் - இது அதனைக் கொண்டது என்று உணர்த்தும் விசுதி” பயன்படுத்தப்பட்டு, “தண்ட - குச்சியைக் கொண்டவன்” என்று உள்ளது). “மாடாக உள்ள தன்மை” என்பதைத் தனிப்பொருளாகிய ஒரு பசுவிற்கு (அடையாளமாக) பயன்படுத்தலாம்; ஆனால் இதனைப் போன்று, தனிப்பொருள்களாக உள்ள சேதந அசேதநங்களை ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் வைப்பதன் மூலமாக, அவை ஈச்வரனுடைய ப்ரகாரங்களாக உள்ளன என்று கூறுவதற்கு இயலாது.

சமாதானம் - மாடு, மனிதன், தேவன் முதலான சொற்கள் பஞ்சபூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டாக்கப்பட்ட த்ரவ்யங்களை சரீரங்கள் குறிப்பதாகும் (அதாவது அசேதநப் பொருள்களாக உள்ள சரீரங்களைக் குறிப்பதாகும்). வேதங்களிலும், உலகவழக்கங்களிலும் இந்தச் சொற்களை, அவற்றில் இருக்கின்ற சேதந வஸ்துவுடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் கூறுவதைக் காணலாம்; அந்தச் சரீரங்களை, அவற்றுள் இருக்கின்ற ஆத்மவஸ்துவின் ப்ரகாரமாகக் கூறுவதைக் காணலாம் (அதாவது மனிதன் என்று சொல்லும்போது, அந்த மனித சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவை சேர்த்தே உணர்த்தப்படுகின்றன). இதனால்தான், “தேவதத்தன் ஒரு புண்ணியத்தின் விளைவாக மனிதன் ஆனான், யஜ்ஞதத்தன் ஒரு பாபத்தின் விளைவாக மாடாக ஆனான், மிகுந்த புண்ணியம் காரணமாக ஒருவன் தேவன் ஆனான்” என்பது போன்று கூறுகிறோம்.

இங்கு உரைக்கப்படும் விஷயத்தின் உண்மையான கருத்து என்னவென்றால்: ஒரு ஜாதியா அல்லது ஒரு பொருளா அல்லது ஒரு தன்மையா (குணம்) என்று ஆராயவேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஒரு பொருளுடைய பிரிக்க இயலாத பண்பாக இந்த மூன்றில் எது இருந்தாலும், அதனை அந்தப் பொருளுடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் வெளிப்படுத்தலாம். ஆனால், வேறு ஒரு பொருளுக்கு விசேஷணமாக (அந்தப் பொருளை அடையாளம் காட்டக்கூடியதாக) இல்லாமல், தானே தனித்து நிற்கக்கூடியதாக உள்ள ஒரு பொருளானது, ஏதோ ஒரு நேரத்தில் ஏதோ ஒரு சூழலில் வேறு ஏதோ ஒரு பொருளுக்கு ப்ரகாரமாக இருக்க நேர்ந்தால், அந்தப் பொருளை மப்ற்றொரு பொருளுடன் ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் உரைக்க இயலாது; மாறாக, “அந்தப் பொருளுடன் கூடியதாக

மற்றொரு பொருள் உள்ளது” என்றே கூறவேண்டும் (உதாரணமாக, குச்சி மற்றும் தேவதத்தன் ஆகிய இரண்டு வஸ்துக்களையும் வைத்துக் கொள்வோம். இங்கு “குச்சியுடன் கூடிய தேவதத்தன்” என்றுதான் உரைக்கவேண்டும் அல்லாமல் ஸாமாநாதிகரணயத்தில் “தேவதத்தனே குச்சி” என்று உரைக்கலாகாது).

6.3 அனைத்து சொற்களும் ஈச்வரனையே குறிக்கின்றன

இது போன்றே அசையும் மற்றும் அசையாப்பொருள்கள் அனைத்தும் ஈச்வரனுக்குச் சரீரமாகவே உள்ளன என்பதால், அவை ஈச்வரனுடைய பிரிக்க இயலாத ப்ரகாரங்களாகவே உள்ளன. அவைகளுடைய இருப்பு என்பதும் அவை இவ்விதம் ஈச்வரனுடைய பிரிக்க இயலாத ப்ரகாரங்களாக உள்ளதாலேயே நீடிக்கிறது. எனவே அவற்றைக் கூறும் சொற்களால் ஈச்வரனும் சேர்த்தே (அல்லது ஈச்வரனே) கூறப்படுகிறான் என்பதையும், இதன் விளைவாக அவற்றுக்கு ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரணயம் உரைத்தல் பொருத்தமே ஆகும் என்பதையும் அறியவேண்டும். இந்தக் கருத்துக்கள் அனைத்தும் முன்பே, பெயர் மற்றும் ரூபங்கள் குறித்து உரைக்கும் ச்ருதிகளை விளக்கும்போது நம்மால் கூறப்பட்டன.

6.4 “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்பது சரியே ஆகும்

ஆகவே ப்ரக்ருதி, புருஷன் (ஜீவாத்மா), மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து தந்மாத்தரைகள், பஞ்சபூதங்கள், பதினொரு இந்த்ரியங்கள் (ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்கள், ஐந்து ஞானேந்த்ரியங்கள் மற்றும் மனம்) என்பதான தத்வங்கள்; இவற்றின் சேர்க்கை மூலம் உண்டாகின்ற பதினான்கு லோகங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மாண்டம்; இதற்குள் காணப்படுகின்ற பலவிதமான தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள் மற்றும் தாவரங்கள் என உள்ள அனைத்தும் கார்யங்கள் ஆகின்றன; இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகும் (அதாவது இந்தக் கார்யப்பொருள்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே ஆகும்). காரணபூதமாகிய ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தால், இவை அனைத்து அறியப்படுகின்றன. இந்தக் காரணத்தால் “ஒன்றைக் குறித்து அறிந்தால், மற்ற அனைத்தையும் குறித்து அறிந்ததாகிறது” என்பது பொருந்துகிறது. இவ்விதம் ப்ரஹ்மமே கார்யப்பொருள் மற்றும் காரணப்பொருள் என்றுள்ளதால், ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரமாக உள்ள அனைத்து சித் மற்றும் அசித்

வஸ்துக்களும், அந்தப் பரப்ரஹ்மத்தையே தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளன என்று கூறப்படுகிறது.

6.5 ப்ரஹ்மம் மாற்றம் அடையாமல் உபாதானக்காரணமாகவும் உள்ளது

ஆசேஷம் – பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமானது மாற்றம் அடையாதது, தோஷம் இல்லாதது என்று ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. ஆகவே நீங்கள், “பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமானது மாற்றம் அடையாதது” என்று கூறுகிறீர்கள். மேலும், “ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும்” என்னும் கருத்திற்கு முரண்பாடு உண்டாகக்கூடாது என்பதால், ப்ர. ஸூ. (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் இந்தக் கருத்தானது குடம் முதலான உதாரணங்களாலும் உறுதியாக்கப்படுகிறது (மண்ணை அறிந்தால், அதன் மூலம் உண்டாகும் குடத்தையும் அறிந்ததாகும்). ஆகவே இதன் மூலம், “பரமபுருஷனே இந்த ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் ஆவான் எனக் கூறப்படுகிறது”, என்று நீங்கள் உரைக்கிறீர்கள். ஆனால் உபாதானக்காரணமாக உள்ள ஒரு வஸ்து, அனைத்துவிதமான மாற்றங்களையும் அடைவதாகவே இருக்கும். எனவே நீங்கள் கூறுவது எவ்விதம் பொருந்தும் (அதாவது, “ப்ரஹ்மம் மாற்றம் அடையாதது என்றால், அது உபாதானக்காரணமாக இருக்கமுடியாது. ப்ரஹ்மம் உபாதானக்காரணம் என்றால், அது மாற்றம் அடைவதாகவே இருக்கும்; இது ச்ருதிகளுக்கு விரோதமாகும்”, என்பதே இங்கு ஆசேஷம் ஆகும்).

6.5.1 ப்ரஹ்மமே ஜீவாத்மாவாகப் பரிணமிக்கிறது என்பதை மறுத்தல்

சமாதானம் – பதில் கூறுகிறோம். ஜீவாத்மாவுடன் கூடியுள்ள இந்த ப்ரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஈச்வரனே காரணம் என்று (ச்ருதிகளில்) கூறப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட ஈச்வரனே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கிறது என்று நீங்கள் கூறும் கருத்தானது, ப்ர. ஸூ. (2-3-18) - நாத்மா ச்ருதே: நித்யவாத் ச தாப்ய: - ஆத்மா உற்பத்தி ஆவதில்லை என்று ச்ருதி கூறுவதாலும், அந்த ச்ருதிகள் மூலம் அவை நித்யமானவை என்று அறியப்படுவதாலும் - என்பதற்கு முரணாக உள்ளது. மேலும், ப்ரஹ்மத்திற்கு பாரபக்ஷம் மற்றும் கருணை

இன்மை ஆகிய தன்மைகள் உள்ளதாகக் கூறும் கருத்தானது, “ஜீவாத்மாக்கள் அநாதி மற்றும் அவரவர்களுடைய பூர்வகர்மங்கள் காரணமாகவே ஏற்றத்தாழ்வுகளும் துன்பங்களும் உண்டாகின்றன” என்பதன் மூலம், ப்ர. ஸூ. (2-1-34) - வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத் ததாஹி தர்சயதி - பாரபக்ஷம் (ஒருதலையாக நடத்தல்) மற்றும் கருணை இன்மை ஏற்படாது; கர்மம் காரணமாகவே ஆகும். இவ்விதமே ச்ருதி கூறுகிறது – என்னும் ஸூத்ரத்தால் மறுக்கப்படுகிறது. மேலும், ப்ர. ஸூ. (2-1-35) - ந கர்மா அவிபாகாத் இதி சேத் ந அநாதித்வாத் உபபத்யதே ச அபி உபலப்யதே ச - ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் ப்ரஹ்மம் தவிர்த்து ஏதும் இல்லை என்பதால், ஜீவாத்மா இல்லையாகையால், கர்மமும் இல்லை என்று கூறினால், சரியல்ல; ஜீவாத்மா அநாதி என்பதால் பொருந்தும் – என்னும் ஸூத்ரத்திலும், “ஜீவனை அநித்யன் என்று கூறினால், அவன் முன்பு செய்த கர்மங்களுக்கான பயனை அனுபவிக்காமல் போதல் மற்றும் அவன் செய்யாத கர்மங்களுக்கான பயனை அனுபவித்தல் ஆகியவை உண்டாகும்” என்று கூறப்பட்டு, ஜீவாத்மாக்கள் நித்யமே என்பது உணர்த்தப்பட்டது.

6.5.2 ப்ரஹ்மமே ப்ரக்ருதியாகப் பரிணமிக்கிறது என்பதை மறுத்தல்

ஜீவாத்மாவைப் போன்றே ப்ரக்ருதியும் அநாதி (உற்பத்தி மற்றும் தொடக்கம் அற்றது) என்றே ச்ருதிகளில் உணர்த்தப்படுகிறது. ச்வே. (4-5) - அஜாம் ஏகாம் லோலோஹித சக்ல் க்ருஷ்ணாம் பஹ்வீம் ப்ரஜாம் ஜநயந்தீம் ஸரூபாம் | அஜோ ஹி ஏகோ ஜுஷ்மானோ அநுசேதே ஜஹாத்யேநாம் புக்த போகாம் அஜ: அந்ய: - சிகப்பு, வெளுப்பு மற்றும் கறுப்பு (ரஜஸ், ஸத்வம், தமஸ்) ஆகிய நிறங்கள் (குணங்கள்) கொண்டதும், தன்னைப் போன்றே பலவற்றையும் உண்டாக்குவதும், ஒப்பற்றதும், நித்யமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரக்ருதியை பிறப்பற்ற ஒருவன் அனுபவித்தபடி அதன் கூடவே உள்ளான், பிறப்பற்ற மற்றொருவன் அதனைத் துறக்கிறான் – என்பதன் மூலம் ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் (ஜீவாத்மா) ஆகியவற்றுக்கு உற்பத்தியுடன் கூடிய இருப்பு என்பது இல்லை (அதாவது உற்பத்தி ஆவதில்லை) என்று அறியலாம். மேலும், ச்வே. (4-9) – அஸ்மாந் மாயி ஸ்ருஜதே விச்வம் ஏதத் தஸ்மிம்ச்ச அந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த: - மாயையைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பவன், அந்த மாயை மூலம் இந்த விச்வத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறான். இதில் மற்றொருவன் (ஜீவாத்மா) மாயையால் பந்தப்படுகிறான் – என்றும், ச்வே. (4-10) – மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிநம் து மஹேச்வரம் - ப்ரக்ருதியை மாயையாகவும்,

மஹேச்வரனை அந்த மாயையை உடையவனாகவும் அறியவேண்டும் – என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபமே மாறுபாடுகளுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளது என்பதைக் காணலாம். மேலும் சூலி. (5) –கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ - அதுவே தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத பசுவாகவும் (ப்ரக்ருதி), அனைத்தையும் உண்டாக்கும் தாயாகவும் உள்ளது – என்று கூறியது (அதாவது ப்ரக்ருதியே ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கிறது).

ஸ்ம்ருதிகளிலும் கீதை. (13-19) - ப்ரக்ருதிம் புருஷம் ச ஏவ வித்த்யநாதீ உபாவபி - ப்ரக்ருதி, புருஷன் என்ற ஜீவாத்மா ஆகிய இரண்டும் எப்போதும் சேர்ந்தே எல்லையற்ற காலமாக உள்ளன என்று அறிவாயாக – என்றும், கீதை (7-4) – பூமி: ஆப: அநலோ வாயு: கம் மநோ புத்தி: ஏவ ச | அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதி அஷ்டதா - பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம் ஆகிய எட்டும் என்னுடையவை – என்றும், கீதை (7-5) – அபரா இயம் இத: து அந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்திமே பராம் | ஜீவபூதாம் மஹாபாஹோ யயா இதம் தார்யதே ஜகத் - நீண்ட கைகள் கொண்டவனே! கடந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டவை தாழ்ந்து ப்ரக்ருதி ஆகும். அதனைக் காட்டிலும் வேறானதும், உயர்ந்தும் ஆகிய ஜீவனாக உள்ள எனது ப்ரக்ருதியை அறிவாயாக – என்றும், கீதை. (9-8) - ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அஷ்டப்ய: விஸ்ருஜாமி புந: புந: - எனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ள ப்ரக்ருதியில், நான் இந்த ஜீவராசிகள் முழுவதையும் மீண்டும் மீண்டும் படைக்கிறேன் – என்றும், கீதை. (9-10) – மயா அத்யசேஷண ப்ரக்ருதி: ஸூயதே ஸ சராசரம் - அனைத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ள உன்னால் தூண்டப்பட்ட ப்ரக்ருதியானது அசைகின்ற மற்றும் அசையாமல் உள்ளவை என்ற பலவற்றையும் படைக்கிறது – என்றும் கூறப்பட்டது (அதாவது ப்ரக்ருதியே ஜகத்தாகப் பரிணமிக்கிறது).

6.5.3 பகுதிகள் 6.5.1 மற்றும் 6.5.2 ஆகியவற்றில் மறுப்பு கூறிய பின்னர் தனது ஸித்தாந்தம் கூறுதல்

ப்ரக்ருதி என்பதும் (ஜீவாத்மா போன்றே) ஈச்வரனுடைய சரீரம் ஆகும். ஆகவே “ப்ரக்ருதி” என்னும் சொல்லானது, ப்ரக்ருதியைத் தனது ப்ரகாரமாகக் கொண்டவனாகவும், ப்ரக்ருதியின் ஆத்மாவாகவும் உள்ள ஈச்வரனையே கூறுவதாகும். இது போன்றே, “புருஷன் (ஜீவாத்மா)” என்னும் சொல்லானது, புருஷனைத் தனது ப்ரகாரமாகக்

கொண்டவனாகவும், புருஷனுடைய ஆத்மாவாகவும் உள்ள ஈச்வரனையே கூறுவதாகும். ஆகவே இந்த இரண்டாலும் உண்டாக்கப்பட்ட ஜகத் என்னும் கார்யப்பொருளின் ஆத்மாவாக ஈச்வரனே உள்ளான். இந்தக் கருத்தானது ஸ்ரீவிபு. (1-2-18) - வ்யக்தம் விஷ்ணு: தத் அவ்யக்தம் புருஷ: கால ஏவ ச - விஷ்ணுவே ப்ரக்ருதி, அவ்யக்தம், புருஷன் மற்றும் காலம் ஆவான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-31) - ஸ ஏவ சேஷாபகோ ப்ரஹ்மந் சேஷ்ய்ச்ச பரமேச்வர: - அவனே அசைவை உண்டாக்குபவனாகவும், அசைவனவாகவும் உள்ளான் - என்றும் கூறியது.

ஆகவே, ப்ரக்ருதியைப் பரமாத்மா தனது ப்ரகாரமாக (சரீரம் முதலான பண்புகளாக) கொண்டுள்ளான்; இவ்விதம் ப்ரகாரமாக நிற்கின்ற ப்ரக்ருதி பகுதியானது, அனைத்து மாறுபாடுகளையும் அடைகிறது; ப்ரகாரியாக நிற்கின்ற பரமாத்மா எந்தவிதமான மாறுபாடுகளையும் அடைவதில்லை. இதே போன்று ஜீவாத்மாவைப் பரமாத்மா தனது ப்ரகாரமாக (சரீரம் முதலான பண்புகளாக) கொண்டுள்ளான்; இவ்விதம் ப்ரகாரமாக நிற்கின்ற ஜீவாத்ம பகுதியானது, ஸம்ஸாரத் தொடர்பை அடைகிறது; ப்ரகாரியாக நிற்கின்ற பரமாத்மா அனைத்தையும் நியமித்தபடி உள்ளவனாக, எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவனாக, அனைத்து கல்யாணகுணங்களுடைய இருப்பிடமாக, ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியவனாக உள்ளான். இவ்விதமாக ப்ரக்ருதி மற்றும் ஜீவாத்மாக்களைத் தனது ப்ரகாரமாகக் கொண்ட ஈச்வரன் ஜகத்காரணமாக உள்ளான்; அவனே அவற்றைத் தனது ப்ரகாரமாகக் கொண்டு ஜகத் என்னும் கார்யமாகவும் உள்ளான்; இதனை ஏற்றால் மட்டுமே காரணமும் கார்யமும் ஒன்றே ஆகும் என்று உரைப்பது பொருந்தும்; மேலும் அனைத்து ச்ருதிகளுக்கும் விரோதம் உண்டாகாது.

6.5.4 ப்ரஹ்மமே காரணமாகவும் கார்யமாகவும் உள்ளதைக் கூறுதல்

ப்ரக்ருதி மற்றும் ஜீவாத்மா ஆகியவை பெயர் மற்றும் உருவங்கள் அற்றதாக ஸூக்ஷ்ம நிலையில் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரங்களாக உள்ளன. இது ப்ரஹ்மத்தின் காரண நிலையாகும். ஜகத்தானது இவ்விதமான ஸூக்ஷ்ம நிலையை அடைதலே ப்ரளயம் ஆகிறது. சித் மற்றும் அசித் ஆகியவை, பெயர் மற்றும் உருவங்களைக் கொண்டதாக ஸ்தூல நிலையில் ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரங்களாக உள்ளன. இது ப்ரஹ்மத்தின் கார்ய நிலையாகும். ப்ரஹ்மம் இவ்விதமான ஸ்தூல நிலையை அடைதலே ஸ்ருஷ்டி ஆகிறது.

பகவான் பராசரர் ஸ்ரீவிபு. (1-9-37) – ப்ரதாந பும்ஸோ: அஜயோ: காரணம் கார்யபூதயோ – பிறப்பற்ற ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவையே கார்ய நிலையில் உள்ள ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவர்களுடைய காரணங்கள் ஆகும் – என்றார்.

ஆகவே, அனைத்தும் ஈச்வரனுடைய ப்ரகாரங்களாக இருப்பதால், ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டும் எந்த நிலையில் உள்ளபோதிலும் அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களானவை, இவற்றைத் தனது ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவையே நேரடியாகக் குறிக்கின்றன; இது, தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் என்று கூறும்போது, இந்தச் சொற்கள் ஜீவாத்மாவைக் குறிப்பது போன்று ஆகும். ஜீவாத்மாவைப் பொறுத்தவரை, ஜீவாத்மாவின் சரீரங்களாக உள்ள தேவன் மற்றும் மனிதன் ஆகிய வடிவில் உள்ள ப்ரக்ருதியின் மாறுபாடுகள் அனைத்தும் ஜீவாத்மாவின் ப்ரகாரங்களாக உள்ளன; இந்த விசேஷங்களைக் கொண்டதான ஜீவாத்மா ப்ரகாரியாக உள்ளான்; ஆகவே தேவன் மற்றும் மனிதன் என்னும் ரூபங்களைக் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும், அவற்றுடைய ப்ரகாரியாக உள்ள ஜீவாத்மாவையே நேரடியாகக் குறிக்கின்றன என்று கருத்து (அதாவது “தேவதத்தன்” என்று கூறும்போது, அந்தச் சரீரத்தில் உள்ள ஜீவாத்மாவே நேரடியாகக் கூறப்படுகிறான்). இது போன்றே அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துகள், பரமாத்மாவின் சரீரங்களாகவே உள்ளன; ஆகவே அவை அவனுடைய ப்ரகாரங்களாகின்றன; எனவே அவற்றைக் கூறும் சொற்கள் அனைத்தும், அவற்றின் ப்ரகாரியாக உள்ள பரமாத்மாவையே நேரடியாகக் குறிப்பதாக உள்ளன.

6.5.5 ஆத்மா மற்றும் சரீரம் குறித்த விளக்கம்

ஆத்மா மற்றும் சரீரம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் இதுவே ஆகும்: தனித்தனியே இருக்க இயலாத இவை இரண்டிற்கும் இடையே ஆதாரம் – ஆதேயம் (தாங்குவது – தாங்கப்படுவது), நியந்த்ரு – நியாம்யம் (ஆள்பவன் – ஆளப்படுவது) மற்றும் சேஷி – சேஷன் (எஜமானன் – அடிமை) என்னும் ஸம்பந்தங்கள் உள்ளன. எந்த ஒன்று மற்றொன்றைத் தாங்குவதாகவும் (இது ஆதாரம் எனப்படும், இதுவே ஆத்மா ஆகும்), நியமிப்பதாகவும், சேஷியாகவும் (தனது குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும் வஸ்து) உள்ளதோ, அதுவே அந்த மற்றொன்றின் ஆத்மா எனப்படுகிறது. எந்த ஒன்று தாங்கப்படுவதாகவும் (இது ஆதேயம் எனப்படும், இதுவே சரீரம் ஆகும்),

நியமிக்கப்படுவதாகவும், சேஷனாகவும் (மற்றவற்றின் குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் வஸ்து) உள்ளதோ, அது தன்னைத் தாங்கும் பொருளாகிய ஆத்மாவைக் விட்டு அகன்று தனியாக நிற்க இயலாத ப்ரகாரமாக உள்ளது; இதுவே சரீரம் என்று கூறப்படுகிறது. இவ்விதமாகவே ஜீவாத்மாவிற்கும் அதன் சரீரத்திற்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. இப்படியாகவே அனைத்து வஸ்துக்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ள ப்ரமாத்மாவிற்கு, அனைத்து சொற்களால் கூறப்படும் தன்மை என்பது காணப்படுகிறது.

6.5.6 அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்பதற்கான ப்ரமாண வாக்கியங்கள்

இவ்விதமாகவே பல ச்ருதி வாக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அவையாவன: கட. (2-15) – ஸர்வே வேதா யத் பதம் அமநந்தி - அனைத்து வேதங்களும் எந்த ஒன்றை உரைக்கின்றனவோ – என்றும், தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-11) – ஸர்வே வேதா யத்ரகம் பவந்தி – எந்த ஒன்றைக் குறித்து உரைப்பதில் அனைத்து வேதங்களும் ஒன்றோ – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் ஆகும்; அதாவது “அனைத்து வேதங்களும் ஒன்று” என்றால், “அனைத்தும் ஒரே விஷயத்தைக் குறித்துக் கூறுவதாக உள்ளன” என்று பொருள். மேலும், யஜுர் ஆரண்யகம் (3-13) - ஏகோ தேவ: பஹுதா ஸந்நிவிஷ்ட: - ஒரு தேவனே பல சரீரங்களிலும் பலவாக உள்ளான் – என்றும், தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-11) – ஸஹவை ஸந்தம் ந விஜாநந்தி தேவா: - இவ்விதம் தங்களுடன் அவன் உள்ளதை அந்த தேவதைகள் அறியவில்லை – என்றும் வரிகள் உள்ளன; இங்குள்ள “தேவ” என்னும் சொல்லிற்கு “இந்திரியங்கள்” என்று பொருள். அதாவது, “அனைத்து தேவர்கள், மனிதர்கள் முதலானவற்றில் அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக இருப்பதால், அவர்களுடன் எப்போதும் உள்ளான். ஆனாலும் அவன் இவ்விதம் உள்ளதை இந்திரியங்கள் அறிவதில்லை”, என்பதே இங்கு கூறப்படும் பொருளாகும்.

இவ்விதமே புராணத்தில் கூறப்படுகிறது; ஸ்ரீவிபு. (1-14-3)- நதா: ஸ்ம ஸர்வவசஸாம் ப்ரதிஷ்டா யத்ர சாச்வதோ – அனைத்து வாக்குகளும் எங்கு சென்று நிலைக்கின்றனவோ, அதனை நாங்கள் வணங்குகிறோம் – என்றது; அதாவது அந்த வஸ்துவில் அனைத்து வாக்குகளும் தங்களுடைய நிலையை அடைகின்றன. ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (7-4) –

கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யம் உத்தமம் – அனைத்து கார்யங்களுக்கும் எது காரணமாக இருந்தபடி அனைத்து சொற்களாலும் கூறப்படுகின்றதோ, அந்த உயர்ந்த – என்று கூறியது. கீதை (15-15) – வேதைச்ச ஸர்வே: அஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் நானே அறியப்படுகிறேன் – என்று கூறியது. இந்த வாக்கியங்கள் அனைத்தும், “ஈச்வரன், சரீரங்களுடன் சேர்ந்துள்ள அனைத்து ஆத்மாக்களிலும் புகுந்து, அவற்றைத் தனது ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டு, அவற்றின் அந்தர்யாமியாக உள்ளான்” என்பதைக் கூறுகின்றன. ச்ருதியும் சாந். (6-3-2) - திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேந ஆத்மந அநுப்ரவிச்ய நாமரூப வ்யாகரவாணி - இந்த மூன்று தேவதைகளுக்குள் (தேஜஸ், நீர், பூமி) ஜீவனைச் சரீரமாகக் கொண்டதான எனது ஸ்வரூபத்தால் புகுந்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் பெயர் மற்றும் ரூபங்களை ஏற்படுத்துகிறேன் – என்று கூறியது.

மநு வசனமும் மநு. (12-122) – ப்ரசாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸம் அணீயஸாம் ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்து புருஷம் பரம் – அனைத்தையும் நியமிப்பவனும், ஸுக்ஷ்மமானதைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமானவனும், ஸ்வர்ணம் போன்ற ஒளி வீசுவனும், பரமபுருஷனும் ஆகிய அவனை வித்வான் ஒருவன் தனது கனவில் காண்பது போன்று காண்கிறான் – என்று கூறியது. இங்கு, “ஸர்வேஷாம் ப்ரசாஸிதாரம் - அனைத்தையும் நியமிப்பவன்” என்றால், “அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உட்புகுந்து அனைத்தையும் நியமிப்பவன்” என்று பொருள்; “அணீயாம்ஸ: - ஸுக்ஷ்மமான” என்பதன் மூலம், “அனைத்து அசேதநங்களையும் ஆத்மாக்கள் வ்யாபித்து நிற்பதால் அவை ஸுக்ஷ்மமானவை ஆகும்; அத்தகைய ஸுக்ஷ்மமான ஆத்மாக்களையும் இவன் வ்யாபித்து நிற்பதால், அவற்றைக் காட்டிலும் ஸுக்ஷ்மமானவன்” என்பது கூறப்பட்டது. “ருக்மாப: - ஆதித்யன் போன்ற ஒளி நிறைந்தவன்”. “ஸ்வப்நதீகம்ய:” என்றால், “கனவு போன்ற ஞானத்தால் அறியத்தக்க” என்று பொருள்; அதாவது, “ப்ரத்யக்ஷம் நிலையை அடைந்துள்ள தெளிந்த த்யானம் மூலம் அறியத்தக்கதான” என்று கருத்து.

மேலும் மநு. (12-123) – ஏநம் ஏகே வதந்தி அக்நிம் மருத: அந்யே ப்ரஜாபதிம் இந்த்ரம் ஏகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம் – சிலர் அவனை அக்னி என்றும், சிலர் வாயு என்றும், சிலர் ப்ரஜாபதி என்றும், சிலர் இந்த்ரன் என்றும், சிலர் ப்ராணன் என்றும், சிலர் நித்யமான ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறுகிறார்கள் – என்று கூறியது; இங்குள்ள “ஏகே – சிலர்” என்பது வேதத்தைக் குறிப்பதாகும். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால்,

அனைத்தையும் நியமிக்கும்விதமாக அனைத்து ஆத்மாக்களின் உட்புகுந்து நிற்பதால், “ப்ரஹ்ம சாச்வத - நித்யமான ப்ரஹ்மம்” என்பது போன்றே, “அக்னி” முதலான சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கின்றன என்பதாகும். இதனைப் போன்றே வேறு ஒரு ச்ருதியும், “யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ரஹ்மணாந் ஸஹுதாசநாந் ஸர்வ பூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே - யார் தங்களுடைய பித்ருக்களையும், தேவர்களையும், அக்னியுடன் கூடிய அந்தணர்களையும் யஜ்ஞம் மூலம் ஆராதிக்கிறார்களோ அவர்கள் உண்மையில், அனைத்து உயிர்களுடைய அந்தராத்மாவாக உள்ள விஷ்ணுவையே அந்த யஜ்ஞத்தால் ஆராதிக்கிறார்கள்”, என்றது; அதாவது இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள “பித்ருக்கள், தேவர்கள், அந்தணர்கள், அக்னி” ஆகிய சொற்கள் அனைத்தும், அனைத்து உயிர்களுடைய அந்தர்யாமியாக உள்ள விஷ்ணுவையே குறிப்பதாகும் என்று கருத்து.

6.6 ஸம்ஸாரமும் மோக்ஷமும்

அனைத்து சாஸ்த்ரங்களுடைய திருவுள்ளக்கருத்து இதுவே ஆகும்: ஜீவாத்மாக்கள் தூய்மையான ஞானத்தையே தங்களுடைய ஸ்வரூபமாகக் கொண்டவை ஆகும்; இந்த ஞானமானது அதன் இயல்பான நிலையில் எந்தவிதமான சுருக்கம் அற்றதாகவும், அளவுபடாததாகவும் உள்ளது. ஆனால் கர்மரூபமாக உள்ள அவித்யை காரணமாக, இந்த ஞானமானது அந்தந்த கர்மங்களுக்கே ஏற்ப சுருக்கம் அடைகிறது. இதன் விளைவாக, அந்தந்த கர்மங்களுக்கு ஏற்ப ஞானமானது சுருங்கியும் மலர்ந்தும் வெளிப்படுவதற்குத் தகுதியானவிதமாக நான்முகன் தொடங்கி புல்பூண்டு முடிய உள்ள அந்தந்த சரீரங்களை ஜீவாத்மாக்கள் அடைகின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து அவை தங்களை அந்தச் சரீரமாகவே எண்ணி நின்று, பல கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளன. இதன் விளைவாக இன்பதுன்பங்களின் வடிவமாகவே உள்ள ஸம்ஸாரம் என்னும் சுழலில் சிக்குகின்றன.

இப்படியாக உள்ள ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுதல் என்பது, பகவானிடம் கொள்கின்ற பக்தி அல்லது சரணாகதி மூலமே உண்டாகும் அல்லாமல் வேறு எதனாலும் நிகழாது. இதனை உணர்த்துவதற்காக சாஸ்த்ரங்கள் முதலில், “ஜீவாத்மாக்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தால் தேவர்கள் முதலான வேறுபாடு அற்றவர்கள் ஆவர். ஞானம் என்பதையே தங்களுடைய ஸ்வரூபமாக கொண்டதால் அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் ஸ்வரூபத்தில்

ஒன்றே ஆவர்”, என்று கூறுகின்றன. இவ்விதமாக ஸ்வரூபம் கொண்ட ஜீவாத்மாக்கள் அனைவருமே பகவானுக்கு அடிமைகளாக உள்ளதால், தங்களுடைய ஆத்மாவாகப் பகவானையே கொண்டுள்ளனர். பகவானுடைய ஸ்வரூபமானது தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் உள்ளது; எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளது; தனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துகளைச் செயலாற்றும்படியாகச் செய்கிறது. ஆகவே அனைத்திற்கும் பகவானே ஆத்மாவாக உள்ளான். மேலும் அனைத்து அங்கங்களுடன் சேர்ந்து செய்யப்படும் உபாஸனையே பகவானை அடைவதற்கான மார்க்கம் ஆகும் என்றும் சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

6.6.1 ஜீவாத்மாவின் இயல்பு

“நிர்வாணமய ஏவ அயம் ஆத்மா ஜ்ஞாநமய: அமல: துக்க அஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே ந ச ஆத்மந: - ஆத்மாவானது ஆனந்தம் மற்றும் ஞானமயமானது, தோஷங்கள் அற்றது; துக்கம், அஜ்ஞானம், அழுக்கு ஆகியவை ப்ரக்ருதியின் தர்மங்களாகும்; இவை ஆத்மாவின் பண்புகள் அல்ல” என்று கூறப்பட்டது. அதாவது இது போன்ற தோஷங்கள் அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் காரணமாக ஆத்மாவிற்கு ஏற்படும் கர்மங்களால் வந்து சேர்கின்றன; இவை ஆத்மாவின் இயல்பான பண்புகள் அல்ல. “ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் இருந்தால் துக்கம் முதலானவை அடையப்படுகின்றன; அந்த ஸம்பந்தம் இல்லையென்றால், அவை அடையப்படுவதில்லை” என்று அறிகின்ற விவேகம் மூலம், இவை அனைத்தும் ப்ரக்ருதியின் பண்புகளே ஆகும் என்று அறியலாம்.

6.6.2 அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் சமமே ஆகும்

கீதை (5-18) – வித்யா விநய ஸம்பந்நே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திநி சுநி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதா: ஸம தர்சின: - கல்வியும் பணிவும் கொண்டவனிடமும், அந்தணனிடமும், பசுவிடமும், யானையிடமும், நாயிடமும், நாயை உண்பவர்களிடமும் பண்டிதர்கள் (ஞானிகள்) ஒரே போன்ற பார்வையையே கொண்டுள்ளனர் – என்றது. தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள், தாவரங்கள் என்னும் வடிவில் நிற்கின்ற ப்ரக்ருதியிலிருந்து

ஆத்மாவைப் பிரித்து அறிகின்ற தன்மை கொண்டவர்களே பண்டிதர்கள் ஆவர். இவ்விதமாக ப்ரக்ருதியின் அந்தந்த விசேஷங்களை (அதாவது பலவிதமான சரீரங்கள் போன்றவை) காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆத்மாவைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்கள், “இப்படியாக ஆத்மாக்கள் அனைத்தும் பலவிதமான ரூபங்களுடன் கூடியதான ப்ரக்ருதியின் விசேஷங்களுடன் கலந்து நின்றாலும், அந்த ஆத்மாக்கள் அனைத்தும் ஒரே தன்மைகள் கொண்டவை ஆகும்”, என்று காண்பதால் இவர்கள் “ஸம தர்சிந: - ஒரே போன்று நோக்குடையவர்கள்” எனப்படுகிறார்கள்.

மேலும் தொடர்ந்து கீதை (5-19) – இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்திதம் மந: நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா: - யாருடைய மனமானது இவ்விதம் சமநிலையை அடைகிறதோ அவர்கள் இங்குள்ளபோதே தங்கள் பந்தங்களிலிருந்து விடுப்பட்டவர்கள் ஆகிறார்கள்; ப்ரஹ்மம் எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றதாக உள்ளது; ஆகவே அவர்கள் ப்ரஹ்மத்திலேயே இருக்கிறார்கள் – என்று கூறியது. இங்குள்ள “நிர்தோஷம் – தோஷம் அற்ற தன்மை” என்பது, தேவர்கள் முதலான சரீரங்களுடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக ஏற்படும் தோஷங்கள் அற்ற நிலையைக் குறிக்கும். தங்களுடைய இயல்பான நிலையில் (ஸ்வரூபத்தில்) உள்ள ஆத்மாக்கள் அனைத்துமே ஆனந்தம் மற்றும் ஞானமயமாக உள்ளதால் அவை அனைத்தும் “ஸமம் – ஒரே தன்மை கொண்டவை” எனப்பட்டது.

6.6.3 அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் பகவானுக்கு அடிமை

அனைத்து ஆத்மாக்களும் பகவானுக்கு அடிமையாகவும், அவனால் நியமிக்கப்பட்டும், அவனையே ஆதாரமாகக் கொண்டும் உள்ளன. இந்தக் கருத்தானது ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணம் ஆகிய அனைத்திலும், பகவானையும் அவனுடைய சரீரமாகவே உள்ள இவை அனைத்தையும் ஸாமாநாதிகரணயத்தில் வைத்து உரைப்பதன் மூலம் வெளிப்படுவதாக நாம் முன்பே கூறினோம்.

6.6.4 பகவானைச் சரணம் அடைதல் அல்லாமல் மோசடி மார்க்கம் வேறு இல்லை

கீதை (7-14) – தைவீ ஹி ஏஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா மாம் ஏவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாம் ஏதாம் தரந்தி தே – மூன்று குணங்களால் நிறைந்த எனது மாயையானது கடப்பதற்கு அரிதாகும்; யார் என்னையே தங்களுடைய புகலிடமாகக் கொள்கிறார்களோ அவர்களே இந்த மாயையைக் கடக்கிறார்கள் – என்று கூறியது; அதாவது கர்மங்களால் உண்டாகின்ற விசித்ரமான குணமயமாக உள்ள ப்ரக்ருதியின் ஸம்பந்தம் என்னும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மோக்ஷம் அடைவதற்கு, பகவானை ப்ரபத்தி செய்தல் அல்லாமல் வேறு மார்க்கம் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. ச்ருதியும் – நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே – இதனைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு வேறு எந்த வழியில் இல்லை – என்றது காண்க.

6.7 பகவானுடைய ஐச்வர்யங்கள்

கீதை. (9-4) – மயா ததமிதம் ஸர்வம் ஜகத் அவ்யக்த மூர்திநா மத் ஸ்தாநி ஸர்வபூதாநி ந ச அஹம் தேஷ்வவஸ்தித: - இந்த ஜகத் முழுவதும் கண்களுக்குப் புலப்படாத எனது ரூபத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது; அனைத்து உயிர்களும் என்னால் நிலைத்து நிற்கின்றன, நான் அவைகளை ஆதாரமாகக் கொள்வதில்லை – என்றும், கீதை. (9-5) - ந ச மத் ஸ்தாநி பூதாநி பச்ய மே யோகமைச்வரம் - அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருட்கள் ஆகிய அனைத்தும் என்னுள் இருப்பதில்லை, எனது ஈச்வரத் தன்மையைப் பார்ப்பாயாக – என்றும் உள்ள வரிகள் மூலம், “பகவான் அனைத்துவிதமான சக்திகளையும் கொண்டவனாக உள்ளதால் வியக்கவைக்கும் ஐச்வர்யம் கொண்டவனாக உள்ளான்”, என்று கூறப்படுகிறது. இதனையே கீதை. (10-42) – விஷ்டாப்ய அஹம் இதம் க்ருத்ஸநம் ஏக அம்சேந ஸ்திதோ ஜகத் – இந்த ஜகத் முழுவதையும் நான் எனது ஒரு சிறு பகுதி மூலம் மட்டுமே தாங்குகிறேன் – என்றது; இந்த வரியின் கருத்தானது, “வியக்கவைப்பதும், பலவாக உள்ளதும் ஆகிய இந்த ஜகத்தின் உள்ளே, எனது ஒரு சிறிய அம்சத்தைக் கொண்டு மட்டுமே, நான் இதன் ஆத்மாவாக உட்புகுந்துள்ளேன். இவை அனைத்தையும் எனது ஸங்கல்பத்தால் மட்டுமே தாங்குகிறேன். இந்த ஜகத்ரூபமான எண்ணற்ற செல்வங்களைக் கொண்டவனாக, அளவற்ற தாராளகுண விசேஷங்கள் உள்ளவனாக, எல்லையற்ற வியக்கவைக்கும் வஸ்துவாக நான் நிற்கிறேன்”, என்பதாகும்.

6.8 பகவானுடைய மேன்மைகள்

மேலும் பகவானுடைய மேன்மை குறித்து, “ஏகத்வே ஸதி நாநாத்வம் நாநாத்வே ஸதி ச ஏகதா அசிந்த்யம் ப்ரஹ்மணோ ரூபம் கஸ்தத் வேதீதும் அர்ஹதி – பகவான் ஒன்றாக உள்ளபோது, பலவாக உள்ளான்; பலவாக உள்ளபோது ஒன்றாக உள்ளான்; எண்ணுவதற்கும் இயலாத ப்ரஹ்மத்தின் ரூபத்தை அறியும் திறன் யாருக்கு உள்ளது?” என்று கூறப்பட்டது. அனைத்து ஜகத்தையும் நியமிப்பவனாக உள்ளபோது அவன் ஒன்றாக உள்ளான்; இவ்விதம் ஒருவனாக உள்ளபோதிலும், விசித்ரமான சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்கள் அனைத்திற்குள்ளும் அந்தர்யாமியாகப் புகுந்து, அவைகளைத் தனது பலவிதமான ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டு, அவற்றைப் பலவிதமான கர்மங்களில் ஈடுபடும்படியாக நியமித்து நிற்பதால், பலவிதமான ரூபங்கள் கொண்டவன் என்று கூறப்படுகிறான். பலவிதமாகவும், விசித்ரமாகவும் உள்ள இந்த ஜகத்திற்குள் தனது அம்சத்தின் ஒரு சிறு பகுதி மூலம் மட்டுமே அவைகளுடைய அந்தராத்மாவாக அவன் உட்புகுந்து நியமிக்கும்போது பலவாகக் காணப்படுகிறான். அதே நேரத்தில், அளவற்றதும் எண்ணற்றதும் ஆகிய கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனும், ஈச்வரர்கள் அனைவருக்கும் ஈச்வரனும், பரப்ரஹ்மமும், புருஷோத்தமனும் ஆகிய நாராயணன் என அவன் ஒருவனாகவும் உள்ளான். எல்லையில்லாத வியப்பை அளிக்கவல்லவனாகவும், மழைமேகம் போன்றவனாகவும், நன்கு மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும், ஆயிரக்கணக்கான சூரியன்களுடைய ஒளியைக் கொண்டவனாகவும் அவன் உள்ளான். அவனுடைய உயர்ந்த இருப்பிடம் குறித்து தைத்திரீயத்தில் – யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் – மிகவும் உயர்ந்த குகையில் (பரமபதம்) உள்ளான் – என்றும், தத் அக்ஷரே பரமே வ்யோமந் – அழியாத அந்த உயர்ந்த இடத்தில் – என்றும் கூறப்பட்டது.

ஒரு இயல்பை மட்டுமே கொண்டதும், ஒரு செயலை மட்டுமே செய்யவல்லதும், ஒரு ரூபம் மட்டுமே கொண்டதும் ஆகிய ஒரு வஸ்து தனது அந்த இயல்பை விடுத்து பல இயல்புகளைக் கைக்கொள்வதும், பல செயல்களைச் செய்வதும், பல ரூபங்களை எடுப்பதும் இயலாத ஒன்றாகும் (உதாரணமாக அக்னி குளிர்ச்சியாக இருத்தலும், கீழ் நோக்கி எரிதலும், வெண்மை நிறம் அடைதலும் இயலாது); இந்த நிலையானது ப்ரஹ்மம் தவிர்த்த வேறு எந்த ஒரு வஸ்துவிற்கும் உண்டாகாது. இப்படிப்பட்ட பரப்ரஹ்மமானது ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும்,

அனைத்து நிலைகள் மற்றும் அனைத்து இயல்புகளைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. ஒன்றாகவே உள்ளபோதிலும், வியக்கவைப்பதான எண்ணற்ற ரூபங்களைக் கொண்டதாக (அதாவது அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதால், பல ப்ரகாரங்களைக் கொண்டதாக) உள்ளது. மேலும் எண்ணற்ற, எல்லையற்ற, வியக்கவைக்கும் சக்தியாலும் ஒரே ரூபமாக உள்ளது. இவ்விதம் உரைப்பதில் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை. “ப்ரஹ்மமும் ஒரு வஸ்துவே” என்று கொண்டு, “ஒரே வஸ்து ஒன்றாக இருத்தல் மற்றும் பலவாக இருத்தல்” என்பது பொதுவாக முரண்பாடாக உள்ளதே என்று உரைப்பது பொருந்தாது.

ஸ்ரீவிபு. (1-3-2, 3) – சக்தய: ஸர்வ பாவாநாம் அசிந்த்ய ஜ்ஞாந கோசரா: | யதோ அதோ ப்ரஹ்மணஸ்தாஸ்து ஸர்காத்ய பாவசக்தய: || பவந்தி தபதாம் ச்ரேஷ்ட பாவகஸ்ய யதோஷ்ணதா - அனைத்து வஸ்துக்களிலும், சிந்தனைக்கும் எட்டாத செயல்கள் உள்ளன. இதே காரணத்தால், ப்ரஹ்மத்திடம் ஸ்ருஷ்டி முதலான சக்திகள், நெருப்பில் உஷ்ணம் உள்ளது போன்று காணப்படுகின்றன - என்ற வாக்கியத்தில் என்ன கருத்து கூறப்பட்டதோ அது இதுவே ஆகும்: அக்னி, நீர் முதலானவற்றில் காணப்படும் அந்தந்த சக்தியானது, அந்தந்த வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு வஸ்துவில் இருக்கலாம் என்று எண்ணுவது பொருந்தாது. உதாரணமாக நீரில் காணப்படாத ஒளி, வெப்பம் முதலான தன்மைகள், அந்த நீரைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான அக்னியில் காணப்படுகிறது அல்லவோ? இதனைப் போன்றே மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களிலும் காணப்படாத தன்மைகள், அவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ரஹ்மத்திடம் காணப்படுகின்றன. ஆகவே இப்படிப்பட்ட விசித்ரமான எண்ணற்ற சக்தியுடன் கூடியதாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது என்று கருத்து. இதனையே அக்ரூர் க்ருஷ்ணனிடம் ஸ்ரீவிபு. (5-19-7) – ஜகத் ஏதத் மஹாச்சர்ய ரூபம் யஸ்ய மஹாத்மந: தேந ஆச்சர்யவரேண அஹம் பவதா க்ருஷ்ண ஸங்கத: - க்ருஷ்ணா! எந்த ஒரு மஹாத்மாவின் வியக்கத்தக்க ரூபமாக இந்த ஜகத்தானது உள்ளதோ, அப்படிப்பட்ட வியக்கத்தக்கவனாகிய உன்னுடன் நான் உள்ளேன் - என்றார்.

6.9 இதுவரை கூறப்பட்ட விஷயங்களுக்கு ச்ருதி ப்ரமாணம் கூறுதல்

இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து கருத்துக்களும், பலவிதமான ச்ருதி வாக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவை ஆகும். அவற்றில் கூறப்பட்ட விஷயங்களை, அவற்றுக்கான

வ்யாக்யானங்களையும் ஆராய்ந்தே இங்கு உரைத்தோம். உதாரணமாக, இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் போன்றவை, பலவிதமான தத்வங்களுடைய மாறுதல்களால், பல வரிசைகளில் உண்டாகின்றன. இவற்றைக் குறித்து ச்ருதிகள் உரைப்பது அல்லாமல், வேறு எந்த ப்ரமாணம் மூலமும் அறிய இயலாது. இதே கருத்து ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த விஷயங்களுக்கும் பொருந்தும்.

6.9.1 ப்ரஹ்மத்தை நிர்குணமாகக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்கள்

ச்வே. (6-19) - நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரியம் சாந்தம் நிரவத்யம் நிரஞ்ஜனம் - அவயவம் (உறுப்புகள்) இல்லாதது, செயல்பாடு இல்லாதது, சாந்தமானது, தோஷம் அற்றது, குறை அற்றது - என்றும், ப்ரு. (3-9-28) - விஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் - விஜ்ஞானமாகவும் ஆனந்தமாகவும் உள்ளது - என்றும், நிர்விகாரம் - மாற்றம் அடையாதது - என்றும், ஆத்ம. (7-2) - நிர்குணம் - எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றது - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மத்தை நிர்குணமாகவும், ஜ்ஞாநமாத்ரம் என்பதாகவும் கூறுகின்றன.

6.9.2 பேதங்களை விலக்கும் ச்ருதி வாக்கியங்கள்

ப்ரு. (4-4-19), கட. (4-10) - நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந ம்ருத்யோ: ஸ ம்ருத்யும் ஆப்நோதி ய இஹ நாநேவ பச்யதி - இந்த ஆத்மாவைத் தவிர பலவிதமாக உள்ள வஸ்து வேறு எதுவும் இல்லை. யார் இந்த உலகில் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்கள் உள்ளதாகக் காண்கிறானோ அவன் மரணத்திலிருந்து மரணத்தை அடைகிறான் (அதாவது மீண்டும் மீண்டும் பிறவி எடுக்கிறான் - என்றும், ப்ரு. (2-4-14) - யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வாத்ம ஏவ ஆபூத் ... தத் கேந கம் விஜாநீயாத் - எங்கு அனைத்தும் ஒரே ஆத்மாவாக உள்ளதோ ... அங்கு யார் யாரை எதனால் காண்பான் ... யார் யாரை அறிவான் - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி வாக்கியங்கள், பேதங்களை விலக்குபவையாக உள்ளன.

6.9.3 ப்ரஹ்மம் தோஷங்கள் அற்றது, கல்யாணகுணங்கள் நிறைந்தது எனக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்கள்

முண். (1-1-9) - ய ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: - அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைவரையும் அறிந்தவன், ஞானமயமான தவம் என்ற ஸங்கல்பம்

கொண்டவன் - என்றும், தை. (3-11) - ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீரோ நாமாநி க்ருத்வாபி வதந்யதாஸ்தே - அனைத்தையும் படைத்து, அவற்றுக்கு நாமரூபங்கள் கொடுத்து, அந்தப் பெயர்களால் அழைத்தபடி உள்ளான் - என்றும், மஹா. நா. (1-8) - ஸர்வே நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி - அனைத்து அசைவுகளும் அந்தப் புருஷனிடமிருந்தே வந்தன - என்றும், சாந். (8-1-5) - (ஏஷ ஆத்மா) அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யம் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - அந்தப் பரமாத்மா பாபங்கள் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன், மரணம் அற்றவன், சோகம் அற்றவன், பசி மற்றும் தாகம் அற்றவன், விருப்பங்களை அடையப்பெற்றவன், ஸத்யஸங்கல்பன் - என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்கள், “இந்த ஜகத்தில் உள்ள தாழ்ந்தவை மற்றும் அனைத்து தாழ்ந்த குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திடம் மறுக்கப்படுகின்றன. எல்லையற்ற கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டது. ஞானமயமாகவும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டதாகவும் உள்ளது. அனைத்தின் உள்ளேயும் புகுந்து அவற்றுக்கு பெயர் மற்றும் ரூபங்களை அளிக்கிறது. அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது”, என்று கூறுகின்றன.

6.9.4 “ஜகத் பலவாக இருந்தாலும், அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே” எனக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்கள்

சாந். (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மமே, அதிலிருந்தே உண்டாகி (அதிலேயே லயித்து, அதிலேயே வாழ்கின்றன) - என்றும், சாந். (6-8-7) - ஐதத் ஆத்மயமிதம் ஸர்வம் - அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டது - என்றும், ஐத. (6-3) - ஏகஸ்மிந் பஹுதா விசார: - ஒன்றாக உள்ளபோதிலும் பலவாக விரிந்துள்ளான் - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள், “ப்ரஹ்மத்தால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இந்த ஜகத்தானது பலவாக உள்ளது. அந்த ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஆகும்” என்று கூறுகின்றன.

6.9.5 “ப்ரஹ்மமே சேஷி, மற்ற அனைத்தும் சேஷங்கள்” எனக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்கள்

ச்வே. (1-6) - ப்ருதக் ஆத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா (ஜுஷ்டஸ் ததஸ்தேநாம் அம்ருதத்வமேதி) - ஆத்மாவையும், அதனை நியமிப்பவனையும் வெவ்வேறு என்று அறிவதன் (மூலம் பரமாத்மாவால் மகிழ்வுடன் கடாசுஷிக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா மேசுஷம் அடைகிறான்) - என்றும், ச்வே. (4-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா -

அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள், நியமிப்பவன் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி – என்றும், ப்ரஜாபதி: அகாமயத ப்ரஜா: ஸ்ருஜேயேதி – “நான் ப்ரஜைகளைப் படைப்பேனாக” என்று ப்ரஜாபதி விரும்பியது – என்றும், ச்வே. (6-7) – தம் ஈச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமம் ச தைவதம் - அனைவருக்கும் ஈச்வரன், மிகவும் உயர்ந்த ஈச்வரன், தேவதைகளுக்கு எல்லாம் உயர்ந்த தெய்வம் – என்றும், ப்ரு. (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: – அனைத்தையும் வசப்படுத்தி வைத்துள்ளவன், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் – என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள், “ப்ரஹ்மமானது மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது, மற்ற அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திற்கு அடங்கியவை, அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது, அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்திற்கு சேஷங்கள் ஆகும், ப்ரஹ்மமே அனைத்திற்கும் எஜமானன் ஆகும்” என்பதைக் கூறுகின்றன.

6.9.6 “ப்ரஹ்மம் அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டது” எனக் கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்கள்

தை. ஆர. (3-11) - அந்த: ப்ரவிஷ்ட: சாஸ்தா ஜநாநாம் – அனைவருக்கும் உள்ளே புகுந்து, அனைத்தையும் நியமித்தபடி – என்றும், கை. (16) – ஸர்வாத்மா – அனைவருக்கும் ஆத்மா – என்றும், ப்ரு. (3-7-3) - ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாமி அம்ருத: - அவனே உனக்கு ஆத்மாவாகவும், மரணம் அற்றவனாகவும் உள்ள அந்தர்யாமி ஆவான் – என்றும், ஸுபால. (7-1) – யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் யஸ்ய ஆப: சரீரம் யஸ்ய தேஜ: சரீரம் - யாருக்குப் பூமி சரீரமோ, நீர் சரீரமோ, அக்னி சரீரமோ – என்றும், ஸுபா. (7) – யஸ்ய அவ்யக்தம் சரீரம் யஸ்ய அக்ஷரம் சரீரம் யஸ்ய ம்ருத்யு: சரீரம் - யாருக்கு அவ்யக்தம் சரீரமோ, யாருக்கு அக்ஷரம் சரீரமோ, யாருக்கு ம்ருத்யு சரீரமோ – என்றும், ப்ரு. (3-7-22) – யஸ்ய ஆத்மா சரீரம் - யாருக்கு இந்த ஆத்மா சரீரமோ – என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள், “ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் மற்றும் ப்ரஹ்மம் ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே சரீரம் மற்றும் ஆத்மா என்னும் ஸம்பந்தம் உள்ளதைக் காண்பிக்கின்றன.

6.9.7 மேலே காண்பிக்கப்பட்ட ச்ருதி வரிகளில் முரண்பாடு உள்ளதாகத் தோன்றுவதை விளக்குதல்

இவ்விதம் பலவகைகளில் காணப்படும் ச்ருதி வாக்கியங்களுக்கு எவ்விதம் பொருள் கொண்டால் அவைகளுக்கு இடையே முரண்பாடு உண்டாகாமல், அவைகளுடைய

நேரடியான பொருள் நமக்குப் புலப்படும்படியாக இருக்குமோ, அவ்விதம் அவற்றைப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதமே இங்கு நம்மால் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது.

“மாறுதல் அற்றது” என்று கூறுகின்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் அனைத்துமே “ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு மாறுதல் இல்லை” என்றே கூறுவதால், அவற்றை நேரடியான பொருளிலேயே நாம் எடுத்துக்கொள்கிறோம். “ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் இல்லை (நிற்குணம்)” என்று கூறும் வாக்கியங்கள், “இந்த உலகில் காணப்படும் தாழ்ந்த குணங்கள் எதுவும் ப்ரஹ்மத்திடம் இல்லை” என்று மறுப்பதால், இவை பொருத்தமே ஆகும். “பலவிதமாக உள்ளது” என்பதை மறுக்கும் ச்ருதி வாக்கியங்கள் அனைத்தும், “ப்ரஹ்மம் ஒன்றே ஆகும். சேதந அசேதநங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரங்களாக உள்ளதால், அவை ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரங்களாக உள்ளன. அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது அவற்றைத் தனது ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டுள்ளது” என்பதைக் கூறுவதால் அவை பாதுகாக்கப்படுகின்றன. “ப்ரஹ்மமானது அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது, அனைத்திற்கும் சேஷியாக உள்ளது, அனைத்தையும் நியமிப்பது, கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடம், விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப்பெற்றது, ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டது” முதலானவற்றைக் கூறும் வாக்கியங்கள் அனைத்தும் நம்மால் நேரடியாகவே ஏற்கப்படுவதால் அவை பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

ப்ரஹ்மமானது “ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் மட்டுமே” என்று கூறும் ச்ருதி வாக்கியங்களுடைய கருத்து இதுவே ஆகும்: அனைத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளதும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக உள்ளதும், அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ளதும், அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளதும், அனைத்து “உற்பத்தி, காத்தல், அழித்தல்” ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக உள்ளதும், தோஷங்கள் அற்றதும், மாற்றங்கள் அற்றதும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மமானது தனது ஸ்வரூப தர்மமாக தோஷங்கள் அற்றதும், ஆனந்தமயமாக உள்ளதும் ஆகிய ஞானத்தைக் கொண்டுள்ளது. ச்ருதிகளில் உள்ளதான “ஜீவ ப்ரஹ்ம” ஐக்யத்தைக் கூறும் வரிகள் அனைத்தும், அவற்றுக்கு இடையே உள்ள சரீர-சரீரி ஸம்பந்தத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவே உள்ளன; இதனை அங்குள்ள ஸாமாநாதிகரணயத்தால் (“தத் த்வம் அஸி” என்பது போன்ற வாக்கியங்கள்) அறியலாம். ஆகவே இவை அனைத்தையும் நேரடியான பொருளிலேயே கொள்ளவேண்டும்.

எதிர்கேள்வி – உங்களுடைய ஸித்தாந்தம் என்ன? நீங்கள் ஏற்பது பேதமா, அபேதமா அல்லது பேதாபேதமா? உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி இந்த மூன்றில் எது வேதாந்தத்தால் கூறப்பட்ட பொருளாக உள்ளது?

பதில் – இந்த மூன்றுமே வேதங்களில் அறியப்படுவதால், நாங்கள் அனைத்தையுமே ஏற்கிறோம். அனைத்து வஸ்துக்களையும் தனது சரீரமாகவே ப்ரஹ்மம் கொண்டுள்ளதால், அவை அனைத்தையும் தனது ப்ரகாரங்களாகக் கொண்டதாக உள்ளது; ஆகவே ப்ரஹ்மம் மட்டுமே உள்ளது என்பதால், அபேதம் உள்ளதாகிறது. ஒரே ப்ரஹ்மம் பலவிதமான சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைத் தனது ப்ரகாரமாகக் கொண்டுள்ளதால், பலவாக நிற்கிறது; இதன் மூலம் பேதாபேதம் உள்ளதாகிறது. அசித் மற்றும் சித் வஸ்துக்களுடைய தர்மங்களும் இயல்புகளும் (ஸ்வரூபமும், ஸ்வபாவமும்) ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால், பேதம் உள்ளதாகிறது.

6.9.7.1 ஐக்யம் மற்றும் தனித்தனியானது (ப்ருதக்) என்று கூறும் ச்ருதி வரிகளில் முரண்பாடு உள்ளதாகத் தோன்றுவதை (அதாவது பேத அபேத ச்ருதிகளை) விளக்குதல்

ஆசேஷபம் (அத்வைதி) - சாந். (6-8-4) - தத் த்வம் அஸி ச்வேதகேது - ச்வேதகேது! அது நீயே ஆகிறாய் - என்றும், சாந். (6-14-2) - தஸ்ய தாவத் ஏவ சிரம் (யாவந்ந விமோசஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே) - சரீரம் விழும் காலம் முடிய மட்டுமே அவனுக்குத் தாமதம் ஆகிறது (அதன் பின்னர் மோசஷம் அடைகிறான்) - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், “ஐக்ய ஞானமே, பரமபுருஷார்த்தமான மோசஷத்திற்கு ஸாதனமாக உள்ளது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது அல்லவோ?

சமாதானம் - அது அப்படி அல்ல. ச்வே. (1-6)- ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா ஜுஷ்டஸ்ததஸ்தேந அம்ருதத்வமேதி - ஜீவாத்மாவும் அவனை ஏவுகின்ற பரமாத்மாவும் வெவ்வேறானவர்கள் என்று அறிந்தவன், அத்தகைய ஞானம் காரணமாகவே பரமாத்மாவின் ப்ரீதிக்கு இலக்காகி, மோசஷம் அடைகிறான் - என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் கருத்து என்னவென்றால், “ஜீவாத்மாவை, அவனை ஏவுகின்ற அந்தர்யாமியையும் வெவ்வேறு என்று அறிகிறான்; இவ்விதம் இருவரும் வெவ்வேறு என்ற ஞானத்தின்

விளைவால், பரமாத்மாவின் ப்ரீதிக்கு இலக்காகி, மோக்ஷம் அடைகிறான்”, என்பதே ஆகும். ஆகவே ஜீவாத்மாவும், அவனை நியமிக்கும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்ற ஞானமே மோக்ஷத்தை அடையவைக்கின்ற ஸாதநம் என்றாகிறது.

ஆசேஷபம் (அத்வைதி) – ஆனால் நீங்கள் கூறும் இந்த வாக்கியமானது, ஐக்யத்தைக் கூறும் வாக்கியத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது. ஆகவே நீங்கள் கூறும் இந்த வாக்கியமானது, அபரமார்த்தமான ஸகுண ப்ரஹ்மத்தை அடைவது குறித்தே உரைக்கிறது என்கிறோம்.

சமாதானம் - ஜீவாத்மாவும், அவனை நியமிக்கும் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்ற ஞானமே மோக்ஷத்தை அடையவைக்கின்ற ஸாதநம் என்று கூறப்படுவதால், இவ்விதம் ஏன் கொள்ளக்கூடாது? இங்கு நாங்கள் கூறுவது என்னவென்றால், “இரண்டு சம பலம் பொருந்திய வாக்கியங்களில் முரண்பாடு உண்டாகும்போது, அவற்றுக்குள் எந்தவிதமான முரண்பாடும் உண்டாகாதவிதத்தில் நாம் பொருள் கொள்ளவேண்டும்”, என்பதாகும்.

ஆசேஷபம் (அத்வைதி) – நீங்கள் பொருள் கூறும் விதத்தில், எவ்விதம் முரண்பாடு உண்டாகவில்லை என்று கூறுகிறீர்கள்?

சமாதானம் – ப்ரஹ்மமானது அனைத்தின் அந்தர்யாமியாக உள்ளது; அனைத்து ஜீவாத்மாக்களும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக உள்ளதால், அவை ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரங்களாக உள்ளன; “த்வம் – நீ” என்பதன் மூலம் ஜீவாத்மாக்களைத் தனது ப்ரகாரங்களாகக் கொண்ட பரப்ரஹ்மமே கூறப்படுகிறது; இதுவே “தத் த்வம் அஸி” என்னும் (ஐக்கிய) வாக்கியத்தின் அர்த்தம் ஆகும். ஜீவாத்மாவின் ஆத்மாவாகவும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதாகவும், ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்டதாகவும், எண்ணற்ற எல்லையற்ற கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளதான பரப்ரஹ்மமானது, இத்தகைய பல தன்மைகளால், ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதே இங்கு கொள்ளப்படவேண்டும். இதுவே இந்த வாக்கியங்களின் பொருள் ஆகும் என நாம் முன்பே பலமுறை கூறியுள்ளோம்.

6.9.7.2 பேதாபேத ச்ருதி வாக்கியங்களை விளக்குதல்

ச்வே. (4-12) - போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரம் ச மத்வா - அனுபவிப்பவன், அனுபவிக்கப்படும் பொருள், நியமிப்பவன் ஆகியவற்றை எண்ணியபடி - என்று கூறுகிறது. இங்கு கூறப்படும் “போக்யம் - அனுபவிக்கப்படும் பொருள்” என்ற வஸ்துவிற்கு அசேதந தன்மை, மற்றவர்களுக்காக மட்டுமே இருக்கும் தன்மை, மாறுபாடு அடையும் தன்மை முதலானவை இயல்பாகவே உள்ளன. “போக்த்ரு - அனுபவிப்பவன்” எனப்படுகின்ற ஜீவாத்மா, தோஷமும் எல்லையும் அற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைத் தனது ஸ்வபாவமாகக் கொண்டவன் ஆவான்; ஆனால் எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் கர்மம் என்னும் அவித்யை காரணமாக, பலவிதமாக உள்ள இந்த ஞானமானது சுருக்கமும் மலர்ச்சியும் அடைகிறது; இதன் விளைவாக ஜீவாத்மா, அனுபவிக்கப்படும் பொருளாகிய அசித் வஸ்துவுடன் (சரீரம்) சம்பந்தம் அடைகிறது; இவ்விதமாக உள்ள ஜீவாத்மாவிற்கு மோஷும் என்பது பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதன் மூலம் உண்டாகிறது; இதுவே ஜீவாத்மாவின் இயல்புகள் ஆகும். இப்படிப்பட்ட அனுபவிப்பவன் மற்றும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள் ஆகியவற்றின் அந்தர்யாமியாக ப்ரஹ்மம் உள்ளது; இந்த நிலைகள் மட்டும் அல்லாமல், ப்ரஹ்மமானது எண்ணற்ற குணங்களின் ஸமுத்ரமாக, தனது தனித்த இயல்புகளுடனும் உள்ளது. ஆகவே மேலே கூறப்பட்ட ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் வாக்கியமானது, பரப்ரஹ்மத்தின் இந்த மூன்று நிலைகளைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குவதாக உள்ளது.

6.9.7.3 ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே வித்யைகள் கூறுகின்றன என்று விளக்குதல்

சாந். (6-8-4) - தத் த்வம் அஸி - அது நீயே ஆகிறாய் - முதலான ச்ருதி வாக்கியங்கள், ஸத் வித்யை மூலம் உபாஸிக்கப்படுவது ஸகுண ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்றும், இப்படிப்பட்ட குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை அடைதலே ஸத்வித்யையின் பலன் ஆகும் என்றும் நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்துள்ளனர். வாக்யகாரரும் (இவர் டங்கர் ஆவார்), “யுக்தம் தத் குணக உபாஸநாத் - குணங்களுடன் சேர்ந்த ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கப்படுகிறது” என்றார். த்ரமிடாசார்யர், ஸத் வித்யை மற்றும் தஹர வித்யை ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் குறித்த வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, “யத் அபி ஸத் சித்தோ ந நிர்புக்ண தைவதம் குணகணம் மநஸா அநுதாவேத், தத் அபி அந்தர்குணாம் ஏவ தேவதாம் பஜதே இதி, தத்ர அபி ஸகுண ஏவ

தேவதா ப்ராப்யதே - ஸத்வித்யை மனதில் சிந்தித்தபடி உள்ளவர்கள், ப்ரஹ்மம் தவிர அதன் குணங்களை உபாஸிப்பதில்லை (ஸத்வித்யையில் ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று உபாஸிப்பர். தஹர வித்யையில் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களாக உள்ள பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான குணங்களைத் தனியே உபாஸிப்பர்). ஆனால் குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிக்கிறார்கள். ஆகவே ஸத்வித்யையின் பலனாக அடையப்படுவது ஸகுண ப்ரஹ்மமே ஆகும்”, என்கிறார். “ஸத் சித்தோ - ஸத்வித்யை மனதில் சிந்தித்தபடி உள்ளவர்கள்” என்றால் “ஸத்வித்யை நிஷ்டர்கள்” ஆவர். “ந நிர்புக்ண தைவதம் குணகணம் மநஸா அநுதாவேத் - ப்ரஹ்மம் தவிர அதன் குணங்களை உபாஸிப்பதில்லை” என்றால், ஸத்வித்யை நிஷ்டர்கள், தஹரவித்யை நிஷ்டர்களைப் போன்று “பாபம் அற்ற தன்மை” முதலான ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களை த்யானிப்பதில்லை; ஆனாலும், “தத் அபி அந்தர்குணாம் ஏவ தேவதாம் பஜதே - குணங்களுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே உபாஸிக்கிறார்கள்” என்று கருத்து; இதன் காரணம் என்னவென்றால், அனைத்துவிதமான கல்யாணகுணங்களும் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்துடன் எப்போதும் ஸம்பந்தம் கொண்டபடியே உள்ளதால் ஆகும். உபாஸனையின்போது ப்ரஹ்மத்தின் பல குணங்களுக்குள் “ஜகத்காரணம்” என்பது போன்ற ஏதேனும் ஒரு குணத்தை மட்டுமே சிறப்பாக த்யானித்தபடி உபாஸித்தாலும், ப்ரஹ்மமானது தனது ஸ்வரூபத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட அனைத்து குணங்களுடனும் கூடியதாகவே உபாஸிக்கப்பட்டது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஆகவே ஸத்வித்யையானது ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையே தனது இலக்காகக் கொண்டுள்ளது என்றாகிறது. எனவே ஸத்வித்யை மற்றும் தஹரவித்யை ஆகியவற்றில் எந்த பேதமும் இல்லை.

6.10 “ஈச்வரனே அனைத்தும் ஆவான்” என்றால், சாஸ்த்ரங்கள் பயனற்றுப்போகும் என்னும் கருத்திற்கு மறுப்பு உரைத்தல்

ஆசேஷம் – அனைத்து உயிர்களுக்கும் பரமாத்மா அந்தர்யாமியாக இருந்தபடி அவற்றை நியமிக்கிறான் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். இவ்விதம் கொண்டால், விதிப்பதையும் தள்ளுவதையும் செய்யும் சாஸ்த்ரங்களை (அதாவது “இதனைச் செய், இதனைச் செய்யாதே” என்று கூறும் சாஸ்த்ரங்கள்) பின்பற்றும் அதிகாரிகளையே காண இயலாமல் போகும். யார் ஒருவன் தனது சுயமான புத்தியின் அடிப்படையில் செயலாற்றுதல் மற்றும் செயலிலிருந்து விலகுதல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறானோ அவனே “செய், செய்யாதே”

என்று விதிப்பதையும் தள்ளுவதையும் செய்யும் சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றத் தகுதியானவன் ஆவான். இப்படிப்பட்ட ஒருவனையும் உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தின்படி காண இயலாது. மேலும், அனைத்தையும் செயல் புரியத் தூண்டும் பரமாத்மாவே, அனைத்து முயற்சிகளிலும் அனைத்தையும் செய்யும்படியாகச் செய்கிறான் என்பதன் மூலம், பரமாத்மாவுடைய அனைத்தையும் நியமிக்கும் திறன் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் ச்ருதியில், கௌஷீ. (3-8) - ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநீஷதி | ஏஷ ஏவாஸாது கர்ம காரயதி தம் யமதோ நிநீஷதி - யாரை மேல் உலகங்களுக்குக் கொண்டு செல்ல விரும்புகிறானோ, அவனை இவன் நற்கர்மங்கள் செய்யத் தூண்டுகிறான்; யாரைக் கீழே தள்ள எண்ணுகிறானோ, அவனை இவன் தீய கர்மங்கள் செய்யத் தூண்டுகிறான் - என்று கூறப்படுகிறது; இதன் மூலம், நற்செயல்கள் மற்றும் தீய செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுவதன் விளைவாக “பரமாத்மா தயை அற்றவன்” என்று கூறும் நிலை உண்டாகிறது.

சமாதானம் - இதற்கு நாம் பதில் கூறுகிறோம். அனைத்து சேதநங்களுக்கும் சிந்திக்கும் சக்தி மற்றும் செயலாற்றும் சக்தி ஆகியவற்றைப் பரமாத்மா அளிக்கிறான். மேலும் செயல் புரிதல் மற்றும் செயலிலிருந்து விலகுதல் ஆகியவற்றுக்குத் தேவையானவற்றையும் அவன் அளிக்கிறான். இவ்விதம் அளிக்கப்பட்ட அனைத்தையும் சீராக நடத்தும்விதமாக அவர்களுக்குத் தானே ஆதாரமாகவும் உள்ளான். இதனைத் தொடர்ந்து அவர்களை வழிநடத்துவதற்காக தானே அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக ப்ரவேசிக்கிறான். இவ்விதம் புகுந்து, அவர்களுக்கு ஏற்ற அனுமதிகளை அளித்து, அவர்களை நியமித்து வருகிறான். இப்படியாக அவர்களுடைய சேஷியாக பகவான் உள்ளான்.

இவ்விதம் சிந்திக்கும் சக்தி மற்றும் செயலாற்றும் சக்தி ஆகியவற்றைப் பெற்ற ஜீவாத்மா, தனது விருப்பத்தின்படி செயல் புரிதல் மற்றும் செயலிலிருந்து விலகுதல் ஆகியவற்றைச் செய்கிறான். இப்படியாக ஜீவாத்மா செய்வதைக் காணும் பரமாத்மா, அவர்கள் விஷயத்தில் பாராமுகமாக இருந்துவிடுகிறான். ஆகவே ஜீவாத்மாக்களுக்கு கூறப்பட்ட விதிவாக்கியங்களும் தடைவாக்கியங்களும் பொருத்தமானதே ஆகும் (அதாவது பயன் அற்றவை அல்ல). நற்செயல்களையும் தீயசெயல்களையும் செய்யும்படியாக பரமாத்மாவே தூண்டுகிறான் என்னும் நிலையானது குறிப்பிட்ட இடங்களில் மட்டுமே அல்லாமல், பொதுவாக உள்ள நிலை அல்ல (அதாவது அனைவரையும் இவ்விதம் பரமாத்மா

செய்வதில்லை). யார் ஒருவன் தானாகவே பகவானுக்கு விருப்பமானவற்றைச் செய்ய முனைகிறானோ, அவன் விஷயத்தில் பகவான் அதிகமான ப்ரீதி கொள்கிறான்; அவனுக்கு அத்தகைய செயல்களில் மேன்மேலும் ஈடுபடுவதற்கான உயர்ந்த புத்தியை தானே முன்வந்து அளிக்கிறான். ஆனால் யார் ஒருவன் பகவானுக்கு விருப்பம் அற்ற செயல்களைச் செய்ய முனைகிறானோ, அவன் அத்தகைய செயல்களில் மேன்மேலும் ஈடுபடுவதற்கான தாழ்ந்த புத்தியை தானே முன்வந்து அளிக்கிறான். இதனைப் பகவான் கீதையில் (10-10) - தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் | ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே - என்னுடன் எப்போதும் இடைவிடாத ஸம்பந்தம் விருப்புகின்றவர்களும், ப்ரீதியை அடிப்படையாக வைத்து என்னை எப்போதும் வணங்குகின்றவர்களும், எந்தப் புத்தியோகம் கொண்டு என்னை அடைவார்களோ, அதனை நானே அவர்களுக்கு அளிக்கிறேன் - என்றும், கீதை (10-11) - தேஷாம் ஏவாநுகம்பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: | நாசயாமி ஆத்மபாவஸ்த்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா - அவர்களுக்கு உதவும் பொருட்டு அவர்களுடைய உள்ளத்தில் நிலைத்து நின்று, அறியாமையால் ஏற்பட்ட இருளை, ஞானம் என்ற விளக்கினால் உண்டாகும் ஒளியால், நானே அழிக்கிறேன் - என்றும், கீதை (16-19) - தாநஹம் த்விஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | ச்ஷிபாமி அஜஸ்ரம் அசுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு - என்னை வெறுப்பவர்களும், பாபம் செய்பவர்களும், கொடியவர்களும் ஆகிய மனிதர்களை நான் ஸம்ஸார சுழற்சியில், அஸுரப் பிறவிகளில் தள்ளுகிறேன் - என்றும் கூறினான்.

6.11 ப்ரஹ்மத்தை அடையும் வழிகள் (உபாயம்)

இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மமாகிய புருஷோத்தமனே அடையத்தக்கவன் ஆகிறான். அவனை அடையும் வழியானது கூறப்படுகிறது. ஒருவனுடைய எண்ணற்ற புண்ணியங்களுடைய சேர்க்கை காரணமாக, அவனுடைய எண்ணற்ற பிறவிகளில் சேர்ந்த அனைத்து பாபக்கூட்டங்களும் மீதம் இன்றி அழிகின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து அவன் பரமபுருஷனுடைய திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறான். இதன் மூலமாக அவன் தன்னிடம் பகவான் மிகவும் அனுகூலமாக உள்ள நிலையை அடைகிறான். தொடர்ந்து, சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட தத்வங்களைக் குறித்து உபப்ரும்ஹணங்கள் (வேதங்களில் உள்ளவற்றை விவரித்துக் கூறும் இதிஹாஸம், புராணம் போன்றவை) கூறுவதை, தனது ஆசார்யர்கள் மூலமாக உள்ளது உள்ளபடி அறிகிறான். இதன் விளைவாக சமம்

(மனக்கட்டுப்பாடு), தமம் (புலன் கட்டுப்பாடு), தவம், தூய்மை, சஷமை, நேர்மை, எதற்கு அஞ்சவேண்டும் எதற்கு அஞ்சக்கூடாது என்று பிரித்து அறியும் விவேகம், தயை, அஹிம்ஸை முதலான ஆத்மகுணங்களைக் கொண்டவன் ஆகிறான்; தனது வர்ணாசீரமத்திற்கு ஏற்றதான நித்ய நைமித்திக கர்மங்களைப் பகவத் ஆராதனை ரூபமாகவே செய்தபடி உள்ளான்; அவற்றில் தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யாமல் உள்ளான். தொடர்ந்து தன்னையும், தனது உடைமைகள் அனைத்தையும் பரமபுருஷனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கிறான். இதனைத் தொடர்ந்து பகவானிடம் கொண்டுள்ள பக்தியை அடக்க இயலாமல் எப்போதும் அவனைத் துதித்தபடியும், அவனையே எண்ணியபடியும், அவனையே நமஸ்கரித்தபடியும், அவனுடைய கைங்கர்யங்களிலேயே எப்போதும் முயன்றபடியும், அவனுடைய கீர்த்தியையே பாடியபடியும், அவனுடைய குணங்களைக் குறித்தே எப்போதும் கேட்டபடியும், அவனுடைய குணங்களைக் குறித்தே எப்போதும் பேசியபடியும், அவனையே எப்போதும் த்யானித்தபடியும், அவனையே எப்போதும் அர்ச்சனை செய்தபடியும், ப்ரணாமம் செய்தபடியும் உள்ளான். இதன் விளைவாக எல்லையற்ற ப்ரீதி அடைபவனும், மிகுந்த கருணை கொண்டவனும், புருஷோத்தமனும் ஆகிய பகவானுடைய க்ருபையைப் பெறுகிறான். இதன் விளைவாக தனது அனைத்து அக இருளும் நீங்கப் பெறுகிறான். இப்படிப்பட்ட அவனுடைய பக்தியானது எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் உள்ளதாகவும், தடையின்றி இருப்பதாகவும், எல்லையற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதாகவும், மிகவும் தெளிந்ததாகவும், பகவானை நேரடியாகக் காணவைப்பதாகவும் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட வடிவம் கொண்ட பக்தியால் மட்டுமே அவன் அடையப்படுகிறான்.

இந்தக் கருத்தை பகவத் யாமுநாசார்யர் தனது ஸித்தி த்ரயத்தில் – உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பக்தியோக லப்ய: - இரண்டாலும் தூய்மையாக்கப்பட்ட மனம் கொண்ட ஒருவனுடைய, வேறு எதிலும் ஈடுபாடு அடையாத பக்தியோகம் மூலமே பகவான் அடையப்படுகிறான் – என்றார்; இங்குள்ள “இரண்டாலும்” என்பது ஞானயோகம் மற்றும் கர்மயோகம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகும். ச்ருதியில் ஈசா. (2) – வித்யாம் ச அவித்யாம் ச யஸ்தத் வேதோபயம் ஸஹ | அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்ய்யாம்ருதம் அச்ருதே – வித்யை மற்றும் அவித்யை ஆகிய இரண்டையும் யார் அறிவானோ அவன் ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான், தனது கர்மவினால் மரணத்தைக் கடந்து வித்யை மூலம் அமிர்தத்தை அடைகிறான் – எனப்பட்டது; இங்கு அவித்யை

என்ற சொல்லானது வித்யையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான, அந்தந்த வர்ணத்திற்கும் ஆச்ரமத்திற்கும் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைக் குறிப்பதாகும்; “வித்யை” என்னும் சொல்லானது பக்தி வடிவில் உள்ள த்யானத்தைக் குறிப்பதாகும்; “அவித்யை” என்னும் சொல்லிற்கு இந்தப் பொருள் உள்ளதை ஸ்ரீ. விபு. (6-6-12) – இயாஜ ஸோபி ஸுபஹுந யஜ்ஞாந ஜ்ஞாந வ்யபாச்ரய: | ப்ரஹ்மவித்யாம் அதிஷ்டாய தர்த்தும் ம்ருத்யும் அவித்யயா – (கேசித்வஜர் அல்லது ஜநகர் என்பவர்) ப்ரஹ்மவித்யையை அறிந்தவராக, அவித்யை மூலம் பூர்வகர்மங்களை அழிக்கும் பொருட்டு, பலவிதமான யஜ்ஞங்களை இயற்றினார் – என்பதிலும் காணலாம். மேலும் தை. (3-13-1) - தமேவ வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி | நாந்ய பந்தா வித்யதே அயநாய வித்யதே – அந்தப் புருஷனை அறிபவன் இறவாமையை அடைகிறான். இதனைக் காட்டிலும் வேறு மார்க்கம் இல்லை – என்றும், மஹா. நா. (1-8-11) - ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி - யார் அவனை அறிகிறார்களோ அவர்கள் முக்தர்கள் ஆகிறார்கள் – என்றும், தை. ஆநந்தவல்லீ (2-1-1) – ப்ரஹ்மவிதப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஒருவன் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் – என்றும், முண். (3-2-9) – ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன், ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் – என்றும் உள்ள பல வாக்கியங்களில், “வேதந – ஞானம்” என்னும் சொல் மூலம் த்யானமே கூறப்படுகிறது. இந்தக் கருத்தானது, ப்ரு. (2-4-5) - நிதித்யாஸித்வய: - த்யானிக்கத்தக்கது - என்பதுடன் ஒத்துப்போவதாக இருத்தல் வேண்டும்.

இப்படிப்பட்ட த்யானம் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்று ச்ருதியில் முண். (3-2-3) – நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந | யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநும் ஸ்வாம் - இந்தப் பரமாத்மா மனனம், தொடர்ந்த த்யானம், பலமுறை வேதங்களைக் கேட்டல் போன்ற எதனாலும் அடையத்தக்கவன் அல்லன்; யார் ஒருவன் தன்னை அடையலாம் என்று பரமாத்மா தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனால் மட்டுமே பரமாத்மா அடையத்தக்கவன்; அவனுக்குப் பரமாத்மா தனது திருமேனியை வெளிப்படுத்துகிறான் – என்று கூறப்பட்டது; இதன் கருத்து, “பக்தியுடன் கூடிய த்யானத்தால் மட்டுமே அவன் அடையப்படுகிறான். வெறும் த்யானத்தால் மட்டுமே அல்ல. இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள ‘ந மேதயா – ஞானத்துடன் மட்டுமே கூடிய த்யானம்’ என்பதன் மூலம் இப்படிப்பட்ட த்யானமானது விலக்கப்பட்டது” என்பதாகும். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், “மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட யார் ஒருவன், வேதாந்தங்களில் கூறப்பட்டுள்ள வேதநம் முதலான த்யானங்களுடன் கூடியவனாக உள்ளானோ, அவனுக்கு அத்தகைய த்யானம் என்பது எல்லையற்ற

ப்ரீதியுடன் கூடியதாக மாறும்போது, அவன் பரமபுருஷனை அடைகிறான்”, என்பதாகும். இதனையே பகவான் கீதை (8-22) – புருஷ: ஸ பர: பார்த்த பக்த்யா லப்யஸ்து அநந்யயா - மற்ற வஸ்துக்களின் மீது வைக்காமல், அவனிடம் மட்டுமே கொண்ட பக்தி மூலம் மட்டுமே பரமபுருஷன் புலப்படுவான் – என்றும், கீதை (11-54) - பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய அஹம் ஏவம் விதோ அர்ஜுன ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்தவேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப - வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் உள்ள பக்தி மூலம் மட்டுமே என்னை உள்ளபடி காண இயலும், அறிய இயலும், என்னில் புக இயலும் – என்றும், கீதை (18-55) – பக்த்யா மாம் அபி ஜாநாதி யாவந்யச்ச அஸ்மி தத்த்வத: ததோ மாம் தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா விசதே தத் அநந்தரம் – பரபக்தி (பகவானைப் பிரிந்தால் பொறுக்க இயலாமை) மூலம் பரமாத்மாவாகிய என்னை யார் என்றும், எத்தகைய தன்மை கொண்டவன் என்றும் அறிகிறான். இப்படியாக அறியும் அவன் அதனைத் தொடர்ந்து என்னை அனுபவித்தபடி உள்ளான் – என்றும் கூறியது காணலாம். மேலே கூறப்பட்ட முண்டக உபநிஷத் வாக்கியத்தில் கூறப்படுவது என்னவென்றால், “எல்லையற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதும், மற்ற பலன்களை எதிர்பாராததும், மற்ற அனைத்திலும் வைராக்யத்தை உண்டாக்கவல்லதும் ஆகிய ஞானத்தின் ஒருவிதமான சிறப்பு நிலையே பக்தி என்பதாகிறது. இப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பகவானால், அவனை அடையக்கூடியவன் என்று தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறான்”, என்பதாகும்.

ஞானத்தின் ஒருவிதமான சிறப்பு நிலையாக உள்ள இத்தகைய பரபக்தியானது, பக்தியோகத்தால் உண்டாகிறது. இத்தகைய பக்தியோகமானது, ஆத்மவைக் குறித்த உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்றதன் விளைவாக, அன்றாடம் இயற்றப்பட வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்தபடி இருத்தல் என்னும் கர்மயோகத்தால் விளைவது ஆகும். இதனை பகவான் பராசரர் ஸ்ரீவிபு. (3-8-9) – வர்ணாச்ரம ஆசாரவதா புருஷேண பர: புமாந் விஷ்ணு: ஆராத்யதே பந்தா ந அந்ய: தத்தோஷ காரக: - தன்னுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களைச் செய்தபடி உள்ளதன் மூலமே ஒருவன் விஷ்ணுவை ஆராதிக்கிறான். அவனை மகிழ வைக்க வேறு மார்க்கம் இல்லை – என்றார். இந்த ஜகத்திற்கு நன்மையை அளித்து உயர்த்துவதற்காகவே பரப்ரஹ்மமும் புருஷோத்தமனும் ஆகிய தான் இங்கு அவதரித்ததாக பகவான் தனது சொற்கள் கொண்டு கீதை (18-45) – ஸ்வகர்ம நிரத: ஸித்திம் யதா விந்ததி தத் ச்ருணு – தனக்கென்று விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும் ஒருவன் ஸித்தியை அடைதல் குறித்து நான் கூறக் கேட்பாயாக – என்றும், கீதை (18-46) - கீதை (18-46) – யத: ப்ரவ்ருத்தி: பூதாநாம் யேந ஸர்வம் இதம் ததம் | ஸ்வகர்மணா தம்

அப்யர்ச்சய ஸித்திம் விந்ததி மாநவ: - ப்ராணிகளுடைய உற்பத்தி, இருப்பு போன்றவை யாருக்கு வசப்பட்டவையோ, யாரால் இவை அனைத்தும் சூழப்பட்டுள்ளனவோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாகிய என்னை, தனக்கு உண்டான கர்ம விதிகளுக்கு ஏற்ப ஆராதனை செய்து, எனது அனுக்ரஹத்தால் என்னையே அடைகிறான் - என்றும் கூறினான். அதாவது மேலே கூறப்பட்ட விதத்தில் வளர்ந்த பக்தியின் வலிமையால் மட்டுமே அவனை அடைய இயலும்.

6.12 தனது இந்தக் கருத்துக்கள் பூர்வாசார்யர்களால் கூறப்பட்டவையே என்று உரைத்தல்

இந்தக் கருத்துக்களே அனைத்து ச்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டுள்ளன; ச்ருதிகளில் கூறப்பட்டுள்ள இந்தக் கருத்துக்களானவை பகவத் போதாயனர், டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், கபர்தி, பாருசி போன்ற உயர்ந்தவர்களால் ஒருமனதாக ஏற்கப்பட்டும், புராதானமாக இருந்து வருகின்ற வேதாந்த வ்யாக்யானங்களால் மிகவும் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டும் உள்ளன. இதன் மூலம், வேதங்களை ஏற்காத சார்வாகம், சாக்யம் (பௌத்தம்), ஒளலுக்யம் (கணாதர்), அக்ஷபாதம் (ந்யாயம்), சக்ஷபணகம், கபில மதம், பதஞ்சலி மதம் போன்றவைகளும், வேதங்களை ஏற்றபோதிலும் அவைகளில் உள்ள கருத்துக்கள் குறித்து சரியான பார்வை அற்ற மதங்களும் தள்ளப்படுகின்றன.

பகுதி - 7 - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம் ஆவான் என்று நிரூபித்தல்

7.1 வேதங்களே ப்ரமாணங்கள்

7.1.1 நான்முகனுடைய குணங்களின் அடிப்படையில் புராணங்கள் தோன்றுதல்

“வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்பவர்களாக உள்ளபோதிலும், அவர்களுடைய ஞானம் என்னும் பார்வையானது, வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை உள்ளது உள்ளபடி அறியாமல் மறைக்கப்பட்டிருந்தால், அவர்களும் வேதங்களை ஏற்காதவர்களே ஆவர்”, என்பதே மநுவின் ஸித்தாந்தமாகும். இதனை மநு ஸ்ம்ருதி (12-96) - யா வேதபாஹ்யா: ஸ்ம்ருதய: யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டய: ஸர்வஸ்தா நிஷ்பலா: ப்ரேத்ய தமோநிஷ்டா ஹிதா: ஸ்ம்ருதா: - வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்காதவர்கள் உண்டாக்கும் ஸ்ம்ருதிகளும், வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்பவர்களுடைய தவறான பார்வைகள் நிறைந்த மதங்களும்,

தமஸ் (இருள்) நிறைந்த காரணத்தால் எந்தவிதமான நன்மையையும் அளிக்காதவையே ஆகும் - என்றது காணலாம்; அதாவது, “யாருக்கு ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் கலவாமல் உள்ளதான ஸத்வகுணமானது இயல்பாகவே அமைந்துள்ளதோ, அவர்களுக்கு மட்டுமே வேதங்களின் மீது ருசியும் வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை உள்ளது உள்ளபடி அறியும் ஞானமும் இருக்கும்”, என்று கருத்து. மத்ஸ்ய புராணத்தில் - ஸங்கீர்ணா: ஸாத்விகாச்ச ஏவ ராஜஸா: தாமஸா: ததா - சில கல்பங்கள் கலந்தவையாகவும், சில ஸாத்விகமாகவும், சில ராஜஸமாகவும், சில தாமஸமாகவும் உள்ளன - என்று உள்ளது; நான்முகனின் கல்பங்களில் ஒரு சில கல்பங்கள் அனைத்தும் கலந்தவை, ஒரு சில ஸத்வம் மட்டுமே, ஒரு சில ராஜஸம் மட்டுமே, ஒரு சில தாமஸம் மட்டுமே ஆகும் என்று இப்படியாகக் கல்பங்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் கூறப்படுகின்றன. அந்தந்த கல்பங்களில் நான்முகனுக்கு ஸத்வம், ராஜஸம் மற்றும் தாமஸம் என்னும் குணங்களில் ஸத்வம் முதலான ஓரொன்று மேலோங்குகிறது. “ஸாத்விகம் முதலான கல்பங்களில், அந்தந்த குணங்களை அதிகமாக அடையும் நான்முகனால் எந்தெந்த புராணங்கள் கூறப்படுகின்றனவோ, அந்தப் புராணங்கள் ஸாத்விகம் முதலான குணங்களைக் கொண்ட அந்தந்த தேவதைகளுடைய மாஹாத்ம்யங்களைக் கூறுவதாகவே உள்ளன” என்பதை மத்ஸ்ய புராணம், “யஸ்மிந் கல்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரஹ்மணா புரா தஸ்ய தஸ்ய து மாஹாத்ம்யம் தத் ஸ்வரூபேண வர்ண்யதே” என்று கூறுகிறது. இது குறித்து மேலும் சிறப்பித்து, மத்ஸ்ய புராணம் (53-68) - அக்நேச்சிவச்ச மாஹாத்ம்யம் தாமஸேஷு ப்ரகீர்த்யதே ராஜஸேஷு ச மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மணோ விது: - தாமஸம் அதிகமாக உள்ளபோது அக்னி மற்றும் சிவனுடைய மாஹாத்ம்யங்கள் கூறப்படுகின்றன. தாமஸம் அதிகமாக உள்ளபோது நான்முகனுடைய மாஹாத்ம்யம் கூறப்படுகிறது - என்றும், மத்ஸ்ய புராணம் (53-67) - ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷு மாஹாத்ம்யம் அதிகம் ஹரே: தேஷுவேவ யோக ஸம்ஸித்தா: கமிஷ்யந்தி பராம் கதிம் - ஸாத்விகம் அதிகமாக உள்ளபோது ஸ்ரீஹரியின் மாஹாத்ம்யம் கூறப்படுகிறது. ஸாத்விக புராணங்களில் கூறப்பட்டுள்ள உபாயத்தை அடைந்தவர்களே உயர்ந்த கதிக்குச் செல்கிறார்கள் - என்றும், மத்ஸ்ய புராணம் (53-69) - ஸங்கீர்ணேஷு ஸரஸ்வத்யா: பித்ருணாம் - அனைத்து குணங்களும் கலந்துள்ளபோது ஸரஸ்வதி மற்றும் பித்ருக்களுடைய மாஹாத்ம்யங்கள் கூறப்படுகின்றன - என்றும் கூறியது.

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால்: முதன்முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சேஷத்ரஜ்ஞன் நான்முகனே ஆவான். ஆகவே அவனுடைய சில நாட்களில் அவனுக்கு ஸத்வமும், சில

நாட்களில் ராஜஸமும், சில நாட்களில் தாமஸமும் நிறைகிறது. இதனைப் பகவான் கீதையில் (18-40) – ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷு வா புந: ஸத்த்வம் ப்ரக்ருதிஜை: முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத் த்ரிபிர்குணை: - இந்த ப்ரக்ருதியில் உண்டான உயிர்களோ, வானத்தில் உள்ள தேவர்களோ என எந்த ஒன்றும், ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களிலிருந்து விடுபட்டதாக இல்லை – என்று கூறினான். ச்ருதியில் ச்வே. (6-18) – யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை - யார் முதலில் நான்முகனைப் படைத்து அவனுக்கு வேதங்களை உபதேசம் செய்கிறானோ – என்று கூறப்பட்டதன் மூலம், “நான்முகனும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவனே ஆவான். அவன் சாஸ்த்ரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் ஆவான். ஆகவே அவனும் சேஷத்ரஹ்ஜன் ஆகிறான்” என்பதை அறியலாம். நான்முகனுக்கு ஸத்வகுணம் மேலோங்கி உள்ள காலங்களில் அவனால் செய்யப்பட்ட புராணங்களுக்கும், மற்ற குணங்கள் மேலோங்கி உள்ள காலங்களில் அவனால் செய்யப்பட்ட புராணங்களுக்கும் இடையே முரண்பாடு உண்டானால், “ஸத்வகுணம் மேலோங்கி உள்ள காலங்களில் அவனால் செய்யப்பட்ட புராணங்களே உண்மையானவை; அவற்றுக்கு முரணாக உள்ள அனைத்தும் உண்மை அற்றவை” என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். ஆகவே ஒரு புராணத்தின் ப்ரமாணத் தன்மையை அறியவேண்டும் என்றால், அது நான்முகனுடைய ஸத்வகுணம் மேலோங்கி உள்ள காலத்தில் செய்யப்பட்டதா என்பதைக் கொண்டே அறியலாம்.

7.1.2 குணங்களின் செயல்பாடுகள்

ஸத்வம் முதலான குணங்களுடைய கார்யங்கள் குறித்து பகவான் கீதையில் (14-17) – ஸத்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச ப்ரமாத மோஹௌ தமஸோ பவத: அஜ்ஞாநம் ஏவ ச - ஸத்வகுணத்திலிருந்து ஞானம் உண்டாகிறது, ராஜஸத்திலிருந்து பேராசை உண்டாகிறது, தாமஸத்திலிருந்து மயக்கமும் அறியாமையும் உண்டாகிறது – என்றும், கீதை (18-30) – ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்ய அகார்யே பய அபயே பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ - அர்ஜுனா! இந்த உலகில் உள்ள செல்வங்களை அடையும் தர்மமான செயல்கள், மோக்ஷம் பெறுவதற்கான தர்மமான செயல்கள், செய்யத்தக்க செயல்கள், செய்யத்தகாத செயல்கள், பயம் மற்றும் பயம் அற்ற தன்மையை உண்டாக்குதல், ஸம்ஸார பந்தம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றைக் குறித்த உண்மைகளை எந்த அறிவு உண்டாக்குகிறதோ, அத்தகைய அறிவானது ஸாத்விகமானது

ஆகும் - என்றும், கீதை (18-31) - யயா தர்மம் அதர்மம் ச கார்யம் ச அகார்யம் ஏவ ச அயதாவத் ப்ரஜாநாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ - அர்ஜுனா! எந்த ஓர் அறிவினால் ஒருவன் தர்மம், அதர்மம், செய்யத்தக்கது, செய்யத்தகாதது முதலானவற்றைக் குறித்துத் தவறாக அறிகிறானோ அத்தகைய அறிவானது ராஜஸமானது ஆகும் - என்றும், கீதை (18-32) - அதர்மம் தர்மம் இதி மந்யதே ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாந் ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸி - அர்ஜுனா! எந்த ஓர் அறிவினால் ஒருவன் தர்மத்தை அதர்மமாகவும், அதர்மத்தை தர்மமாகவும், இவ்விதமாக நேர்மாறாக அறிகிறானோ அத்தகைய அறிவானது தாமஸமானது ஆகும் - என்றும் கூறினான். அனைத்து புராணங்களையும் இயற்றியவர்கள் அனைவரும் நான்முகனிடமிருந்தே அனைத்து புராணங்களுடைய ஆழ்பொருள்களை அறிந்துகொண்டு பின்னர் அவற்றை உண்டாக்கியுள்ளார்கள் என்பதை ஸ்ரீவிபு. (1-2-8) - கதயாமி யதா பூர்வம் தக்ஷாத்யை: முநிஸத்தமை: ப்ருஷ்ட: ப்ரோவாச பகவாந் அப்ஜயோநி: பிதாமஹ: - பகவானுடைய திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றியவனும், பாட்டனும் ஆகிய நான்முகன், முன்னொரு காலத்தில் தக்ஷர் போன்ற முனிவர்களால் கேட்கப்பட்டவற்றுக்கு எவ்விதம் உரைத்தானோ அது போன்றே நானும் உரைக்கிறேன் - என்று கூறியது.

7.2 நாராயணனே பரதேவதை என்னும் ஸித்தாந்தத்தின் தொடக்கமும்

7.2.1 அதர்வணத்தில் “சிவனே பரம்பொருள்” என்று கூறப்படுவதாக உள்ள வாதம்

“மனிதர்களால் உண்டாக்கப்படாத வேத வாக்கியங்களுக்குள் முரண்பாடு உண்டானால் என்ன செய்வது?”, என்ற கேள்வி எழலாம்; “அந்த வாக்கியங்கள் அமைந்துள்ள பகுதியை முற்றிலுமாக ஆராய்ந்து சரியான பொருளை எடுத்துக்கொண்டால் முரண்பாடு நீங்கிவிடும்”, என நாம் முன்பே உரைத்தோம்.

ஆசேஷம் - ஆனால் இப்படிப்பட்ட முரண்பாடுகள் பின்வரும் பல வாக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. அதர்வணத்தில் - ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணை: நாதாந்தே பரமாத்மநி | ஸம்ப்ரதிஷ்டாப்ய த்யாயீத ஈசாநம் ப்ரத்யாயீத ஏவம் ஸர்வம் இதம் - ப்ராணனை மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்த்து பரமாத்மாவிடம் நிலை பெறும்படியாகச் செய்து, மற்ற அனைத்திலிருந்தும் அவற்றை அகற்றி, ஈசனை த்யானம் செய்யவேண்டும் - என்றும், ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ருத்ர இந்த்ராஸ்தே ஸர்வே ஸம்ப்ரஸூயந்தே | ந காரணம் ... காரணம் து த்யேய: ஸர்வ ஐச்வர்ய ஸம்பந்ந:

ஸர்வேச்வர: சம்பு: ஆகாச மத்யே த்யேய: - நான்முகன், விஷ்ணு, ருத்ரன், இந்த்ரன் ஆகிய அனைவருமே உற்பத்தி செய்யப்பட்டவர்கள் ஆவர்; ஆகவே அவர்கள் காரண வஸ்து அல்லர்; காரண வஸ்துவையே த்யானிக்கவேண்டும்; அனைத்து ஐச்வர்யங்களையும் கொண்டவனாகவும், ஸர்வேச்வரனாகவும் உள்ள சம்புவையே (சிவன்) ஆகாசத்தின் நடுவின் உள்ளதாக த்யானிக்கவேண்டும் - என்றும் கூறப்பட்டது. ச்வே. (3-9) - யஸ்மாத் பரம் ந அபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாத் ந அணீய: ந ஜ்யாயோஸ்தி கச்சித் | வ்ருக்ஷ இவ ஸ்தப்த: திவி திஷ்டதி ஏக: தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேந ஸர்வம் - எதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது இல்லையோ, எதனைக் காட்டிலும் சிறியதும் பெரியதும் இல்லையோ, எது ஸ்வர்கத்தில் மரம் போன்று அசையாமல் நிலையாக நிற்கிறதோ, அந்தப் புருஷனால் இவை அனைத்தும் பரிபூர்ணமாக உள்ளன - என்றும் ச்வே. (3-10) - ததோ யத் உத்தரதரம் தத் அரூபம் அநாமயம் | ய ஏதத் விது: அம்ருதாஸ்தே பவந்தி அதேதர துக்கமேவ அபியந்தி - அதைக் காட்டிலும் எது மேலானதாக உள்ளதோ அது, உருவம் அற்றதாகவும் (அதாவது கர்மத்தால் வந்த சரீரம் அற்றதாக), தோஷங்கள் அற்றதாகவும் உள்ளது; இதனை அறிந்தவர்கள், மோக்ஷம் பெறுகின்றனர்; இதனை உபாஸிக்காதவர்கள் ஸம்ஸார துன்பத்தைப் பெறுகின்றனர் - என்றும், ச்வே. (3-11) - ஸர்வாநந சிரோ க்ரீவ: ஸர்வபூத க்ருஹாசய: | ஸர்வ வ்யாபீ ச பகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வகதச்சிவ: - அந்த வஸ்துவானது தனது முகத்தை அனைத்திலும், தனது தலைகளை அனைத்திலும், தனது கழுத்தை அனைத்திலும் கொண்டதாக உள்ளது; அனைத்து உயிர்களுடைய இதயம் என்னும் குகைக்குள் வாழ்கிறது; அனைத்தையும் வ்யாபித்து நிற்கிறது; பகவானாகிய அதுவே "சிவன்" என்பதாகும் - என்றும், ச்வே. (4-18) - யதா தமஸ்தந்ந திவா ந ராத்ரி: ந ஸத் ந அஸத் சிவ ஏவ கேவல: | தத் அக்ஷரம் தத் ஸ விதுர்வரேண்யம் ப்ரஜ்ஞா ச தஸ்மாத் ப்ரஸ்ருதா புராணோ - அனைத்தும் இருளாக இருந்தபோது இரவும் இல்லை, பகலும் இல்லை, ஸத்தும் இல்லை, அஸத்தும் இல்லை, சிவன் மட்டுமே இருந்தது; அதுவே அழியாதது ஆகும்; அதுவே ஸூர்யமண்டலத்தில் உள்ளதாகும்; அதனிடமிருந்தே அனைத்து ஞானங்களும் வெளிப்படுகின்றன - என்றும் கூறப்பட்டது. ஆனால் முன்பு, நாராயண: பரம் ப்ரஹ்ம - நாராயணனே பரப்ரஹ்மம் - என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதமாக உள்ள வாக்கியங்கள் முரண்பாடு அற்றவையாக எப்படி இருக்கமுடியும்?

7.2.2 நாராயணனே "ஸத், ப்ரஹ்மம், ஆத்மா" ஆகியவற்றால் கூறப்படுகிறான்

சமாதானம் - இது மிகவும் சிறிய விஷயமே ஆகும். வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களுடைய வாக்காலும், உபப்ருஹ்மணங்களாலும் (இதிஹாஸம், புராணம் போன்றவை) நன்றாக வெளிப்படுத்தப்படும் வேதங்களானவை, “ஸ்ரீஹரியே ஜகத்காரணம்” என்று தெளிவாக உரைக்கின்றன. மேலும் ப்ர. ஸூ. (1-1-2) - ஜந்மாத்ரி அஸ்ய யத: - இந்த ஜகத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்கள் எதனிடமிருந்து ஏற்பட்டதோ (அதுவே ப்ரஹ்மம்) - என்றும், தை. (3-1) - யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி | யத் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்ம - எதனிடம் இந்த பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ; எதனால் இவை வாழ்கின்றனவோ; எதில் சென்று இவை ஓடுங்குகின்றனவோ; அதனை நீ அறிவாயாக; அதுவே ப்ரஹ்மம் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் ப்ரஹ்மமே ஜகத்காரணம் என்று அறியப்படுகிறது. இந்தக் கருத்தை ஜகத்ஸ்ருஷ்டி குறித்துக் கூறும் வாக்கியங்கள் அமைந்த பகுதிகளின் மூலம் அறியலாம். சாந். (6-2-1) - ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் - குழந்தாய்! இந்த உலகமானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு ஸத் என்ற ஒன்றாக மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவது என ஏதும் அற்றதாக இருந்தது - என்ற வாக்கியத்தின் மூலம் ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம், நிமித்தகாரணம் மற்றும் ஜகத்தின் அந்தர்யாமியாக உள்ள வஸ்துவே ஜகத்காரணமாக உள்ளது என்றும், அதுவே “ஸத்” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகிறது என்றும் அறியப்படுகிறது. இதே வஸ்துவானது, வேறு ஒரு சாகையில் ப்ரு. (1-4-10) - ப்ரஹ்ம வா இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த அனைத்தும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது - என ப்ரஹ்மம் என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்டது. ஆகவே ஸத் என்று கூறப்படுவது ப்ரஹ்மத்தையே குறிக்கிறது. இதே கருத்தானது வேறு ஒரு சாகையில் ஐத. (1-1) - ஆத்மா வா இதம் ஏக ஏவ அக்ர ஆஸீத் ந அந்யத் கிஞ்சந மிஷத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஆத்மா மட்டுமே இருந்தது. வேறு எதுவும் அப்போது செயல் புரியவில்லை - என்று கூறப்பட்டது; இதன் மூலம், ஆத்மா என்பதே மற்ற சாகைகளில் ஸத் என்றும் ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறப்பட்டதாகிறது. இது போன்று வேறு ஒரு சாகையில், மஹா. நா. (1) - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா ந ஈசாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான்; நான்முகனும் சிவனும் இல்லை; இவை ஏதும் இல்லை; ஸ்வர்கமும் பூமியும் இல்லை - என்று கூறப்பட்டதன் மூலம், நாராயணனே மற்ற சாகைகளில் “ஸத், ப்ரஹ்மம் மற்றும் ஆத்மா” ஆகிய சொற்களால் கூறப்பட்டான் என்று தேறுகிறது.

7.2.3 நாராயணனே பரம்பொருள் என உபநிஷத்தில் கூறப்படுகிறான்

மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் (1-1-3) – யமந்தஸ் ஸமுத்ரே கவயோ வயந்தி – நன்கு அறிந்தவர்கள் யார் ஒருவனைத் தங்கள் உள்ளம் என்னும் ஸமுத்ரத்தில் கட்டி வைக்கிறார்களோ – என்று தொடங்கி, (1-2-5, 1-3-1) – நைந மூர்த்வம் ந திர்யஞ்சம் ந மத்யே பரிஜக்ரபத் | ந தஸ்யேசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச || ந ஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் | ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபி க்லுப்தோ ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ் தே பவந்தி: - அவனை மேலும், கீழும், நடுவிலும் என அறிந்தவர்கள் யாரும் இல்லை; அவனை ஆள்பவர்கள் யாரும் இல்லை; அவனுடைய மஹத்வம் எல்லையற்றதாகும்; அவனுடைய ரூபம் யாராலும் காணப்படாததாகும்; கண்கள் கொண்டு அவனைக் காண இயலாது; அவனை மனதாலும் இதயத்தாலும் மட்டுமே அறிய இயலும்; அவனை அறிபவர்கள் இறப்பதில்லை (அதாவது மீண்டும் ஸம்ஸாரத்திற்கு வருவதில்லை) – என்று முடியும் பகுதி உள்ளது; இதன் மூலம், அவன் அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது வெளிப்படுகிறது. இங்குள்ள “ந தஸ்யேசே கச்சந - அவனை ஆள்பவர்கள் யாரும் இல்லை” என்பதன் மூலம், “அவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள்” என்பது மறுக்கப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்துள்ள, மஹாநாராயண உபநிஷத் (1-3-2) – அத்ப்யஸ் ஸம்பூதோ ஹிரண்யகர்ப் இதி அஷ்டௌ – என்பதை மேலே உள்ள வாக்கியத்துடன் ஒரே வாக்கியமாகப் படிக்கவேண்டும்; அங்குள்ள மஹாபுருஷனைக் குறித்த பகுதியில், “ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ – பூமாதேவியும் மஹாலக்ஷ்மியும் உனது பத்னிகள்” என்பதன் மூலம், இங்கு பரமபுருஷனாகப் படிக்கப்பட்டவன் நாராயணனே ஆவான் என்று உணர்த்தப்படுகிறது.

7.2.4 மற்ற தேவதைகள் அனைவரும் நாராயணனுடைய விபூதிகளே ஆவர்

இந்தக் கருத்தை நாராயண அநுவாகம் விரிவாக உரைக்கிறது. மஹாநாராயண உபநிஷத்தில் (13-1-1) – “ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் – ஆயிரம் தலைகள் கொண்ட தேவன்” – என்று தொடங்கி, (13-2-8) – “ஸ ப்ரஹ்ம ஸ சிவ: ஸேந்த்ர: ஸ: அக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் – அவனே நான்முகன், அவனே சிவன், அவனே இந்த்ரன், அவனே அக்ஷரம், அவனே தனக்குத்தானே எஜமானன் (ஸ்வராட்)” என்று முடியும் பகுதி உள்ளது. இந்தப் பகுதியானது, அனைத்து சாகைகளிலும் உயர்ந்த வஸ்துவை (பர தத்வம்) கூறுகின்ற

சொற்களாகிய “அக்ஷரம், சிவம், சம்பு, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்ஜ்யோதி, பரதத்வம், பராயணம், பரமாத்மா” போன்ற அனைத்தும் நாராயணனையே குறிப்பதாக உரைக்கிறது; இது ஏனென்றால், அந்தந்த சொற்கள் மூலம் வெளிப்படுகின்ற குணங்கள் அனைத்தும் நாராயணனிடமே உள்ளதால் ஆகும். மேலும், “அவன் நீங்கலாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் அவனை நம்பி உள்ளதாகவும், அவனால் வ்யாபிக்கப்படுவதாகவும், அவனால் தாங்கப்படுவதாகவும், அவனால் நியமிக்கப்படுவதாகவும், அவனுக்கு அடிமைகளாகவும், அவனையே தங்கள் ஆத்மாவாகக் கொண்டதாகவும் உள்ளன”, என்றும் கூறுகிறது. மேலும், நான்முகன் மற்றும் சிவன் ஆகியோர் இந்த்ரனுக்குச் சமமாகவே படிக்கப்பட்டு, அவர்கள் அனைவருமே நாராயணனுடைய விபூதிகளுக்குள் அடங்குவர் என்றும் கூறுகிறது. இந்தப் பகுதியானது உயர்ந்த வஸ்து எது என்பதை உரைப்பதற்காகவே அமைந்துள்ளது அல்லாமல், வேறு எதுவும் கூறப்படவில்லை. இப்படியாக மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்து என்று கூறப்படும் ப்ரஹ்ம உபாஸனம் குறித்து, தை. (2-1-1) – ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் – ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான் – முதலான வாக்கியங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

7.2.5 அதர்வணத்திலும் நாராயணனே பரம்பொருள் எனப்படுகிறான்

அதர்வணத்தில் – ப்ராணம் மநஸி ஸஹ கரணை: – ப்ராணனை மனம் மற்றும் இந்த்ரியங்களுடன் சேர்த்து – என்று கூறப்பட்ட வாக்கியம் (மேலே உள்ள பகுதி 7.2.1 காண்க) மூலம், “அனைத்துவிதமான மாற்றங்களுடன் கூடிய கார்யங்களாக உள்ள இந்த்ரியங்கள், ப்ராணன் முதலானவை அனைத்தும், அனைத்து காரணமாகவும் உள்ள பரமாத்மாவிடம் சேர்க்கப்படவேண்டும்; அத்தகைய பரமாத்மாவும், அனைத்திற்கும் ஈசனாக உள்ளவனையே த்யானிக்கவேண்டும்”, என்பதே கூறப்படுகிறது. ஆகவே இங்கு பரப்ரஹ்மமாகிய நாராயணனைக் குறித்த த்யானமே விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அவனே அனைத்திற்கும் ஈசன் என்பதை மஹா. நா. (13-1) - பதிம் விச்வஸ்ய – அனைத்து உலகிற்கும் பதியாக உள்ளவன் – என்றும், மஹா. நா. (1-2-5) – ந தஸ்யேசே கச்சந - அவனை ஆள்பவர்கள் யாரும் இல்லை – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. ஆகவே அதர்வணத்தில் - ஸர்வ ஐச்வர்ய ஸம்பந்ந: ஸர்வேச்வர்: சம்பு: ஆகாச மத்யே த்யேய: - அனைத்து ஐச்வர்யங்களையும் கொண்டவனாகவும், ஸர்வேச்வர்னாகவும் உள்ள சம்புவையே ஆகாசத்தின் நடுவின் உள்ளதாக

த்யானிக்கவேண்டும் - என்னும் வாக்கியத்திலும், அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள நாராயணனே “சம்பு” என்று கூறப்பட்டு, அவனையே த்யானிக்கவேண்டும் என்றும் விதிக்கப்படுகிறது. இது எப்படிக்கூறப்பட்டது? அந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் “கச்ச த்யேய: - எதனை த்யானிக்கவேண்டும்” என்று கேட்கப்பட்டு, அதன் விடையாக “காரணம் து த்யேய: - காரணப்பொருளையே த்யானிக்கவேண்டும்” என்று கூறப்பட்டது; ஆக கார்யப்பொருளைக் காட்டிலும் காரணப்பொருளை த்யானிப்பதே உயர்ந்தது என்று தெளிவாக்கப்பட்டது. அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள வஸ்து எது என்று ஆராய்வதை மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டதான நாராயண அநுவாகத்தில், நாராயணனே அனைத்திற்கும் காரணம் என்றும், அவனே “சம்பு” எனப்படுகிறான் என்றும் கூறப்படுகிறது. காரணப்பொருளை த்யானிப்பது குறித்து உரைக்கும் அதர்வணத்தின் இந்தப் பகுதிக்கு, அப்படிப்பட்ட காரணப்பொருளைக் குறித்து உரைக்கும் நாராயண அநுவாகத்திற்கு விரோதமாகப் பொருள் உரைப்பது ஏற்கத்தக்கது அல்ல.

7.2.6 ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்திலும் நாராயணனே பரம்பொருள் எனப்படுகிறான்

(ஆனால் மேலே உள்ள பகுதி 7.2.1ல் காணப்படும்) ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தின் (3-10) - ததோ யத் உத்தரதரம் - அதைக் காட்டிலும் எது மேலானதாக உள்ளதோ - என்ற வாக்கியம் மூலம், இந்தப் பரமபுருஷனைக் காட்டிலும் மேலானதாக ஒரு தத்வம் உள்ளது என்று ஆகிறது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இந்தக் கருத்தானது அந்த வாக்கியத்தாலேயே மறுக்கப்படுகிறது. எப்படியெனில், ச்வே. (3-9) - யஸ்மாத் பரம் ந அபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாத் ந அணீய: ந ஜ்யாயோஸ்தி கச்சித் - எதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது இல்லையோ, எதனைக் காட்டிலும் சிறியதும் பெரியதும் இல்லையோ - என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள “யஸ்மாத் அபரம்” என்பதற்கு “எதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது இல்லையோ” என்று பொருள்; அதாவது, “இந்தப் பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எந்த ஒன்றுக்கும் எந்தவிதத்திலும், ‘மேலானது’ என்னும் தன்மை இல்லை” என்று பொருள். “அணீய: - சிறியது” என்றால் ஸூக்சுமமான தன்மை என்றும், “ஜ்யாய: - பெரியது” என்றால் ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்றும் பொருள்; அதாவது அனைத்தையும் வ்யாபித்து நிற்பதாலும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாக உள்ளதாலும் இவனைத் தவிர வேறு எந்த ஒரு வஸ்துவிற்கும் “அணீய: - சிறியது” மற்றும் “ஜ்யாய: - பெரியது” ஆகிய தன்மைகள் இல்லை என்று கருத்து. ஆகவே, ச்வே. (3-9) - யஸ்மாத் ந அணீய: ந

ஜ்யாயோஸ்தி கச்சித் - எதனைக் காட்டிலும் சிறியதும் பெரியதும் இல்லையோ - என்பதன் மூலம், புருஷனைக் காட்டிலும் பெரியதான தன்மை கொண்ட வஸ்து எதுவும் இல்லை என்று தள்ளப்படுகிறது. ஆகவே புருஷனைக் காட்டிலும் மேல்னாது உள்ளது என்று கூறுவது ஏற்க இயலாததாகும்.

அப்படியென்றால், ச்வே. (3-10) - ததோ யத் உத்தரதரம் - அதைக் காட்டிலும் எது மேலானதாக உள்ளதோ - என்பதன் பொருள் என்ன? இந்த வாக்கியம் அமைந்துள்ள பகுதியின் தொடக்கத்தில் ச்வே. (3-8, 6-15) - தமேவம் விதித்வாதி ம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே அயநாய - இதனை (ப்ரஹ்மத்தை) அறிந்தவன் மரணத்தைக் கடக்கிறான், வேறு மார்க்கம் இதற்கு இல்லை - என்று கூறப்பட்டது; அதாவது இந்தப் புருஷனை அறிதலே மோக்ஷம் அடைவதற்கான உபாயம் ஆகும், இதனைத் தவிர வேறு எந்த வழியும் இல்லை என்று உறுதிபட உரைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர், ச்வே. (3-9) - யஸ்மாத் ந அணீய: ந ஜ்யாயோஸ்தி கச்சித் ... தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் - எதனைக் காட்டிலும் சிறியதும் பெரியதும் இல்லையோ ... அந்தப் புருஷனால் இவை நிரம்பி உள்ளன - என்று முடித்ததன் மூலம், அந்தப் புருஷனுடைய “அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தன்மை” என்பது வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, அந்தப் புருஷனுடைய மேன்மையைக் கூறுவதான, ச்வே. (3-10) - ததோ யத் உத்தரதரம் - அதைக் காட்டிலும் எது மேலானதாக உள்ளதோ - என்பது அமைந்துள்ளது; இதன் கருத்து என்னவென்றால், “இந்தப் புருஷன் என்னும் தத்வமே அனைத்தைக் காட்டிலும் மேலானதாக உள்ளது. ஆகவே ரூபமும் தோஷமும் அற்றதான அந்தப் புருஷனை அறிபவர்கள் மோக்ஷம் அடைகிறார்கள் என்றும், மற்றவர்கள் துக்கத்தையே அடைகிறார்கள் என்றும் ஆகிறது. எனவே அந்தப் புருஷனைக் குறித்து அறிதலே மோக்ஷத்திற்கான வழி ஆகும் மற்றும் இந்த மார்க்கம் அல்லாமல் வேறு வழி எதுவும் இல்லை” என்பதாகும். இப்படியாக இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில் கூறப்பட்ட கருத்தானது (மேலே உள்ள ச்வே. 3-8 காண்க) சரியான விதமாக நிறைவு செய்யப்படுகிறது. இதற்கு மாறாக, ச்வே. (3-10) வாக்கியத்திற்குப் பொருள் கொண்டால், இந்த இரண்டு கருத்துக்களுமே முரணாகிவிடும். மேலும் இத்தகைய புருஷதத்வமானது எப்போதுமே தூய்மையானதாகவும், குணங்களுடன் கூடியதாகவும் உள்ளதால், இதனை “சிவ - தூய்மை” என்னும் சொல்லைக் கொண்டு மஹாநாராயண உபநிஷத் - சாச்வதம் சிவம் அச்யுதம் - எப்போதும் உள்ளது, தூய்மையானது, அழியாதது - என்று கூறியது.

இத்தகைய புருஷனே “சிவ” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுவதற்கான காரணத்தை அடுத்ததாக உள்ள ச்வே. (3-12) – மஹாந் ப்ரபுர்வை புருஷ: ஸத்த்வஸ்யைஷ ப்ரவர்தக: - அவனே உயர்ந்த புருஷனும், ஸத்வகுணத்தைப் பரப்புபவனும் ஆவான் – என்பதால் கூறப்பட்டது. இதே ந்யாயத்தைக் கொண்டு, ச்வே. (6-18) – ந ஸத் ந ச அஸத் சிவ ஏவ கேவல: - ஸத்தும் இல்லை, அஸத்தும் இல்லை, சிவன் மட்டுமே இருந்தான் – என்னும் வாக்கியத்திற்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

7.2.7 “மஹேச்வர” என்னும் சொல்லாலும் நாராயணனே கூறப்படுகிறான்

மேலும், “அம்பஸ்ய பாரே” என்று தொடங்கும் அநுவாகத்தில் உள்ள “மஹாநாராயண உபநிஷத் (1-2-5) - ந தஸ்யேசே கச்சந - அவனை ஆள்பவர்கள் யாரும் இல்லை” என்ற வாக்கியத்தின் மூலம், இந்தப் புருஷனுக்கு நிகரானவர்களோ மேலானவர்களோ மறுக்கப்பட்டுள்ளனர். இந்தப் புருஷனே, இதே அநுவாகத்தில் மஹா. நா. (12-1-1) - அணோரணீயாந் - அணுவைக் காட்டிலும் சிறியவன் – என்று கூறப்படுகிறான். இவனே பின்னர் மஹா. நா. (12-3-7) – மஹேச்வர – மிகவும் உயர்ந்த ஈச்வரன் – என்று கூறப்படுகிறான்; அதாவது, வேதங்களுடைய தொடக்கம் மற்றும் முடிவு ஆகியவற்றில் உச்சரிக்கப்படுவதால் “ஓம்” என்னும் ப்ரணவமே வேதங்களுடைய பீஜமாக உள்ளது; இத்தகைய ப்ரணவத்தின் பீஜமாக “அ” என்னும் எழுத்து உள்ளது (காரணம் “ஓம் = அ + உ + ம); ஆகவே அவனுக்கு மஹேச்வரத்தன்மை உள்ளது என்றாகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து, தாமரை போன்ற தஹரம் என்னும் இதயத்தில் உள்ள ஆகாசத்திற்குள் இருப்பவனாக அவனே உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்று கூறப்படுகிறது.

இதனை மேலும் விளக்குவோம். “அனைத்து வேதங்களுக்கும் தொடக்கமாக உள்ளது ப்ரணவம் ஆகும்”, என்றே கூறப்படுகிறது. ப்ரணவத்தின் தொடக்கமாக “அ” என்னும் எழுத்து அமைந்துள்ளது. இவ்விதமாக உள்ள ப்ரணவத்தின் விரிவாகவே அமைந்துள்ள வேதமானது, தனது காரணப்பொருளாக உள்ள ப்ரணவத்திலேயே லயிக்கிறது. “அ” என்பதன் விரிவாகவே அமைந்துள்ள ப்ரணவமானது, தனது காரணப்பொருளாக உள்ள “அ” என்பதிலேயே லயிக்கிறது. இவ்விதமாக ப்ரணவத்தின் தொடக்கமாக உள்ள “அ” என்பதால் கூறப்படுபவனே மஹேச்வரன் ஆகிறான். “அ” என்னும் எழுத்தே அனைத்து சொற்களுக்கும் மூலமாக உள்ளது; அனைத்து சொற்களுக்கும் மூலமாகவும், அந்தச்

சொற்களால் குறிக்கப்படும் பொருள்களுக்கும் நாராயணனே மூலமாக உள்ளான்; ஆகவே அவனே மஹேச்வரன் ஆகிறான் என்று கருத்து.

இதனைப் பகவானும் கீதை. (7-6) - அஹம் க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ: ப்ரளயஸ்ததா - நானே உலகின் உற்பத்திற்கும் ப்ரளயத்திற்கும் காரணம் - என்றும், கீதை (7-7) - மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சித் அஸ்தி தநஞ்ஜய - அர்ஜுனா! என்னை விட உயர்ந்த காரணம் வேறு ஏதும் இல்லை - என்றும், கீதை (10-33) - அக்ஷராணாம் அகார: அஸ்மி - எழுத்துக்களில் நான் “அ” ஆகிறேன் - என்றும் கூறினான். ச்ருதியும் “அ இதி ப்ரஹ்ம - அ என்பது ப்ரஹ்மம்” என்றும், “அகாரோ வை வாச்ய ஜாதஸ்ய - அனைத்து சொற்களும் அ என்பதிலிருந்தே வருகின்றன” என்றும் கூறுவதன் மூலம், “அனைத்து சொற்களும் அ என்பதிலிருந்து வெளிப்படுகின்றன. அனைத்து சொற்களால் உணர்த்தப்படும் பொருள்களும் ப்ரஹ்மத்திடமிருந்தே வெளிப்படுகின்றன” என்று தேறுகிறது. எனவே “அ” என்னும் எழுத்தால் ப்ரஹ்மமே கூறப்படுவதால், அத்தகைய “அ” என்பதால் உணர்த்தப்படும் நாராயணனே மஹேச்வரன் ஆகிறான் என்பது ஸித்தம்.

7.2.8 “நாராயணனே பரம்பொருள், மற்றவை அல்ல” என்பதை நாராயண அநுவாகம் கூறுதல்

அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வஸ்துவைக் கூறுவதையே தனது நோக்கமாகக் கொண்ட நாராயண அநுவாகமானது, இப்படிப்பட்ட நாராயணனுடைய பரமாத்ம சிறப்பையே, மஹாநாராயண உபநிஷத் (13-1-1) - ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம் - ஆயிரம் தலைகள் கொண்ட தேவன் - என்பதன் மூலம் கூறியது. மற்றவற்றைக் கூறும் அனைத்து வேத வாக்கியங்களும், அவை பலவிதமான மற்றவற்றைக் குறித்து வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளபோதிலும், அவை அனைத்தும் உயர்ந்த தத்வத்தையே (அதாவது நாராயணனையே) குறிக்கின்றன; இதனை ஸுத்ரகாரர் ப்ர. ஸு. (1-1-31) - சாஸ்த்ர த்ருஷ்ட்யா தூபதேசோ வாமதேவவத் - வாமதேவரிஷி போன்று இங்கும் இந்த்ரனுடைய உபதேசம் என்பது சாஸ்த்ர ரீதியில் ஆகும் - என்பதால் உறுதியாக்குகிறார்.

ஒரு சில இடங்களில் “நான்முகன், சிவன்” முதலான சொற்களால் பரப்ரஹ்மம் கூறப்பட்டதால் மட்டுமே “நான்முகன், சிவன்” போன்றவர்களுக்குப் பரத்வ தன்மை

உண்டாகாது; ஏன்? காரணம், மற்றவற்றைக் குறித்து ஏதும் உரைக்காத நாராயண அநுவாகமானது, அவர்களையும் இந்தரன் முதலானோர்கள் போன்று ப்ரஹ்மத்தின் விபூதிகளாக (உடைமைகளாக) கூறுவதால் ஆகும். ஒரு சில இடங்களில் “ஆகாசம், ப்ராணன்” முதலான சொற்களால் பரப்ரஹ்மம் கூறப்பட்டுள்ளபோதிலும், பஞ்சபூதங்களாக உள்ள ஆகாசம் மற்றும் ப்ராணன் போன்றவற்றுக்கு பரத்வம் கூற முடியாது அல்லவோ?

7.2.9 தஹர ஆகாசத்தில் உள்ளவனாகக் கூறப்படுபவன் பரமபுருஷனே ஆவான்

ஆசேஷம் – சாந். (8-1-1) – அத யதிதம் அஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம தஹர: அஸ்மிந் அந்தர ஆகாச: தஸ்மிந் யதந்தஸ் தத் அந்வேஷ்டவ்யம் தத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் - ப்ரஹ்மத்தின் இருப்பிடமான இந்தச் சரீரத்தில், தாமரை போன்று சிறியதான (இதயம்) இடம் உள்ளது. அதற்குள் ஸூக்ஷ்மமான ஆகாசம் உள்ளது. அதற்குள் இருப்பதே தேடப்பட்டு, புரிந்து கொள்ள வேண்டியதாகும் - என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இங்குள்ள “ஆகாச” என்னும் சொல்லால் ஜகத்தின் உபாதானக்காரணம் கூறப்பட்டது; தொடர்ந்து, அப்படிப்பட்ட ஆகாசத்திற்குள் இருக்கின்ற தத்வத்தின் சிறப்பே நம்மால் தேடப்படவேண்டியதாகும் என்று கூறப்படுகிறது. இத்தகைய ஆகாசமே ஜகத்தில் உள்ள அனைத்திற்கும் பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகியவற்றை அளிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது; புருஷஸூக்தத்தில் புருஷனே அனைத்திற்கும் பெயர் மற்றும் ரூபம் ஆகியவற்றை அளிப்பவனாகக் கூறப்படுகிறான்; ஆகவே இங்கு புருஷனைக் காட்டிலும் வேறானதாக உள்ளதும், ஆகாசம் என்று கூறப்படுவதும் ஆகிய ஒரு தத்வமே தேடப்படவேண்டியதாகிறது அல்லவோ?

சமாதானம் – இத்தகைய ஐயமானது வேதங்களைக் கற்காதவர்கள் மற்றும் சாஸ்த்ரங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களைக் காணாதவர்கள் ஆகியோரிடமே உண்டாகும்; ஏனென்றால், அந்த ச்ருதி வாக்கியத்திலேயே இந்த ஐயத்திற்கான சமாதானமும் கூறப்பட்டுள்ளது; மேலும் வாக்யகாரரும் (டங்கர்) இதனை வ்யாக்யானம் செய்துள்ளார். அங்கு, சாந். (8-1-2) – தஹர: அஸ்மிந் அந்தர ஆகாச: கிம் தத்ர வித்யதே யத் அந்வேஷ்டவ்யம் யத்வாவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்யம் – மிகவும் நுண்ணியதும், இதயத்தின் உள்ளே இருப்பதும் ஆகிய அந்த ஆகாசத்திற்குள் தேடத்தகுந்ததாகவும்,

அறியத்தக்கதாகவும் உள்ளது எது - என்று கேள்வி எழுகிறது. இதற்கு விடையாக, சாந். (8-1-3) - யாவாந்வா அயம் ஆகாச: தாவாந் ஏஷ: அந்தர்ஹ்ருதயே ஆகாச: - இந்த பூத ஆகாசம் எவ்விதம் பெரிதாக உள்ளதோ அதே போன்று, இதயத்தின் உள்ளே இருக்கும் தஹராகாசமும் பெரியதாக உள்ளது - என்று கூறப்பட்டது; இதன் மூலம், ஆகாசம் என்னும் சொல்லால் கூறப்படும் பரமபுருஷனுடைய எல்லையற்ற மஹத்வம் கூறப்பட்டு, அவனே அனைத்து ஜகத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதால் அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளான் என்பதும் உணர்த்தப்படுகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து சாந். (8-1-5) - தஸ்மிந் காமா: ஸமாஹிதா: - இதனுள் அனைத்து ஆசைகளும் அடங்கும் - என்பதன் மூலம், “அந்தர ஆகாச:” என்பதால் கூறப்படும் பரமபுருஷனிடம் பாபங்கள் அற்ற தன்மை, ஸத்யகாமத்வம் தொடக்கமாக ஸத்யஸங்கல்பத் தன்மை முடிய உள்ள எட்டு குணங்களும் உள்ளன என்று கூறப்படுகிறது. இப்படியாக, பரமபுருஷன் எவ்விதம் த்யானிக்கப்படுகிறானோ அதே போன்று, அவனுடைய எட்டு குணங்களும் தனித்தனியாக த்யானிக்கப்படவேண்டும் என்பதே ச்ருதியில் சாந். (8-1) - தஸ்மிந் யத் அந்த: தத் அந்வேஷ்டவ்யம் - அதற்குள் (தஹராகசத்திற்குள்) எது உள்ளதோ, அதுவே தேடி அடையப்பட வேண்டியதாகும் - என்று உள்ளது. இவ்விதமாக ச்ருதியானது அனைத்து ஐயங்களையும் நீக்குகிறது.

சாந். (8-1-2) - கிம் தத்ர வித்யதே யத் அந்வேஷ்டவ்யம் - அந்த ஆகாசத்திற்குள் தேடத்தகுந்ததாக உள்ளது எது - என்னும் கேள்விக்கான பதில், “அந்த ஆகாசத்திற்குள் அனைத்து ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும் தன்மை, அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள தன்மை, அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை, அனைத்திற்கும் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான குணங்கள் அறியப்படுகின்றன” என்பதாகும். இதனை வாக்யகாரர் - தஸ்மிந் யத் அந்த: இதி காம வ்யபதேச: - அதற்கும் உள்ளது எது என்னும் கேள்விக்கு விடை காமம் என்பதாகும் - என்றார். எது விரும்பப்படுகிறதோ அதுவே “காமம்” எனப்படும்; அதாவது பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான குணங்களே ஆகும். ஆக இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும்: அனைத்து ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தல், காத்தல் மற்றும் ஸம்ஹாரம் செய்தல் ஆகியவற்றைச் செய்கின்ற பரப்ரஹ்மமே, “தஹர ஆகாசம்” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகிறது. மேலும் பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான எட்டு குணங்களும் அங்கு அளவற்று காணப்படுகின்றன. இந்த இரண்டும் (ப்ரஹ்மம், அதன் எட்டு குணங்கள்) அனைவராலும் தேடப்பட்டு அறியப்படவேண்டியவை ஆகும்.

இந்தக் கருத்தானது சாந். (8-1-6) – அத ய இஹ ஆத்மாநம் அநுவித்ய வ்ரஜந்த்யேதாம்ச்ச ஸத்யாந் காமாந் தேஷாம் ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி - யார் ஒருவன் இந்த உலகில் உள்ளபோதே ஆத்மாவையும் அதன் தன்மைகளையும் அறிகிறானோ, அவன் அனைத்து லோகங்களிலும் தனது விருப்பப்படி ஸஞ்சரிக்கிறான் – என்பதாலும் அறியப்படுகிறது.

7.2.10 விஷ்ணுவின் பிறப்பு என்னும் ஐயமும், அதற்கான சமாதானமும்

சந்தேகம் – ஒரு சில இடங்களில், “ஐகத்காரணமாக உள்ள வஸ்துவையே த்யானிக்கவேண்டும்” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆனால், உயர்ந்த வஸ்து எது என்று தீர்மானிக்கும் வாக்கியங்கள் அல்லாமல் மற்றவற்றைக் குறித்து ஏதும் கூறாமல் உள்ள வாக்கியங்கள் அடங்கிய பகுதிகளில், உயர்ந்த வஸ்து என்று கொண்டாடப்படும் விஷ்ணுவை கார்யப்பொருளாகக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்?

சமாதானம் – தன்னுடைய கார்யங்களாக வெளிப்பட்ட பொருள்களுடைய (நான்முகன், சிவன்) எண்ணிக்கையை முழுமையாக்கவேண்டும் (அதாவது மூன்று மூர்த்திகள் என்னும் எண்ணிக்கை) என்பதற்காகவும், தனது லீலைக்காகவும், இந்த ஐகத்திற்கு உபகாரம் செய்யவேண்டும் என்பதற்காகவும் விஷ்ணுவாக அவதரித்தான். தேவர்களுடைய விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வதற்காக உபேந்த்ரனாக அவதரித்தான்; ஸூர்யவம்சத்தினர் எண்ணிக்கையை பூர்த்தி செய்வதற்காக தசரதனுடைய புத்திரனாக அவதரித்தான்; இந்தப் பூமியின் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காக வஸுதேவருடைய இல்லத்தில் தனது விருப்பம் காரணமாகவே அவதரித்தான். மேலும் ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ப்ரளயம் குறித்து உரைக்கும் பகுதிகளில் நாராயணனே ஒரே காரணம் என்று கூறப்படுவதாக நாம் முன்பே உரைத்தோம்.

7.2.11 பரமாத்மா அனைவருக்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான்

ஆசுஷேபம் – அதர்வசிரஸ்ஸில் ருத்ரன், “அனைத்தும் தனது ஐச்வர்யமே ஆகும்” என்று உணர்த்துகிறான் அல்லவோ?

சமாதானம் – இந்தக் கருத்திற்கான சமாதானத்தை ச்ருதியே, “ஸ: அந்தராத் அநந்தரம் ப்ராவிசத் – என்னுள் (ருத்ரன்) இருக்கின்ற பரமாத்மா அனைத்திற்குள்ளும் புகுந்துள்ளான்” என்று கூறுகிறது; அதாவது பரமாத்மா அனைத்திற்குள்ளும் புகுந்துள்ளதைக் கூறுகிறது. ஸுத்ரகாரரும் இந்தக் கருத்தை ப்ர. ஸு. (1-1-31) - சாஸ்த்ர த்ருஷ்ட்யா தூபதேசோ வாமதேவவத் – வாமதேவரிஷி போன்று இங்கும் இந்த்ரனுடைய உபதேசம் என்பது சாஸ்த்ர ரீதியில் ஆகும் – என்பதால் உறுதியாக்குகிறார்.

இந்தக் கருத்தை ப்ரஹ்லாதனும் ஸ்ரீவிபு. (1-19-85) – ஸர்வகத்வாத் அநந்தஸ்ய ஸ ஏவ அஹம் அவஸ்தித மத்த: | ஸர்வம் அஹம் ஸர்வம் மயி ஸர்வம் ஸநாதநே – அநந்தன் எங்கும் உள்ளதால் நானும் அவனே ஆவேன். என்னிடமிருந்தே எல்லாம் தோன்றுகின்றன. நானே அனைத்தும் ஆவேன். பழமையான என்னிடமே அனைத்தும் இயங்கி வருகின்றன - என்றான். இந்த வாக்கியத்திற்கான அடிப்படையானது, “ஸர்வகத்வாத் அநந்தஸ்ய - அநந்தன் எங்கும் உள்ளதால்” என்பதே ஆகும். பரமாத்மா, தன்னுடைய சரீரமாகவே உள்ளதான அனைத்து சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களின் உள்ளே ஆத்மாவாக நின்று, அனைத்து இடங்களிலும் வ்யாபித்துள்ளதால், அவற்றைக் குறிக்கும் அனைத்து சொற்களும் அனைத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டுள்ள பரமாத்மாவையே குறிக்கின்றன என்பதே இந்த ச்லோகத்தால் கூறப்படுகிறது. ச்லோகத்தில் உள்ள “அஹம் – நான்” என்பது, அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் ப்ரகாரியாக உள்ள பரமாத்மாவையே குறிக்கிறது.

இதே காரணத்தால் வாக்க்யகாரரும், ஆத்மா இதி ஏவ து க்ருஹ்ணீயாத் ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தே: - ஆத்மா என்றே அவனை ஏற்கவேண்டும், காரணம் அனைத்தும் அவனில் உள்ளதால் ஆகும் - என்று கூறுவதன் மூலம் “அஹம் - நான்” என்னும் எண்ணத்தை பரமாத்மா முடிய எண்ணியபடி உபாஸிக்கவேண்டும் என்கிறார். பரமாத்மா, கார்ய நிலையில் அனைத்து ஸ்தூலமான சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைத் தனது சரீரமாகவும், காரண நிலையில் அனைத்து ஸுக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களைத் தனது சரீரமாகவும் கொண்டுள்ளதால், “ஸர்வஸ்ய தந்நிஷ்பத்தே: - அனைத்தும் அவனில் உள்ளது” என்றார். இதனையே ஸுத்ரகாரரும், ப்ர. ஸு. (4-1-3) – ஆத்மா இதி து உபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச – ஆத்மா என்றே உபாஸிக்கவேண்டும் – என்று கூறுகிறார்.

மஹாபாரதத்தில் நான்முகனுக்கும் ருத்ரனுக்கும் இடையே நடைபெறும் உரையாடலின்போது நான்முகன் ருத்ரனிடம், மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (179-4) – தவ அந்தராத்மா மம ச யே ச அந்யே தேஹி ஸம்ஜ்ஞிதா: - உன்னுடைய அந்தராத்மா, என்னுடைய அந்தராத்மா, சரீரத்துடன் கூடிய அனைத்தின் அந்தராத்மா அவனே ஆவான் – என்று கூறினான்; அதாவது ருத்ரன், நான்முகன், மற்ற அனைத்து சரீரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாக பரமேச்வரனாகிய நாராயணனே உள்ளான். இதே போன்று மஹாபாரதம் கர்ணபர்வம் (35-50) – விஷ்ணு: ஆத்மா பகவதோ பவஸ்யாமி ததேஜஸ: தஸ்மாத் தநுர்ஜ்யா ஸம்ஸ்பர்சம் ஸ விஷேஹே மஹேச்வர: - த்ரிபுரத்தின் தேஜஸ்ஸுடன் கூடிய ருத்ரனுக்கும் நாராயணனே ஆத்மாவாக உள்ளான். எனவே வில்லின் நாணைத் தொடுவதற்கு அந்த மஹேச்வரனே தகுதி கொண்டவன் ஆகிறான் – என்று கூறியது. இதே போன்று மஹாபாரதம் (169-19) – ஏதௌ த்வௌ விபுத ச்ரேஷ்டௌ ப்ரஸாத க்ரோதகௌ ஸ்ம்ருதௌ ததா தர்சித பந்தாநௌ ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார காரகௌ – இவர்கள் இருவரும் (நான்முகன், ருத்ரன்) தேவர்களில் சிறந்தவர்கள் ஆவர். ஒருவர் நாராயணனுடைய க்ருபையாலும், ஒருவர் கோபத்தாலும் தோன்றியவர்கள் ஆவர். அவனால் வழிநடத்தப்படும் இவர்கள் ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரத்தைச் செய்கிறார்கள் – என்றும் கூறியது; அதாவது அவர்களுடைய அந்தராத்மாவாக உள்ள நாராயணனால் காண்பிக்கப்பட்ட வழிகளில் நான்முகனும் ருத்ரனும் முறையே ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகிய செயல்களைச் செய்கிறார்கள் என்று கருத்து.

7.3 நாராயணனே ஜகத்தின் உபாதானக்காரணமும் நிமித்தகாரணமும் ஆவான்

7.3.1 வெவ்வேறு என்னும் கருத்து ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு விரோதம் ஆகும்

இந்த ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் மற்றும் உபாதானக்காரணம் ஆகியவற்றில் பேதம் உள்ளது (அதாவது இரண்டும் வெவ்வேறு) என்று கூறுபவர்கள் வேதங்களுக்கு முரணான கருத்தையே கூறுகிறார்கள். இந்தக் கருத்தானது ப்ர. ஸூ. (1-1-2) - ஜந்மாதி அஸ்ய யத: - இந்த ஜகத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்கள் எதனிடமிருந்து ஏற்பட்டதோ (அதுவே ப்ரஹ்மம்) – என்றும், ப்ர. ஸூ. (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக்காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் – என்றும் உள்ளதான, வேதங்களை நன்கு அறிந்தவர் உரைத்த ஸூத்ரங்களுக்கு விரோதமாகும்.

7.3.2 வெவ்வேறு என்னும் கருத்து ச்ருதிகளுக்கு விரோதம் ஆகும்

மேலும் இந்தக் கருத்தானது, கீழே உள்ள பல ச்ருதிகளுக்கும் விரோதம் ஆகும்: சாந். (6-2-1) - ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்விதீயம் - குழந்தாய்! தொடக்கத்தில் (ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு) இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது, இரண்டாவதாக ஏதும் இன்றி இருந்தது; தை. ப்ரா. (2-8-9) - ப்ரஹ்ம வநம் ப்ரஹ்ம ஸ வ்ருஷ ஆஸீத் யதோ த்யாவா ப்ருதிவீ நிஷ்டதக்ஷா: | மநீஷிணோ மநஸா விப்ரவீமி வோ ப்ரஹ்மாத் யதிஷ்டத் புவநாநி தாரயந் - ப்ரஹ்மமே அந்த வனம், ப்ரஹ்மமே அந்த மரம், ப்ரஹ்மம் என்ற அந்த மரத்திலிருந்தே மரக்கட்டையை எடுத்து இந்த ஸ்வர்கத்தையும் உலகத்தையும் உண்டாக்கினார்கள். அங்கிருந்த ப்ரஹ்மமே இந்த உலகங்களைத் தாங்கி நிற்கிறது என்று மனதில் எண்ணி நான் கூறுகிறேன்; மஹா. நா. (1-8) - ஸர்வே நிமேஷா ஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாவதி - அனைத்து அசைவுகளும் அந்தப் புருஷனிடமிருந்தே வந்தன; மஹா. நா. (1-2) - ந தஸ்ய ஈசே கச்சந தஸ்ய நாம மஹத்யச: - இவனுக்கு ஈசுவரன் யாரும் இல்லை, அவனுடைய நாமம் மஹத்தானது; ப்ரு. (4-4-19) - ந இஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந - இங்கு 'பல' என்று ஏதும் இல்லை; ப்ரு. (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந: - இவனே அனைத்தையும் வசப்படுத்தி நியமிப்பவன், அனைத்திற்கும் ஈசன்; புருஷஸூக்தம் - புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம் யத்பூதம் யச்ச பவ்யம் - கடந்ததும், வர உள்ளதும் ஆகிய அனைத்தும் இந்தப் புருஷனே ஆவான்; புருஷஸூக்தம் - உதாம்ருதத்வஸ்ய ஈசாந: - மோக்ஷம் அடைந்தவர்களுடைய ஈசன்; தை. (3-13-1) - நாந்ய பந்தா வித்யதே அயநாய வித்யதே - இதனைக் காட்டிலும் வேறு மார்க்கம் இல்லை.

7.3.3 இதிஹாஸங்கள் இதனையே கூறுகின்றன

இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்களில், ஸ்ருஷ்டி மற்றும் ப்ரளயம் ஆகியவற்றைக் குறித்துள்ள பகுதிகளில் பரதத்வம் குறித்து இது போன்ற (மேலே உள்ளது போன்ற) கருத்தே கூறப்படுகிறது. மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (181-1) - கேந ஸ்ருஷ்டமிதம் ஸர்வம் ஜகத் ஸ்தாவர ஜங்கமம் | ப்ரளயே ச கமப்யேதி தந்மே ப்ருஹி பிதாமஹ - அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும் யாரால் படைக்கப்பட்டது? ப்ரளயத்தின்போது யாரிடம் செல்கிறது - என்ற கேள்வி

எழுப்பப்பட்டு, இதற்கு விடையாக மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (181-12) – நாராயணோ ஜகந்மூர்த்தி: அநந்தாத்மா ஸநாதந: - இந்த ஜகத்தின் வடிவமாகவே உள்ளவனும், எண்ணற்ற ஆத்மாக்களுடைய ஆத்மாவாக உள்ளவனும், எப்போதும் உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனிடம் (செல்கின்றன) – என்று கூறப்பட்டது. மேலும் மஹாபாரதம் – ருஷ்ய: பிதரோ தேவா மஹாபூதாநி தாதவ: | ஜங்கமாஜங்கமஞ்சேதம் ஜகத் நாராயண உத்பவம் – ரிஷிகள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், மஹாபூதங்கள், தாதுக்கள், அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் ஆகிய அனைத்தையும் கொண்டதான இந்த ஜகத்தானது, நாராயணனிடமிருந்தே உற்பத்தி ஆகிறது – என்றும் கூறப்பட்டது.

7.3.4 புராணங்கள் இதனையே கூறுகின்றன

கிழக்கு, வடக்கு, தெற்கு மற்றும் மேற்கு ஆகிய திசைகளில் உள்ள அனைத்து அறிஞர்களும், “அனைத்து தர்மங்களையும், அனைத்து தத்வங்களையும் உள்ளது உள்ளபடி உணர்த்தவல்ல ப்ரமாணமாக இதுவே உள்ளது”, என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தையே ஏற்கிறார்கள். ப்ர. ஸு. (1-1-2) - ஜந்மாதி அஸ்ய யத: - இந்த ஜகத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்கள் எதனிடமிருந்து ஏற்பட்டதோ (அதுவே ப்ரஹ்மம்) – என்னும் ஸுத்ரத்தின் அடிப்படையில் இந்த ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலானவற்றுக்குக் காரணம் ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்று தேறுகிறது.

“இப்படிப்பட்ட ஜகத்தின் உற்பத்தி முதலானவற்றுக்குக் காரணம் எது?” என்னும் முதல் கேள்வியுடன் தொடங்கும் இந்தப் புராணத்தில், ஸ்ரீவிபு. (1-1-31) – விஷ்ணோ: ஸகாசாத் உத்பூதம் - இந்த ஜகத்தானது விஷ்ணுவிடமிருந்து உற்பத்தி ஆனது – என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே, “ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப சிறப்பை வெளிப்படுத்த முயல்வதே இதன் நோக்கம்”, என்னும் கருத்தானது அனைவராலும் ஏற்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இது போன்றே, ஸ்ரீவிபு. (6-4-39) – ப்ரக்ருதிர்யா மயா ஆக்யாதா வயக்த அவ்யக்த ஸ்வரூபிணீ | புருஷச்ச அபி உபாவேதௌ லீயதே பரமாத்மநி - இதுவரை தோன்றியதும் தோன்றாததும் ஆகியவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகிய இரண்டும் பரமாத்மாவிடம் லயிக்கின்றன – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-4-40) - பரமாத்மா ச ஸர்வேஷாம் அதார: பரமேச்வர: | விஷ்ணுநாமா ஸ வேதேஷு வேதாந்தேஷு ச கீயதே – அந்தப் பரமாத்மாவே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள பரமேச்வரன் ஆவான். அவனே

வேதாந்தங்களில் விஷ்ணு போன்று நாமங்களால் கூறப்படுகிறான் – என்றும் கூறுகிறது. அனைத்து வேத வேதாந்தங்களில் உள்ள அனைத்து சொற்களாலும், அனைத்திற்கும் காரணமாக அவனே கூறப்படுகிறான். அனைத்து ச்ருதிகளையும் காணும்போது, நாராயண அநுவாகமே ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் சிறப்பை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது; அது போன்றே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமும் கூறுகிறது என்று கருத்து.

ஸ்ரீவிபு. (1-1-4, 5) – ஸோஹம் இச்சாமி தர்மஜ்ஞ ச்ரோதும் த்வத்தோ யதா ஜகத் | பபூவ பூயச்ச யதா மஹாபாக பவிஷ்யதி || யந்மயம் ச ஜகத் ப்ரஹ்மந் யதச்ச ஏதத் சராசரம் | லீநமாஸீத் யதா யத்ர லயமேஷ்யதி யத்ர ச – தர்மங்கள் குறித்து நன்கு அறிந்தவரே! இந்த ஜகத்தானது எப்படி உண்டானது என்றும், மீண்டும் எப்படி உண்டாகும் என்றும் உங்களிடமிருந்து அறிய ஆசையாக உள்ளேன். உயர்ந்தவரே! இந்த ஜகத்தானது எதனால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது? அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் கொண்ட இந்த ஜகத்தானது எதிலிருந்து உண்டானது, எதில் ஒடுங்கி இருந்தது, எதில் சென்று லயிக்கப்போகிறது – என்று கூறுகிறது. அதாவது “பரப்ரஹ்மம் எது?” என்று கேள்வி கேட்கப்படுகிறது. ஸ்ரீவிபு. (1-1-35) – விஷ்ணோ: ஸகாசாத் உத்பூதம் ஜகத் தத்ரவ ச ஸ்திதம் | ஸ்திதி ஸம்யம கர்த்தா அஸௌ ஜகதோஸ்ய ஜகச்ச ஸ: - இந்த ஜகத்தானது விஷ்ணுவிடமே உற்பத்தி ஆனது, அவனிடமே உள்ளது, அவனாலேயே நிலைக்கிறது, அவனாலேயே ஆளப்படுகிறது; ஆக அவனே ஜகத் ஆவான்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-10) – பர: பராணாம் பரம: பரமாத்மா ஆத்ம ஸம்ஸ்தித: | ரூபவர்ணாதி நிர்ந்தேச விசேஷண விவர்ஜித: - உயர்ந்தவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாகவும், பரமாத்மாவாகவும், அனைத்திற்கும் தானே ஆத்மாவாக உள்ளவனாகவும், உருவங்கள் நிறங்கள் போன்ற வேறுபாடுகள் ஏதும் அற்றவனாகவும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-11) – அபசஷ்ய விநாசாப்யாம் பரிணாமர்த்தி ஜந்மபி: | வர்ஜித: சக்யதே வக்தும் யஸ: ஸதா அஸ்தீதி கேவலம் – குறைதல், அழிதல், மாறுதல், வளர்தல், பிறத்தல் என்பவை இல்லாதவன் என்பதால், எப்போதும் உள்ளபடியே உள்ளவன் என்று கூறத் தக்கவனாகவும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-12) – ஸர்வத்ர அஸௌ ஸமஸ்தம் ச வஸத்யத்ரேதி வை யத: | தத: ஸ வாஸுதேவேதி வித்வத்பி: பரிபத்யதே - அனைத்தும் தன்னில் வசிக்கும்படியாக உள்ளவனாய், எங்கும் வ்யாபித்தவனாய், இவன் அவற்றில் உள்ளவனாய் விளக்குவதால் வாஸுதேவன் என்று வித்வான்களால் கூறப்படுபவனாகவும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-13) - தத் ப்ரஹ்ம பரமம் நித்யம் அஜம் அக்ஷரம் அவ்யயம் | ஏக ஸ்வரூபம் ச ஸதா ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம் - அந்த

ப்ரஹ்மமானது உயர்ந்ததாகவும், எப்போதும் உள்ளதாகவும், பிறப்பற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், ஒரே தன்மை கொண்டதாகவும், தாழ்வுகள் ஏதும் அற்றதாக உள்ளதால் தோஷம் அற்றதாகவும்; ஸ்ரீவிபு. (1-2-14) – தத் ஏவ ஸர்வம் ஏவ ஏதத் வ்யக்த அவ்யக்த ஸ்வரூபவத் | ததா புருஷரூபேண காலரூபேண ச ஸ்திதம் - தோன்றியதும் தோன்றாததும் ஆகிய அனைத்து லோகங்களையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டதாகவும், புருஷரூபமாகவும் காலரூபமாகவும் ப்ரஹ்மம் உள்ளது; ஸ்ரீவிபு. (6-5-83) - ஸ ஸர்வபூத ப்ரக்ருதி விகாராந் குணாதி தோஷாம்ச்ச முநே வ்யதீத: | அதீத ஸர்வ ஆவரண: அகிலாத்மா தேநாஸ்த்ருதம் யத் புவநாந்தராலே - முனிவரே! (வாஸுதேவன்) அனைத்து பூதங்களுக்கும் காரணமாக உள்ள ப்ரக்ருதியையும், மஹத் போன்றதான மாறுபாடுகளையும், மூன்று குணங்களையும், அவற்றின் மூலம் ஏற்படும் தோஷங்களையும் கடந்தவன் ஆவான். அனைத்துவிதமான மறைவுகளையும் கடந்தவன் ஆவான். அனைத்தும் உள்ளும்புறமும் அவனால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளதால், அனைத்துவிதமான ரூபங்களையும் கொண்டவன் ஆகிறான்; ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) – ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோ அஸௌ ஸ்வசக்திலேசோ த்ருத பூதஸர்க்க: | இச்சா க்ருஹீதாபி மதோரு தேஹ: ஸம்ஸாதிதாசேஷ ஜகத்திதோ அஸௌ - இயல்பாகவே அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளான். அனைத்து பூதங்களையும் தனது சக்தியின் ஒரு சிறிய பங்கினால் சூழ்ந்துள்ளான். தனது திருவுள்ளப்படி அந்தந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்பத் தேவையான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை எடுத்தபடி உள்ளான். அனைத்து லோகங்களுக்கும் நன்மையை அளித்தபடி உள்ளான்; ஸ்ரீவிபு. (6-5-85) - தேஜோ பல ஐச்வர்ய மஹாவபோதஸு வீர்ய சக்த்யாதி குணைகராசி: | பர: பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேசாதய: ஸந்தி பராவரேசே - எல்லையற்ற தேஜஸ், பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், சக்தி போன்ற குணங்களின் குவியலாக உள்ளவன். உயர்ந்த அனைத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். எந்தவிதமான துக்கங்களும் அற்றவன். உயர்ந்தவை தாழ்ந்தவை என்றுள்ள அனைத்திற்கு ஈச்வரன்; ஸ்ரீவிபு. (6-5-86) - ஸ ஈச்வரோ வ்யஷ்டி ஸமஷ்டி ரூப: அவ்யக்த ஸ்வரூப: அப்ரகட ஸ்வரூப: | ஸர்வேச்வர: ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வராக்ய: - அப்படிப்பட்ட ஈச்வரன் வ்யூஹம், விபவம் ஆகிய ரூபங்கள் காரணமாக வ்யஷ்டி ரூபம் கொண்டவனாகவும், ஸமஷ்டி ரூபம் கொண்டவனாகவும், பரரூபத்தால் விளங்காமல் உள்ளதால் அவ்யக்தனாகவும், ப்ரகாசிக்கும் ரூபம் கொண்டவனாகவும், அனைத்தையும் எப்போதும் அனைத்துவிதங்களிலும் ஆள்பவனாகவும், அனைத்து காலத்திலும் அனைத்தையும் ஒரே

நேரத்தில் காண்பவனாகவும், அனைத்தும் பொருந்தியவனாகவும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனாகவும் உள்ளதால் பரமேச்வரன் என்று கூறப்படுகிறான்; ஸ்ரீவிபு. (6-5-87) - ஸம்ஜ்ஞாயதே யேந ததஸ்த தோஷம் சுத்தம் பரம் நிர்மலம் ஏக ரூபம் | ஸம்த்ருச்யதே வா அப்யதிகம்யதே வா தத் ஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் அத: அந்யதுக்தம் - எந்தவிதமான தோஷங்களும் இல்லாதபடி, தூய்மையானதாக, உயர்ந்ததாக, மாறுபடாத, ஒரே தன்மை கொண்டதாக இருக்கின்ற பகவத் ஸ்வரூபம் எதன் மூலம் அறியப்படுகிறதோ அந்த வேத ஞானம், எதனால் காணப்படுகிறதோ அந்த விவேக ஞானம், எதனால் அடையப்படுகிறதோ அந்த பக்திரூபமான ஞானம் ஆகியவையே ஞானம் எனப்படுகிறது, இவற்றைத் தவிர உள்ளவை அனைத்தும் அறியாமையே ஆகும் - என்று பல வாக்கியங்கள் காண்க. ஆகவே ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமானது பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தின் சிறப்பை நிர்ணயம் செய்வதிலேயே நோக்கம் கொண்டதாக உள்ளது என்றாகிறது.

வேறு விஷயங்களை நிர்ணயிக்கும் நோக்கம் கொண்ட மற்ற புராணங்களையும், இந்தப் புராணத்துடன் முரண்பாடு உண்டாகாதவிதமாகவே பொருள் கொள்ளவேண்டும். அவை பரத்வம் குறித்த விஷயங்களை ஆராயாமல் மற்ற விஷயங்களைக் குறித்தே உரைக்கின்றன என்பதை, அவற்றின் தொடக்க பகுதிகள் மூலமாகவே அறியலாம். இவற்றில் எந்தெந்த புராணங்கள் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்துடன் முற்றிலுமாக முரண்படுகின்றனவோ, அவை அனைத்தும் தாமஸ புராணங்கள் என்று தள்ளத்தக்கவையே ஆகும்.

7.3.5 மும்மூர்த்திகள் குறித்த விளக்கம்

ஆசேஷம் - இந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் கூட, ஸ்ரீவிபு. (1-2-66) - ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி அத்யந்தகாரிணீம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மிகாம் | ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாந் ஏக ஏவ ஜநார்தந: - பகவான் ஜநார்த்தனனே ஸ்ருஷ்டியின்போது நான்முகன், காக்கும்போது விஷ்ணு மற்றும் அழிக்கும்போது சிவன் என்னும் பெயரைக் கொள்கிறான் - என்று மும்மூர்த்திகளுக்கும் ஒற்றுமை கூறப்பட்டுள்ளது அல்லவோ?

சமாதானம் - அப்படி அல்ல. இங்குள்ள “ஏக ஏவ ஜநார்தந:” என்பதன் மூலம் நான்முகன், சிவன், ப்ரபஞ்சம் ஆகிய அனைத்திற்கும் அவனுடன் ஒன்றுபட்டு நிற்பதே கூறப்படுகிறது

(அதாவது அவற்றின் ஆத்மாவாக அவனே உள்ளான்). அதாவது ஸ்ரீவிபு. (1-1-31) – ஜகத் ச ஸ – அவனே ஜகத் – என்று முன்னர் எது கூறப்பட்டதோ, அந்தக் கருத்தே ஸ்ரீவிபு. (1-2-67) – ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஜதி ச ஆத்மாநம் விஷ்ணு: பால்யம் ச பாதிச | உபஸம்ஹரியதே சாந்தே ஸம்ஹர்தா ச ஸ்வயம் ப்ரபு – படைப்பவனாக இருந்து கொண்டு அவன் விஷ்ணுவாகிய தன்னையும் படைக்கிறான், காப்பவனாக இருந்து அனைத்தையும் காக்கிறான், அழிப்பவனாக நின்று அனைத்தையும் அழித்து தன்னில் லயிக்கிறான் – என்ற ச்லோகத்தால் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது ஸ்ருஷ்டிக்கும் நான்முகன் மற்றும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவை, அழிப்பவன் மற்றும் அழிப்பவை ஆகிய அனைத்துமே சேர்த்து எடுக்கப்பட்டு, அனைத்திற்கும் விஷ்ணுவுடன் ஒன்றுபட்டுள்ள தன்மை உபதேசிக்கப்பட்டது. மேலும், படைக்கப்பட்ட பொருள்கள் மற்றும் அழிகின்ற பொருள்கள் ஆகியவை எவ்விதம் ஜநார்த்தநனுடைய விபூதிகளாக உள்ளனவோ அதே போன்று படைப்பவன் மற்றும் ஸம்ஹாரம் செய்பவன் ஆகியோரும் ஜநார்த்தநனுடைய விபூதிகளாகவே உள்ளதால், அவர்களுக்கு எந்தவிதமான சிறப்பையும் காண இயலவில்லை. ஜநார்த்தநன் மற்றும் விஷ்ணு ஆகிய இரு சொற்களும் ஒரே பொருளைத் தருவதால், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-2-66) – ப்ரஹ்ம விஷ்ணு சிவாத்மிகாம் – என்று, “தனது விருப்பத்தால், தனது லீலையின் விளைவாக, தனது விபூதிகளுக்குள் அவதரிக்கிறான்” என்று கூறுகிறது.

மேலும் இதனைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீவிபு. (1-2-68) – ப்ருதிவி ஆப: ததா தேஜ: வாயு: ஆகாச ஏவ ச | ஸர்வ இந்த்ரிய அந்த:கரணம் புருஷாக்யம் ஹி யஜ்ஜகத் – இந்த ஜகத் என்பதான பூமி, நீர், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அனைத்து இந்த்ரியங்கள், அந்தகரணம், மனம், புருஷன் ஆகிய அனைத்தும் அவனே ஆகிறான் – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-69) – ஸ ஏவ பூதாத்மா விச்வரூபோ யத: அவ்யய: | ஸர்காதிகம் தத: அஸ்ய ஏவ பூதஸ்தம் உபகாரகம் – அவனே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளான். அவன் அழிவற்றவனாகவும், விச்வரூபமாகவும் உள்ளான். ஆகவே ஸ்ருஷ்டி முதலான அனைத்து செய்கைகளும் அவனுக்காகவே நடைபெறுகின்றன – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-2-70) – ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச | ப்ரஹ்மாதி அவஸ்த அபி: அசேஷ மூர்திர் விஷ்ணுர் வரிஷ்டோ வரதோ வரேண்ய: - அவனே படைக்கப்படும் வஸ்துக்களும், படைப்பவனும் ஆவான். அவனே காப்பவனாகவும், அழிப்பவனாகவும், அதே நேரத்தில் காக்கப்படும் வஸ்துக்களாகவும் உள்ளான். உயர்ந்தவனும், வரங்கள் அளிப்பவனும்,

உபாஸிக்கப்படுபவனும் ஆகிய விஷ்ணு, நான்முகனைப் போன்ற பல நிலைகளையும், பல வடிவங்கள் எடுக்கிறான் – என்றும் கூறப்பட்டது.

7.3.6 ப்ரஹ்மத்தை ஜகத்துடன் ஸாமாநாதிகரணயத்தில் கூறியதற்கான விளக்கமும், விஷ்ணுவின் திருமேனிக்கு உள்ள மேன்மையும்

“இந்த ப்ரபஞ்சமானது தோஷங்களையும் தாழ்வுகளையும் கொண்ட கலவையாக, உள்ளது. ஆனால் ப்ரஹ்மமோ தோஷம் ஏதும் அற்றதாகவும், மாற்றம் அடையாததாகவும், அனைத்து கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டதாகவும் உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது, இந்த இரண்டிற்கும் ஒற்றுமை கூறும்விதமாக இவற்றை ஸாமாநாதிகரணயத்தில் வைத்தது எவ்விதம் பொருந்தும்?”, என்று ஒரு சந்தேகத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் தானே எழுப்பிக் கொள்கிறது. இதற்கு விடையாக தானே ஸ்ரீவிபு. (1-2-69) - ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யத: அவ்யய: - மாற்றம் அடையாதபடி உள்ளபோதிலும் அவனே, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், இந்த விச்வத்தையே தனது உருவமாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ளான் - என்று உரைத்தது. அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரனும், பரப்ரஹ்மமும் ஆகிய விஷ்ணுவே “ஜகத்” ஆகிறான் என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டு, இதற்கான காரணமாக “ஸ்ரீவிபு. (1-2-69) - ஸ ஏவ ஸர்வபூதாத்மா விச்வரூபோ யத: அவ்யய: - மாற்றம் அடையாதபடி உள்ளபோதிலும் அவனே, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாகவும், இந்த விச்வத்தையே தனது உருவமாகக் கொண்டவனாகவும் உள்ளான்” என்பது கூறப்படுகிறது. மேலும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-38) - தத் ஸர்வம் ஹரே: தநு: - இவை அனைத்தும் ஸ்ரீஹரியின் சரீரமே - என்று கூறப்பட்டது. இங்கு கூறப்பட்டது இதுவே ஆகும்: பரப்ரஹ்மமாகிய விஷ்ணு மாற்றம் அடையாதவனாக உள்ளபோதிலும், இந்த விச்வத்தையே அவன் தனது சரீரமாகக் கொண்டுள்ளதால், இவை அனைத்தையும் அவனுடன் ஒன்றாகக் கூறுவதில் எந்த முரண்பாடும் இல்லை. சரீரம் மற்றும் ஆத்மாவின் இயல்புகளில் வேறுபாடு உள்ளது அல்லவோ?

இவ்விதமான ஸர்வேச்வரனாக உள்ள விஷ்ணு, தன்னால் படைக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தின் உள்ளே இருப்பவர்களும், தன்னால் நியமிக்கப்படுபவர்களாகவும் உள்ள நான்முகன் தொடக்கமான தேவர்கள், விலங்குகள், மனிதர்கள் போன்ற பலரும் தன்னை எளிதாக வந்து அடையும்விதமாக, தனது விருப்பத்தின் காரணமாகவே இங்கு அவதரிக்கிறான் என

முன்பே கூறினோம். த்யானத்திற்கான தகுந்த இலக்கு எது என்று ஆராயும் பகுதி அமைந்ததான ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தின் ஆறாவது அத்யாயத்தில், “மூன்று பாவனைகளுடன் கூடிய நான்முகன் முதலானவர்கள் கர்மவசப்பட்டவர்கள் ஆவர் (ஆகவே அவர்களுடைய பிறவியும் கர்மத்தால் உண்டானது ஆகும்). ஆனால் பரப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவன் அனைத்து ஜகத்திற்கும் உபகாரம் செய்வதற்காக, தனது இச்சை காரணமாக, தனது இயல்பான ரூபத்துடன், தேவர்கள் முதலான பிறவிகளை எடுத்து அவதரிக்கிறான்”, என்று தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்விதமாக அவன், தேவர்கள் முதலான பல அவதாரங்கள் எடுத்தாலும், அவனுடைய சரீரமானது அப்ராக்ருதமானது (பூதங்களால் ஆனது அல்ல) என்பதை மஹாபாரதம், “ந பூத ஸங்கத் ஸம்ஸ்தானோ தேஹோஸ்ய பரமாத்மந: - அவனுடைய திருமேனியானது பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்படுவது அல்ல” என்றது. ச்ருதியும் தை. ஆர. (3-13) – அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் – அவன் பிறப்பற்றவன் என்றாலும், தனது விருப்பத்தின்படி பலவாகப் பிறக்கிறான்; இதனை அறிவாளிகள் நன்றாக அறிவார்கள் – என்றது.

கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டவர்களாக உள்ள நான்முகன் முதலானவர்கள், தங்களுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்ப, ப்ரக்ருதியின் மாறுதல்களால் காரணமாக உண்டாகும் பஞ்சபூதங்களுடைய சேர்க்கை என்பதான விசேஷமான அமைப்புகள் கொண்ட, தேவர்கள் முதலான சரீரங்களில் புகுகிறார்கள். தங்களுக்கு விருப்பம் இல்லாவிடினும், இத்தகைய ஜந்மங்களை அவர்களால் விட இயலாது. ஆனால் ஸர்வேச்வரனும், ஸத்யஸங்கல்பனும் ஆகிய பகவானுக்கு, மங்களம் அல்லாத மற்ற ஜந்மம் என ஏதும் இல்லை. ஆனாலும் அவன் தனது விருப்பம் காரணமாக, தனது இயல்பான எண்ணற்ற எல்லையற்ற கல்யாண ரூபத்துடன், இந்த ஜகத்திற்கு உபகாரம் செய்வதற்காக, தேவர்கள் முதலான பல பிறவிகளை எடுக்கிறான். மேலே உள்ள தை. ஆர. (3-13) – தஸ்ய – என்னும் சொல்லானது, “மங்களம் அல்லாத மற்ற ஜந்மம் என ஏதும் இல்லாமல், அனைத்து கல்யாணகுணங்களையும் உள்ளடக்கிய” என்பதை உணர்த்துகிறது; “பஹுதா யோநிம்” என்பதற்கு “பலவிதமான ஜந்மங்கள்” என்று பொருள்; “தீரா” என்பதற்கு “சிறந்த ஞானம் கொண்டவர்களில் சிறந்தவர்கள்” என்று பொருள். “ஜாநந்தி” என்பதற்கு “அறிகிறார்கள்” என்று பொருள்.

அனைத்து ஜகத்திற்கும் நிமித்த காரணம் மற்றும் உபாதானக்காரணம் ஆகிய இரண்டும் ப்ரஹ்மமே ஆகும் என்பதை ஸுத்ரகாரர், ப்ர. ஸு. (1-1-2) - ஜந்மாத்ரி அஸ்ய யத: - இந்த ஜகத்திற்கு ஸ்ருஷ்டி போன்ற செயல்கள் எதனிடமிருந்து ஏற்பட்டதோ (அதுவே ப்ரஹ்மம்) - என்றும், ப்ர. ஸு. (1-4-23) - ப்ரக்ருதி: ச ப்ரதிஜ்ஞாத்ருஷ்டாந்த அநுபரோதாத் - ப்ரஹ்மமே உபாதானக் காரணம் என்றால் மட்டுமே, உறுதிபட உரைக்கும் வாக்கியங்களும் உதாரணங்களும் முரண்படாமல் இருக்கும் - என்றும் உள்ள ஸுத்ரங்களால் வெளிப்படுத்துகிறார். அடுத்து, ப்ர. ஸு. (3-2-30) - பரமத: ஸேது உந்மாந ஸம்பந்த பேத வ்யபதேசேப்ய: - அணை, அளவு, தொடர்பு, வேறுபாடு ஆகியவை கூறப்பட்டதால், இதனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது உள்ளது - என்னும் ஸுத்ரம் மூலமாக, “இந்த ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த வேறு ஒரு புருஷனுக்கு அனைத்திலும் உயர்ந்த தன்மை இருக்கலாமோ” என்னும் சந்தேகத்தை எழுப்பிக் கொள்கிறார். இந்த சந்தேகத்தை ப்ர. ஸு. (3-2-31) - ஸமாந்யாத்து - பொதுவான தன்மை காரணத்தால் ஆகும் - என்றும், ப்ர. ஸு. (3-2-32) - புத்த்யர்த்த: பாதவத் - பாதம் போன்று உபாஸனத்திற்காகக் கூறப்பட்டது - என்றும், ப்ர. ஸு. (3-2-33) - ஸ்தாந விசேஷாத் ப்ரகாசாதிவத் - ஒளி முதலான இடங்களின் ஸம்பந்தம் காரணமாக ஆகும் - என்றும், ப்ர. ஸு. (3-2-34) - உபபத்தேச்ச - (தன்னை அடையும் உபாயமாக தானே உள்ள தன்மை) பொருந்துவதால் - என்றும், ப்ர. ஸு. (3-2-35) - ததா அந்ய ப்ரதிசேஷாத் - இப்படியாக அதனைக் காட்டிலும் வேறு இல்லை என மறுப்பதால் ஆகும் - என்றும், ப்ர. ஸு. (3-2-36) - அநேந ஸர்வகதத்வம் ஆயாம சப்தாதிப்ய: - ஆயாம என்ற பதம் காரணமாக, “அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டுள்ளது”, எனலாம் - என்றும் உள்ள ஸுத்ரங்களால் தானே தீர்க்கிறார் [குறிப்பு: இந்த ஸுத்ரங்களான விளக்கங்களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் காண்க].

மநு சாஸ்த்ரத்திலும் மநு. (1-6) - ப்ராதுராஸீத் தமோநுத: - இருளை விரட்டும்விதமாக வெளிப்படுத்தினான் - என்றும், மநு. (1-8) - ஸிஸ்ருசஷு: விவிதா: ப்ரஜா: - (பரமாத்மா) அனைத்துவிதமான ப்ரஜைகளையும் படைக்க விரும்பினான் - என்றும், மநு. (1-8) - அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யம் அபாஸ்ருஜத் - தனது ஸங்கல்பம் மூலமாக ஜலத்தை உண்டாக்கி, அதில் தனது வீர்யத்தை வைத்தான் - என்றும், மநு. (1-9) - தஸ்மிந் ஜஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா - அதிலிருந்து நான்முகன் தோன்றினான் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலமாக நான்முகனுக்கு ஜந்மம் உள்ளது குறித்துக் கூறப்படுவதால், அவன்

சேஷத்ரஜ்ஞனே (ஜீவன்) என்றாகிறது. தொடர்ந்து பரமபுருஷனுக்கும், அவனால் படைக்கப்பட்ட நான்முகனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு குறித்து மநு. (1-10) – அயநம் தஸ்ய தா: பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: - இவை அனைத்தும் அவனுடைய இருப்பிடங்களாக இருந்தன, ஆகவே அவன் “நாராயணன்” எனப்படுகிறான் – என்றும், மநு. (1-11) – தத் விஸ்ருஷ்ட: ஸ புருஷ: லோகே ப்ரஹ்ம இதி கீர்த்யதே - அவனால் படைக்கப்பட்ட அந்த புருஷன் லோகத்தினரால் “ப்ரஹ்மன்” எனப்படுகிறான் – என்றும் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டு நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில், நான்முகன் முதலானவர்களுக்கு மூன்றுவிதமான பாவனைகள் (கர்மபாவனை – இன்பங்களை அடையும்விதமாகக் கர்மங்கள் செய்வேன் என்ற எண்ணம், ப்ரஹ்மபாவனை – பரப்ரஹ்ம உபாஸனை செய்வேன் என்ற எண்ணம், உபயபாவனை – மேலே உள்ள இரண்டும் சேர்ந்த எண்ணம்; இங்குள்ள “ப்ரஹ்ம” என்னும் சொல்லை “நான்முகன்” என்று கொள்க) உள்ள காரணத்தால் அவர்கள் அசுத்தமானவர்கள் ஆவர். இதன் விளைவாக அவர்கள் த்யானிக்கத்தக்க இலக்காக இருக்கும் தகுதி கொண்டவர்கள் அல்லர். ஆகவே அவர்கள் சேஷத்ரஜ்ஞர்களே ஆகிறார்கள் என்பது உறுதியாகிறது.

பகுதி – 8 – ப்ரபாகர (மீமாம்ஸக) மத ஸித்தாந்தங்களும்

அவற்றின் மறுப்புகளும்

8.1 ப்ரபாகர மத (மீமாம்ஸக மத) கருத்துக்களை மறுத்தல்

குறிப்பு (ப்ரபாகர மதத்தின் கருத்துக்கள்) – இந்தக் குறிப்பில் உள்ளவை வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் பகுதி அல்ல. அடுத்து வரும் வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பகுதியைப் புரிந்து கொள்வதற்காகத் தரப்பட்டது. இந்தப் பகுதியானது வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் பிற்பகுதியில் உள்ளதாகும். ஆனாலும் மற்ற மதங்களுடைய கருத்துக்களைத் தள்ளுவது போன்றே இதுவும் அமைந்துள்ளதால் இங்கு சேர்க்கப்பட்டது. இந்தப் பகுதியைப் படிப்பதற்கு முன்பாக சில விவரங்களை அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

வேதங்களை இரு பகுதியாகப் பிரித்து, முற்பகுதியை “கர்மகாண்டம்” என்றும், பிற்பகுதியை “ஞானகாண்டம்” என்றும் கூறுவர். கர்மகாண்டம் என்பது மரணத்திற்குப் பின்னர் உண்டாகும் பலன்களாகிய ஸ்வர்க்கம் முதலானவை கிட்டுவதற்காக இயற்றப்படும் கர்மங்களாகிய யஜ்ஞம் போன்றவற்றைக் கூறுவதாகும். ஞானகாண்டம் என்பது ப்ரஹ்மம், ஜீவாத்மா, ஜகத் போன்றவற்றைக் குறித்தும், இவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தங்கள் குறித்தும் கூறுவதாகும்.

மீமாம்ஸகர்களைப் பொறுத்தவரை கர்மகாண்டமே போதுமானது ஆகும். கர்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்ட விதிமுறைகளைச் சரியாகப் பின்பற்றினால், அவையே மனிதனுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் வழங்கிவிடும் திறன் கொண்டவையாகும். ஆனால் கர்மங்கள் அனைத்தும் அற்பமான காலம் மட்டுமே பலன் அளிக்கக்கூடியவை என்றும், மரணத்திற்குப் பின்பு கிட்டவல்ல ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை அவை அளிக்காது என்றும் சிலர் கூறுவதை மீமாம்ஸகர்கள் மறுக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு கர்மம் இயற்றப்பட்டவுடன் அதன் பலன்கள் அனைத்தும் “அபூர்வம் (அல்லது அத்ருஷ்டம்)” என்றும் கண்ணில் காண இயலாத சக்தியாக சேமிக்கப்படுவதாகக் கூறுகிறார்கள். இந்தச் சக்தியானது மனிதனுடைய மரணத்திற்குப் பின்னர் பலன் அளிக்கத் தொடருவதால், உபநிஷத்துகள் கூறுகின்ற ப்ரஹ்மம் முதலானவற்றால் எந்தப் பயனும் இல்லை என்கிறார்கள்.

“ஒரு சொல்லின் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் இன்னது ஆகும்” என்னும் அறிவுக்கு “வ்யுத்தபத்தி” என்று பெயர். இவ்விதம் சொல்லின் பொருளை இன்னது என்று அறிந்தவன் “வ்யுத்தபந்நன்” எனப்படுகிறான். எந்த ஒரு பொருளும் “ஸித்த வஸ்து, கார்ய வஸ்து” என்னும் இரு பிரிவில் அடங்குவதாகும். ஸித்த வஸ்து என்றால் முன்பே இருக்கின்ற வஸ்து ஆகும்; ப்ரஹ்மம் என்பது நித்யமாக உள்ளதால், அது ஸித்த வஸ்து எனப்படுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட முயற்சியைச் செய்து, அதன் பலனாக மட்டுமே கிட்டக்கூடிய வஸ்துவானது “கார்ய வஸ்து” எனப்படும்.

ப்ரபாகர மதத்தினர் கூறுவது என்னவென்றால் - அனைத்து சொற்களும் ஏதோ ஒரு கார்யம் (செயல்பாடு) மூலம் மட்டுமே தங்களுடைய பொருளை உணர்த்தவல்லதாகும். ஒரு கார்யத்திலும் அடங்காத வஸ்துக்கள், எந்த ஒரு சொல்லாலும்

உணர்த்தப்படமாட்டாது. ஆகவே அனைத்து சொற்களும் கார்யவஸ்துவைக் குறித்தே உள்ளன; அவை ஸித்த வஸ்துவைக் குறித்து உரைக்கும் திறன் கொண்டவை அல்ல.

வேதங்களில் உள்ள சொற்றொடர்களை விதி, மந்த்ரம் மற்றும் அர்த்தவாதம் என மூன்றாகப் பிரிப்பார்கள். இவற்றில் விதி என்பது “இதனைச் செய்யவேண்டும், இதனைச் செய்யக்கூடாது, இதனைச் செய்தால் இன்ன பலன்” என்பது போன்ற விதிமுறைகளை உரைப்பதாகும். மந்த்ரம் என்பது தேவர்களிடமிருந்து பலன்களைப் பெறுவதன் பொருட்டு அவர்களைப் புகழ்ந்து துதிப்பதாகும்; இவை மூலமாக தேவர்களுடைய குணாதிசயங்களை உணர இயலும்; இவை ஒரு சில இடங்களில் கர்மங்களைப் புகழ்வதாகவும் இருக்கும். அர்த்தவாதம் என்பது கர்மங்களையும் தேவர்களையும் புகழ்வதாகவே இருப்பவை ஆகும். இவை மூன்றுமே கார்யங்களைக் குறித்துக் கூறுவதாகவே உள்ளன. இதன் விளைவாக இவை ஸித்த வஸ்துவைக் கூறுவதாக இருக்க முடியாது. உபநிஷத்துக்கள் முழுவதுமே அர்த்தவாதம் என்னும் பகுதியாகவே உள்ளன. எனவே ஸித்த வஸ்துவாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது உபநிஷத்துக்களால் அறியப்பட இயலாது.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது –

8.1.1 சொற்களுடைய பொருளை அறிதல் குறித்து ப்ரபாகரவாதியின் கருத்தும் அதற்கான மறுப்பும்

ப்ரபாகரவாதி - விதி, அர்த்தவாதம், மந்த்ரம் என்பதாக வேதங்களில் உள்ள அனைத்து சொற்களும் ஏதேனும் ஒரு செயல்பாட்டை (அல்லது கார்யத்தை) குறித்து உரைத்தால் மட்டுமே அவை ப்ராமாணம் என்னும் தகுதியைப் பெறுகின்றன (அல்லது அவை ஒரு பொருளைக் குறித்து உரைக்கும் சொல் என்னும் தகுதியைப் பெறுகின்றன); காரணம் ஏதேனும் ஒரு செயலுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ளாதவரை, சொற்களுடைய பொருளை இன்னது என்று அறிய இயலாது. அனைத்து செயல்பாடுகளும் “ஏதேனும் ஒரு செயலைச் செய்யவேண்டும்” என்பதையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. ஆகவே எந்தவிதமான செயல்பாடும் இன்றி, முன்பே இருந்தபடி உள்ள வஸ்து விஷயத்தில் (ப்ரஹ்மம்), சப்தம் என்பது ப்ராமாணம் ஆகாது.

இராமாநுசர் – இதற்கு பதில் கூறுவோம். பேசுதல் முதலான செயல்கள் மூலம் மட்டுமே சொற்களுடைய பொருளை உணர்த்தும் திறனை அறியவேண்டும் (அல்லது அறியப்படுகிறது) என்பது அரசு கட்டளையோ? முன்பே இருந்து வருகின்ற வஸ்து (ஸித்த வஸ்து) குறித்த அறிவை உண்டாக்குவதற்குக் கூட சொற்களுக்கு சக்தி உள்ளது என்பதை நிரூபிப்பது மிகவும் எளிய செயலே ஆகும். ஒருவன் (முதலாமவன்) மற்றொருவனிடம் (இரண்டாமவன்), “குச்சியானது வீட்டிற்குள் உள்ளது என தேவதத்தனுக்கு உணர்த்துவாயாக” என்று சொற்களால் கூறாமல், சைகைகள் மூலமாகக் கூறுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த இரண்டாமவன் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குச் சென்று முதலாமவன் கூறிய விஷயத்தை தேவதத்தனிடம் சைகைகள் மூலமாகக் கூறாமல், “குச்சியானது வீட்டிற்குள் உள்ளது” என்று சொற்களால் கூறுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். முதலாமவன் இரண்டாமவனிடம் இது போன்று சைகைகள் மூலமாகக் கூறுவதை அங்கிருந்தவனும், சொற்களுடைய பொருள்களை அறியாதவனும், வாய் பேச இயலாத ஊமை போன்று சைகைகளை அறிவதில் வல்லவனும் ஆகிய மூன்றாமவன், இரண்டாமவனைப் பின் தொடர்ந்து செல்கிறான். அந்த இரண்டாமவன், தேவதத்தனிடம் விஷயத்தைக் கூறும்போது, அந்தச் சொற்களை மூன்றாமவன் கேட்கிறான். இதன் மூலம் தான் கண்ட சைகைகளுடைய பொருளானது “குச்சியானது வீட்டிற்குள் உள்ளது” என்பதே ஆகும் என்று தெளிகிறான். இதில் அந்த மூன்றாமவன், சொற்களுடைய பொருளை அறிவதில் என்ன இடையூறு வந்தது (அதாவது “குச்சியானது வீட்டிற்குள் உள்ளது” என்னும் வாக்கியத்தால் முன்பே இருந்துள்ள குச்சியைக் குறித்தே கூறப்பட்டது அல்லாமல், இதில் செயல்பாடு குறித்து எந்த விவரமும் இல்லை. ஆயினும் மூன்றாமவன் சொற்களுடைய பொருளை அறிகிறான் அல்லவோ)?

இந்த உலகில் உள்ள பாலகர்கள் சொல்லுக்கும் பொருளுக்கும் இடையே உள்ள தொடர்பை இவ்விதம் அறிகிறார்கள் – ஒரு குழந்தையின் தாய், தந்தை முதலானவர்கள் அந்தக் குழந்தைகளிடம், “இவர் தந்தை, இவர் தாய், இவர் மாமன், இது மனிதன், இது விலங்கு, இது சந்த்ரன், இது பாம்பு” என்று பலவற்றையும் உணர்த்தும்விதமாக தங்களுடைய விரல்களைக் கொண்டு அவற்றைக் குறிப்பிட்டுக் காண்பித்தபடி உள்ளனர்; அதே நேரத்தில் அந்தந்த பொருளைக் குறிக்கும் சொற்களையும் உச்சரித்தபடியே காண்பிக்கின்றனர். இப்படியாக மீண்டும் மீண்டும் அந்தச் சொற்களைக் கூறி பொருள்களைக் காண்பிப்பதன் மூலம், அந்தக் குழந்தைகள் அந்தந்த பொருள்களைக்

குறித்த புத்தி தங்களுக்கு ஏற்படுவதை அறிகிறார்கள். அவர்கள், ஒரு சொல் மற்றும் அதன் பொருள் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறு எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் காணப்படவில்லை என்பதையும், இத்தகைய ஸம்பந்தத்தை (அதாவது ஒரு சொல் மற்றும் அதனால் குறிப்பிடப்படும் பொருள்) ஏற்படுத்தியவர்கள் யார் என்று அறிய இயலவில்லை என்பதையும் உணர்கிறார்கள். ஆகவே, “இந்தச் சொல் இந்தப் பொருள் உணர்த்துகிறது” என்ற அறிவு வெளிப்படுவதன் காரணம், அந்தந்த சொற்களை விரலால் சுட்டிக் காண்பித்து, “அந்தந்த சொல்லின் பொருள் இதுவே ஆகும்” என்று உணர்த்துவதே ஆகும் என்று அறிகிறார்கள். இப்படியாக முன்பு அறிந்த சொற்களைக் காட்டிலும் வேறான சொற்கள் மற்றும் அதற்குரிய பொருள்களை, “இந்தச் சொல்லின் பொருள் இதுவாகும்” என்று உணர்த்தும் பெரியவர்கள் மூலமாக அறிகிறார்கள். இவ்விதம் அனைத்து சொற்களையும் அறிந்த பின்னர், மற்றவர்களுக்கு அவற்றின் பொருளை உணர்த்தும்விதமாக அந்தச் சொற்கள் கொண்டதான பல வாக்கியங்களை அமைக்கிறார்கள்.

இவ்விதமாக அனைத்து சொற்களும் தங்களுக்கென்று உரிய பொருளை உணர்த்துகின்றன என்றும், பல சொற்களுடன் கூடிய வாக்கியங்கள் அனைத்தும் கார்யங்கள் மூலமாகத் தங்களுடைய பொருளை உணர்த்துவது போன்று ஸித்த வஸ்துவைக் குறித்தும் உணர்த்தக்கூடியவையே ஆகும் என்றும் அறிகிறார்கள். எனவே வ்யுத்தபத்தி (ஒரு சொல்லின் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் இன்னது ஆகும் என்னும் அறிவு) என்பது, கார்யத்தைச் சொற்கள் உணர்த்துவது மூலம் மட்டுமே உண்டாகும் என்று அவசியம் இல்லை என்றாகிறது.

8.1.2 வேதாந்த வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உணர்த்தக்கூடியவையே

இவ்விதமாக முன்பே இருக்கக்கூடியதான வஸ்துவைக் குறித்த அறிவை அளிக்கக்கூடிய சக்தியானது சொற்களுக்கு உண்டு என்றாகிறது; ஆகவே அனைத்து வேதாந்த வாக்கியங்களும், அனைத்து ஜகத்திற்குக் காரணமாகவும், அனைத்து கல்யாண குணங்களுடைய ஸமுத்ரமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த அறிவை அளிக்கக்கூடியவையே என்றாகிறது.

8.1.3 ப்ரபாகர மத கருத்தின்படியும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உணர்த்தக்கூடியவையே

(இங்குள்ள வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ பகுதியில், மிகவும் சுருக்கமாக விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகவே இதனைப் புரிந்து கொள்ளும்விதமாக இந்தப் பகுதியானது சற்று விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது) ஒரு சொல்லுடைய பொருளைக் குறித்த அறிவானது, கார்யத்தின் மூலமாக மட்டுமே உண்டாகும் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், வேதாந்த வாக்கியங்கள் முன்பே ஸித்தமாக உள்ள வஸ்துவைக் குறித்த அறிவை உண்டாக்கும். எப்படி? வேதாந்த வாக்கியங்கள் ப்ரஹ்ம உபாஸனை என்னும் விஷயத்தைக் கூறுவதன் மூலம், உபாஸனை வடிவமாக உள்ள கார்யத்தைக் கூறுவதாகிறது. மேலும் இத்தகைய உபாஸனை என்னும் கார்யம், அத்தகைய செயலைச் செய்வதன் மூலம் கிட்டக்கூடிய பலன்கள், இந்தப் பலன்கள் கிட்டுகின்ற அதிகாரி போன்ற பலவற்றையும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

வேதாந்த வாக்கியங்களில், உபாஸிக்கும்படியாக விதிக்கப்படும் ப்ரஹ்மத்தின் குணங்கள் போன்றவற்றைக் கூறும் வாக்கியங்களும் (அதாவது உபாஸனை விதிகள் கூறும் வாக்கியங்கள் மட்டும் அல்லாமல்) ப்ரமாணம் ஆகலாம் என்பதைக் காண்போம். இந்த நிலையானது, “விதிவாக்கியம் ஒரு சில விஷயங்களைக் குறித்த அறிவை உண்டாக்கவில்லை என்றாலும், அர்த்தவாதமானது அத்தகைய ஞானத்தை ஏற்படுத்துகிறது”, என்று மீமாம்ஸகர்கள் ஒப்புக் கொள்வது போன்றே ஆகும். இதனைச் சில உதாரணங்கள் மூலம் காண்போம்.

- பூர்வமீமாம்ஸை (4-4-39) - ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்க்கம் அடையவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற யாகம் மூலம் தேவதையை ஆராதிப்பானாக - என்று விதி வாக்கியம் கூறுகிறது. இந்த வாக்கியமானது ஸ்வர்க்கத்தை குறித்து எந்த விவரங்களையும் கூறவில்லை. ஆனால் அர்த்தவாதமானது, “யஸ்மிந் ந உஷ்ணம் ந சீத ந ஆர்த்தி - எங்கு உஷ்ணமோ, குளிர்ச்சியோ, துக்கமோ இல்லையோ அதுவே ஸ்வர்க்கம்” என்று கூறுகிறது. ஸ்வர்க்கத்தைக் குறித்த இந்த ஞானத்தை, இத்தகைய

அர்த்தவாதம் மூலம் மீமாம்ஸகர்கள் ஏற்கிறார்கள் (இந்த அர்த்தவாதம் எந்தக் கார்யத்தையும் குறித்து இருப்பதல்ல என்று கவனிக்கவும்)

- ராத்ரீ: உபேயாத் - ராத்ரி ஸத்ரங்களைச் செய்யவேண்டும் (ராத்ரி ஸத்ர யாகம் என்பது இரவில் இயற்றப்படும் ஒன்றாகும். இதனை இயற்றுபவர்கள் நிலையாக இருப்பார்கள்) - என்று விதி வாக்கியம் கூறுகிறது. இந்த வாக்கியமானது பலனைக் குறித்து எந்த விவரங்களையும் கூறவில்லை. ஆனால் அர்த்தவாதமானது, "ப்ரதிஷ்டந்தி ஹ வா யே ஏதா: ராத்ரீ: உபயந்தி - யார் இந்த யாகத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் என்றும் நிலையாக இருப்பார்கள்" என்று கூறுகிறது. பலனைக் குறித்த இந்த ஞானத்தை, இத்தகைய அர்த்தவாதம் மூலம் மீமாம்ஸகர்கள் ஏற்கிறார்கள்
- தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய நாபகுரேத - அந்தணனைக் கொல்வேன் என்று முயலக்கூடாது - என்று தடுக்கப்படும் விதி வாக்கியம் கூறுகிறது. இந்த வாக்கியமானது தண்டனையைக் குறித்து எந்த விவரங்களையும் கூறவில்லை. ஆனால் அர்த்தவாதமானது, "ய: அபகுரேதே சதேந யாதயாத் - அவ்விதம் செய்தால் சதயாதநா என்னும் நரகம் கிட்டும் -" என்று கூறுகிறது. தண்டனையைக் குறித்த இந்த ஞானத்தை, இத்தகைய அர்த்தவாதம் மூலம் மீமாம்ஸகர்கள் ஏற்கிறார்கள்

இந்த மூன்றைப் போலவே, வேதாந்தங்களில் விதிவாக்கியம் மூலம் ப்ரஹ்ம உபாஸனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது; இதன் பலன்கள் அர்த்தவாதமான உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனை விளக்குவோம். உதாரணமாக, தை. (2-1-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான் - என்ற வாக்கியமானது, "ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கவேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்ட கார்யத்தைச் செய்யும் ஒருவனுக்கு, அந்த ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் என்பதே பலனாகக் கிட்டுகிறது" என்று கூறுகிறது. அதாவது, உயர்ந்ததை அடைய எண்ணும் ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தை அறியவேண்டும். இங்கு "ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தல்" என்ற கார்யத்தைக் கைக்கொள்ளும் உபாஸகனே அதிகாரி ஆகிறான்; "ப்ரஹ்மத்தை அடைதல்" என்னும் பலன் என்பதே அவனுக்கு விசேஷணமாக (அடையாளம்) கூறப்பட்டது. மேலும் இங்கு அடையப்படும்

இலக்காக உள்ள ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும், அதன் விசேஷணங்களும் உபாஸனம் என்னும் செயல்பாட்டின் மூலமே ஸித்தி அடைகின்றன. இந்த இரண்டிற்குள் அடங்கியவையாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும் தன்மை, ஜகத்தை ஸம்ஹாரம் செய்யும் தன்மை, ஜகத்தின் ஆதாரமாக உள்ள தன்மை, ஜகத்தின் அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மை போன்ற பலவும் கூறப்பட்டதாகிறது; இங்கு கூறப்படாதவையும் இது போன்றே ஸித்தி அடைகின்றன. எனவே இங்கு பொருந்தாமை என்பது சிறிதும் இல்லை.

8.1.4 மந்த்ரங்கள் மற்றும் அர்த்தவாதங்களால் கூறப்படுபவையும் ப்ரமாணங்களே ஆகும்

மேலும், அனைத்து மந்த்ரங்கள் மற்றும் அர்த்தவாதங்கள் ஆகியவற்றில் கூறப்படும் விஷயங்கள் அனைத்தும், மற்ற ப்ரமாணங்களுடன் முரண்படாமலும், இதுவரை கூறப்படாமலும் இருந்தால், அவைகளும் அந்த விதிகளுக்கு அவசியமே என்றாகி ப்ரமாணங்களாக வெளிப்படுகின்றன.

குறிப்பு - அடுத்த பத்தியைப் படிப்பதற்கு முன்பாக சில விஷயங்களை அறிந்து கொள்ளவேண்டும். இங்கு “ருணம் ஹி வை ஜாயதே” என்னும் ச்ருதி வாக்கியத்திற்கான த்ரமிட பாஷ்யகாரருடைய பாஷ்யம் ஆராயப்படுகிறது. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள “ருணம்” என்பது “மூன்றுவகைக் கடன்கள்” ஆகும்; அதாவது ஒருவன் பித்ருகடன், தேவகடன், ரிஷிகடன் என்று மூவகை கடன்பட்டவனாகவே உள்ளான். இந்தக் கடன்களை நீக்குவதற்கு அவன் அவிர்பாகத்தை அறுத்து அளிக்கிறான். அவிர்பாகத்தை அறுக்கும் மேன்மையான செயலே அவதானம் எனப்படுகிறது. இந்தச் செயலானது இங்கு துதிக்கப்படுவதால் அர்த்தவாதம் என்றாகிறது. இப்படிப்பட்ட அர்த்தவாதமானது இங்கு கூறப்பட்ட விதிவாக்கியங்களுக்கு உபயோகமாக உள்ளதால், அவைகளுக்கும் ப்ரமாணம் என்னும் அந்தஸ்து உண்டாகிறது என்பதை த்ரமிட பாஷ்யகாரருடைய பாஷ்யம் மூலம் உறுதியாக்குகிறார்.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது - “ருணம் ஹி வை ஜாயதே” என்று தொடங்கும் ச்ருதியில் உள்ள (அர்த்தவாத) வாக்கியத்திற்கான பாஷ்யத்தில், த்ரமிடபாஷ்யகாரர், “யத் அபி அவதாந ஸ்துதி பரம் வாக்யம் தத் அபி நாஸதா ஸ்துதி: உபபத்யதே - இந்த (அர்த்தவாத) வாக்கியமானது அவதாநத்தைப் புகழ்வதாக இருந்தாலும், தவறான

விஷயமாக இருந்தால் இவ்விதம் புகழ்தல் கூடாது – என்று உரைக்கத் தொடங்குகிறார். இங்கு கூறப்படுவது: அர்த்தவாத பாகங்கள் செய்வதென்னவென்றால், தேவதைகளுடைய ஆராதனமாக உள்ள பல்வேறு கர்மங்களையும், அந்தக் கர்மங்களுடைய அங்கங்களையும், இவற்றால் ஆராதிக்கப்படுவதான தேவதைகளுடைய கண்களுக்குப் புலப்படாத ஆயிரக்கணக்கான குணங்களையும் விரிவாகப் போற்றியபடி, “கர்மங்கள் மிகவும் மேன்மையானவை” என்னும் அறிவை நமக்கு உண்டாக்குகின்றன (அல்லது இவை அனைத்துடைய குணங்களையும் ஆயிரக்கணக்கான விதத்தில் புகழ்கின்றன என்றும் பொருள் கூறலாம்). இது போன்று புகழ்த்தக்க குணங்கள் இல்லை என்றால், கர்மங்களுடைய மேன்மையைக் குறித்த அறிவு நமக்கு உண்டாகாது. எனவே கர்மங்களைக் குறித்து நமக்கு உயர்ந்த எண்ணங்கள் உண்டாகவேண்டும் என்பதற்காக, உண்மையாக உள்ள குணங்களை மட்டுமே அர்த்தவாதம் நமக்குப் போதிக்கிறது என்பதை ஏற்கவேண்டும். இது போன்றே மந்திர பாகத்தில் கூறப்படும் அர்த்தங்களும் நிலைநாட்டப்படுகிறது.

8.1.5 மீமாம்ஸகர்கள் கூறும் “கார்யம்” என்பதை அவர்களால் நிரூபிக்க இயலாது என்று கூறுதல்

குறிப்பு – இங்கு சில சொற்களை முதலில் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை அடைவதற்காக யாகம் போன்றவை செய்யப்படுகின்றன. இவை க்ரியை எனப்படுகின்றன. இந்த யாகத்திற்கான பலனாகிய ஸ்வர்கம் போன்றவை நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னரே உண்டாகும் என்று கூறுவது பொருந்தாமல் உள்ளதால், யாகம் முடிந்தவுடன் அதன் பலன்கள் அனைத்தும் “அபூர்வம்” என்பதாக உண்டாகிறது என்று மீமாம்ஸகர்கள் கூறுகிறார்கள். இத்தகைய அபூர்வம் என்பது நிலையாக நின்று ஸ்வர்கம் முதலான பலன்களை அளித்த பின்னர் மறைகிறது. இந்த அபூர்வம் என்பதையே கார்யம், நியோகம் முதலான சொற்களால் உரைக்கிறார்கள்.

அடுத்தது க்ருதி மற்றும் உத்தேச்யம் முதலான சொற்களை அறியவேண்டும். க்ருதி என்றால் மனதளவில் செய்யப்படும் அல்லது கைக்கொள்ளப்படும் முயற்சி ஆகும். இதுவே ப்ரயத்னம் என்றும் கூறப்படும். ஒரு முயற்சியின் மூலம் கார்யமானது ஸித்தம் அடைகிறது (நிறைவேறுகிறது). உத்தேச்யம் என்றால் குறிக்கோள் அல்லது இலக்கு. ஆக கார்யம்

என்பது, மனதளவில் செய்யப்படும் முயற்சிக்குப் பின்னர் ஏற்படுவதாகவும், அந்த முயற்சியின் குறிக்கோளாக உள்ளதுமே ஆகும். இதனை மீமாம்ஸகர்களுடைய மொழியில் கூறவேண்டும் என்றால், “கார்யத்தை ஸித்தம் ஆக்குவதற்கு ஒருவன் ப்ரயத்னம் செய்கிறான். எனவே ப்ரயத்னத்தால் ஸாதிக்கத்தக்கதாகவும், ப்ரயத்னத்துக்கு உத்தேச்யமாகவும் உள்ளதே கார்யம்” என்பதாகும். பொதுவாக எண்ணம், சொல், செயல் என்று கூறுவது போன்று இங்கு உள்ளது.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது - அடுத்து, “ஒரு சொல்லின் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் இன்னது ஆகும்” என்னும் அறிவானது, அந்தச் சொல் ஏதேனும் ஒரு கார்யத்தைக் குறித்து இருந்தால் மட்டுமே உண்டாகும் என்று கூறுபவர்கள் (இவர்களை “கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதிகள்” என்று இராமாநுசர் கூறுகிறார்), தங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தில் கூறப்பட்டுள்ள “கார்யம் (செய்யவேண்டிய ஒரு செயல்)” என்றால் என்ன என்பதை வரையறுக்கவேண்டும் (define).

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி - க்ருதியால் உண்டாவதாகவும், க்ருதியின் உத்தேச்யமாகவும் உள்ளதே கார்யம் ஆகும்.

இராமாநுசர் - அப்படியானால், “க்ருதியின் உத்தேச்யம்” என்பதன் பொருள் என்ன?

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி - எதனைக் குறித்த அதிகாரம் அல்லது உரிமை க்ருதிக்கு (அல்லது முயற்சிக்கு) உள்ளதோ, அதுவே க்ருதியின் உத்தேச்யம் (அந்த முயற்சியின் குறிக்கோள்) ஆகும் என்று நாங்கள் கூறுகிறோம். (அதாவது, “இந்தச் செயலானது எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றக்கூடியதாகும். ஆகவே, இது என்னுடையது” என்னும் உரிமையே உத்தேச்யம் எனப்படுகிறது. உதாரணமாக ஒரு யாகம் இயற்றும்போது அதனை இயற்றும் யஜமானனுக்கு அபூர்வம் என்பது உண்டாகி, அவனுக்கு ஸ்வர்கத்தை ஈட்டித் தருகிறது. இந்த அபூர்வம் என்பது அந்த யஜமானனுக்கே உரியதாகும். ஆகவே இந்த அபூர்வம் என்பதே யாகம் என்னும் ப்ரயத்னத்தின் உத்தேச்யம் ஆகிறது).

இராமாநுசர் - ஆனால் இது போன்ற அதிகாரம் அல்லது உரிமை என்பது முயற்சிக்கு எவ்விதம் உண்டாகும்? அது, மனிதனுக்கு அல்லவோ உண்டாக முடியும் (அதாவது

அறிவுள்ள மனிதனுக்கு அல்லவோ “இது என்னுடையது” என்னும் உரிமை உண்டாகும்? இத்தகைய சிந்தனையானது, அந்த மனிதனின் செயல்பாடாக உள்ள முயற்சிக்கு எவ்விதம் தோன்றும்)?

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – எந்த ஒன்றை அடையவேண்டும் என்னும் விருப்பத்துடன் ஒரு மனிதன் ப்ரயத்னம் (முயற்சி) செய்கிறானோ, அதுவே அந்த மனிதனுடைய ப்ரயத்னத்திற்கான உத்தேசம் என்று நாங்கள் கூறுகிறோம் (உதாரணமாக ஸ்வர்கம் அடையவேண்டும் என்ற விருப்பமே, யாகம் என்னும் ப்ரயத்னத்திற்கான உத்தேசம் ஆகிறது).

இராமாநுசர் – ஆஹா! அப்படியென்றால் விரும்பப்பட்ட வஸ்துவே ப்ரயத்னத்திற்கான உத்தேசம் என்றாகிறது அல்லவோ (இவ்விதம் கொண்டால் முரண்பாடு ஏற்படும் என்று வியக்கிறார். எப்படி? ஸ்வர்கம் என்னும் பலனே விரும்பப்படுகிறது. இதனைப் பெற்றுத் தருவது அபூர்வம் ஆகும். இத்தகைய அபூர்வத்தை உத்தேசம் என்று முன்பே கூறினர். இப்போது “விரும்பப்படும் பலனே உத்தேசம்” என்கிறார்கள். ஆகவே “அபூர்வம் = ஸ்வர்கம்” என்றோ அல்லது அபூர்வம் மற்று ஸ்வர்கம் ஆகிய இரண்டையுமே விரும்புகிறார்கள் என்று அல்லவோ ஆகும் என்று வியக்கிறார்).

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – அப்படி அல்ல. விரும்பப்படும் பொருள் என்பதற்கு இரண்டு வடிவங்கள் உள்ளன. அவையாவன – நமது விருப்பத்திற்கு இலக்காக இருத்தல் மற்றும் முயற்சியைத் தூண்டும் தூண்டுகோலாக இருத்தல் – என்பதாகும். இந்த இரண்டில் தூண்டும் தன்மை என்பதையே “ப்ரயத்னத்திற்கான உத்தேசம்” என்கிறோம்.

இராமாநுசர் – இவ்விதம் உரைத்தல் என்பது உங்களுடைய ஸித்தாந்தத்தின் மீது நீங்கள் கொண்டுள்ள அளவற்ற ஈடுபாடு காரணமாகவே ஆகும். ஆனால் இது வீணான முயற்சியே ஆகிறது. விரும்பப்படும் பொருளை அடைதல் என்பது ஒருவனுடைய முயற்சியால் மட்டுமே கைகூடுகிறது அல்லாமல் வேறு எதனாலும் அல்ல; ஆகவே இந்தத் தூண்டுதல் என்பது முயற்சியை நம்பியே உள்ளது என்றாகிறது. ஒரு பொருளைக் குறித்த விருப்பம் உண்டாகிறது; அப்போது தனது முயற்சி இல்லையென்றால், தான் விரும்பும் பொருள் கிட்டாது என்று அறிகிறான்; உடனே அந்தப் பொருளைப் பெறும் முயற்சியில்

இறங்குகிறான். இங்குள்ள வரிசையாவது – முதலில் பொருளின் மீது விருப்பம், அதன் பின்னர் அதனைப் பெறுவதில் முயற்சி செய்யாவிட்டால் அந்தப் பொருள் கிட்டாது என்று அறிதல், முயற்சி செய்யவேண்டும் என்னும் விருப்பம் தோன்றுதல், இறுதியாக முயற்சி செய்தல் – என்பதே ஆகும்; இதுவல்லவோ உண்மையை அறிந்தவர்கள் கூறுவதாகும்.

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – ஒருவனுக்கு ஒரு பொருள் இஷ்டமானதாக உள்ளதற்குக் காரணம், அந்தப் பொருள் அவனுக்கு அனுகூலமாக (ஏற்புடையதாக, நன்மை அளிப்பதாகம்) இருப்பதே ஆகும். ஆகவே ஒரு பொருளுடைய அனுகூலமாக உள்ள தன்மை என்பதையே “ப்ரயத்னத்திற்கான உத்தேச்யம்” என்கிறோம்.

இராமாநுசர் – இந்தக் கருத்தும் பொருத்தமானது அல்ல. ஒருவனுக்கு ஏற்புடையதாக இல்லாததும் (அதாவது ப்ரதிகூலமாக உள்ளதும்), துக்கம் என்பதும் எவ்விதம் பர்யாயங்களாக (ஒரே பொருள் கொண்ட சொற்களாக) உள்ளதோ அதே போன்று அனுகூலமாக உள்ளதும், ஸுகம் என்பதும் பர்யாயங்களே ஆகும். ஸுகத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் மனிதனுக்கு அனுகூலமாக இருப்பதில்லை (எனவே ஸுகம் என்பதையே “ப்ரயத்னத்திற்கான உத்தேச்யம்” என்றும் கூறலாம் அல்லவோ).

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதான “துக்கம் விலகுதல்” என்பதும் மனிதர்களுக்கு அனுகூலமாகவே உள்ளது அல்லவோ?

இராமாநுசர் – ஆத்மாவிற்கு ஏற்புடையதாக இருப்பவை ஸுகம் என்றும், ஏற்புடையதாக அல்லாதவை துக்கம் என்றும் கூறப்படுகின்றன; ஸுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு இவ்விதமே அறியப்படுகிறது. இந்த இரண்டில், ஒருவனுக்கு ஏற்புடையதாக உள்ள ஸுகம் என்பது அவனால் விரும்பப்படுவதாகவும், ஏற்புடையதாக இல்லாத துக்கம் என்பது அவனால் விரும்பப்படாததாகவும் உள்ளது. மேலும் துக்கத்துடன் உண்டாகும் ஸம்பந்தமானது பொறுக்க இயலாதபடி உள்ளதால், அதன் விலகுதலை அனைவரும் விரும்புகிறார்கள்; ஸுகத்துடன் உண்டாகும் சேர்க்கையை விரும்புகிறார்கள்.

இதனை விளக்குவோம். ப்ரக்ருதியுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள ஸம்ஸாரிகள் அனைவருக்கும் “அனுக்லத்துடன் சேர்ந்த நிலை, ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்ந்த நிலை, தங்களுடைய இயல்பான நிலை (இவை இரண்டும் அற்ற நிலை)” என்பதான மூன்று நிலைகள் உள்ளன. அனுக்லத்துடன் சேர்க்கை மற்றும் ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்க்கை ஆகிய இரண்டும் நீங்கும்போது ஒருவன் தனது இயல்பான நிலையை அடைகிறான். ஆகவே ஒருவனுக்கு ப்ரதிகூலத்துடன் சேர்க்கை உள்ளபோது, அந்த நிலை விலகி, தனது இயல்பான நிலை என்பது அனைவராலும் விரும்பப்படுகிறது (இதன் விளைவாகவே “எனக்கு இன்பம் ஏற்படவில்லை என்றாலும், துன்பம் ஏற்படாமல் இருந்தால் போதுமானது; அதாவது இயல்பான நிலை இருந்தால் போதுமானது” என்று நாம் கூறுகிறோம்). இவ்விதம் ப்ரதிகூல சேர்க்கையின் விலகுதல் என்பதும், அனுக்லம் போன்றே விருப்பமானதாக உள்ளதால், இதனையும் ஸுகம் என்று தவறாக எண்ணுகிறார்கள் (ஆனால் உண்மையில் அனுக்லத்தின் சேர்க்கையே ஸுகம் ஆகும்).

8.1.6 நியோகம் என்பது குறித்த வாதம்

குறிப்பு - நியோகம் என்றால் கட்டளை அல்லது விதி. ஒரு விதிமுறையைப் பின்பற்றினால், அபூர்வம் என்னும் சக்தி உண்டாகி, ஸ்வர்கம் போன்றவை பலனாகக் கிட்டுகின்றன; இத்தகைய ஸ்வர்கம் மூலம் ஸுகம் உண்டாகிறது. ஆகவே இந்த விதியை அனுக்லமானது அல்லது நன்மை பயக்கவல்லது என்கிறார்கள்.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது - “ஸுகத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்டதே அனுக்லம்” என்றுள்ளபோது, நியோகம் என்பதை அனுக்லம் என்று கூறினால், ப்ரமாணங்களை ஏற்பவர்கள் பரிகாசம் செய்வர். நியோகம் என்பது, தானாகவே விரும்பப்படும் ஒரு பொருளாக இருப்பதில்லை; மாறாக விரும்பப்படும் ஒரு பொருளை ஈட்டித் தருவதே ஆகும். இதனால்தான் நியோகத்திற்கு “ஒரு செயலைத் தூண்டும் தன்மை, நீண்ட காலம் நிலைக்கும் தன்மை, மற்ற எதனாலும் அறியப்பட இயலாத தன்மை” ஆகியவை உள்ளன. “ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத – ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் யஜ்ஞம் செய்வானாக” என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள “யஜேத” என்னும் வினைச்சொல்லானது, அந்த வாக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செயலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ள “கார்யம் (அபூர்வம்)” என்பதைக் குறிப்பதாக மீமாம்ஸகர்கள் கூறுகிறார்கள்; இவ்விதம்

கூறுதல் என்பது, “யஜேத” என்னும் சொல்லானது “ஸ்வர்க காமோ” என்பதுடன் இணைவதால் உண்டாகின்ற “இந்த கார்யமே ஸ்வர்கத்திற்கான ஸாதனமாக உள்ளது” என்னும் உறுதியால் மட்டுமே பொருந்துகிறது.

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – (பொதுவாக “யஜேத” என்னும் சொல்லானது, “யஜ்ஞத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்னும் பொருளையே தருவதாகும். ஆனால் மீமாம்ஸகர்கள் “யஜேத” என்னும் சொல்லானது, “யஜ்ஞத்தின் மூலம் அபூர்வத்தை உண்டாக்குக” என்னும் பொருளைத் தருவதாக உரைக்கிறார்கள்) “யஜேத” என்னும் வினைச்சொல்லானது, இவ்விதமாக “அபூர்வம்” என்னும் பொருளைத் தருதல் என்பது, “ஸ்வர்க காமோ” என்பதுடன் அது இணைவதால் உண்டாவதில்லை. அத்தகைய சேர்க்கை இல்லை என்றாலும், அந்தச் சொல்லிற்கு அப்பொருளைத் தருகின்ற விசேஷம் தனித்தே உள்ளது. ஆகவே “யஜேத” என்னும் சொல்லானது, “ஸ்வர்க காமோ” என்பதுடன் இணைப்பதன் மூலம், இத்தகைய அபூர்வம் என்பது வெளிப்படுவதற்கு அவசியமான ஒருவனுடைய முக்கியத்வம் மட்டுமே உணர்த்தப்படுகிறது.

இராமாநுசர் – இவ்விதம் உரைப்பது சரியல்ல. “யஜேத” என்பதன் மூலம், “யாகம் என்னும் செயலானது புருஷனுடைய முயற்சியால் ஸாதிக்கத்தக்கது (அதாவது மனித முயற்சியால் ஸாதிக்கப்படக்கூடிய செயல்)” என்பதே உரைக்கப்படுகிறது. இந்தச் சொல்லானது “ஸ்வர்க காமோ” என்பதுடன் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டால் மட்டுமே, “யஜேத” என்ற செயலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகிய கார்யத்திற்கு, “ஒரு செயலைத் தூண்டும் தன்மை, நீண்ட காலம் நிலைக்கும் தன்மை, மற்ற எதனாலும் அறியப்பட இயலாத தன்மை” முதலானவை உண்டாவதாக மீமாம்ஸகர்களால் கூற முடியும். இத்தகைய அபூர்வம் என்பது, “யஜேத” என்னும் சொல்லால் கூறப்படும் செயலைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்ற கருத்தானது, “இதுவே ஸ்வர்கத்திற்கான ஸாதனம்” என்பதன் மூலம் வெளிப்படுகிறது (அதாவது யாகம் என்னும் கார்யத்தால் உண்டான அபூர்வமானது, ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத் தருவதாகும் எனக் கூறுவதே பொருந்தும் என்று கருத்து).

குறிப்பு – அடுத்த பத்தியைப் படிப்பதற்கு முன்பாக “லிங்” என்றால் என்ன என அறிந்து கொள்ளவேண்டும். பொதுவாகவே காலங்கள் “இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம்” என மூன்றாக உள்ளது. இவை குறிப்பிட்ட செயலுடன் தொடர்பு கொண்டே உள்ளன.

இவற்றை நாம் வினைச்சொற்கள் (tense) கொண்டு குறிக்கிறோம்; உதாரணமாக – ஓடினான், ஓடிகிறான், ஓடுவான். ஆனால் வடமொழியில் செயல் நடைபெற்ற காலத்தைக் குறிப்பதுடன், ஆணை, ஆசி, எதிர்பார்ப்பு போன்றதான செயலுக்குக் காரணமாக உள்ள மனநிலையையும் (Moods) சேர்த்தே வினைச்சொல் குறிக்கிறது. வடமொழியில் ஏழு காலங்களும், மூன்று மனநிலைகளும் சேர்ந்துள்ளதால் ஒரு விவரத்தைப் பத்துவிதமாகக் கூற முடியும். இந்தப் பத்தும் “லகாரங்கள்” எனப்படும். அவையாவன - லட் (நிகழ்காலம்), லிட் (நேரில் பார்க்காத இறந்த காலம்), லங் (இன்றைக்கு முன் நிகழ்ந்த இறந்த காலம்), லுங் (சாதாரணமாகக் கூறும் இறந்த காலம்), ல்ருட் (சாதாரண எதிர்காலம்), லுட் (இன்று நீக்கியுள்ள எதிர்காலம்), ல்ருங் (நிபந்தனையுடன் கூடிய எதிர்காலம்) ஆகியவை காலங்கள் (tenses); லேட் (விருப்பம்), லிங் (இது, “விதி லிங், ஆசி லிங் – ஆணை, கோரிக்கை” என்று இருவகைப்படும்), லோட் (ஏவல் அல்லது கோரிக்கை) ஆகியவை மனநிலைகள் (mood). உதாரணமாக, “யஜேத – யஜ்ஞம் இயற்றுவானாக” என்பது “லிங்” என்னும் வினையெச்சத்தைக் கொண்டதாகும்

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது – இங்கு “யஜேத” என்னும் வினைச்சொல்லில், “லிங்” என்னும் வினையெச்சம் சேர்க்கப்பட்டு, கட்டளையிடும் தொனியானது வெளிப்படுகிறது; இதன் மூலம் இந்தச் செயலானது, ஸ்வர்கத்திற்கான ஸாதநமாக உள்ளது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது; இந்தக் கருத்தானது, “யஜேத” என்னும் வினைச்சொல்லுடன், “ஸ்வர்க காமோ – ஸ்வர்க்கம் விரும்பும் ஒருவன்” என்பதான மற்றொரு பகுதி சேர்த்துப் படிக்கப்படும்போது, சரியாகப் பொருந்துகிறது. இவ்விதம் பொதுவாக உள்ள கருத்தை, மீமாம்ஸகர்கள் தங்களுடைய “அபூர்வம்” என்னும் ஸித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டுவதற்காகத் தள்ளவேண்டியுள்ளது.

இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும்: ஒரு வாக்கியத்தில் பல சொற்கள் உள்ளபோது, ஒரு குறிப்பிட்ட சொல்லிற்கான பொருளை, அதனுடன் சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட மற்ற சொற்களுடைய பொருள்களுக்குச் சேரும்விதத்திலேயே கொள்ளவேண்டும்; மேலும் இவ்விதம் பொருளைக் கூறுதல் என்பதை, அந்த வாக்கியம் முழுமையையும் கேட்ட பின்னரே செய்யவேண்டும். இவ்விதம் கொள்ளும்போது, “ஸ்வர்க காமோ யஜேத” என்ற வாக்கிய விஷயத்தில், “யஜேத” என்னும் சொல்லுடைய பொருளானது, “ஸ்வர்கத்தை ஈட்டித் தருகின்ற ஸாதநம்” என்பதே ஆகும். ஆகவே “கார்யம் (அல்லது அபூர்வம்)” என்பது

இங்குள்ள “யஜேத” என்ற சொல்லுடைய முக்கியமான பொருள் எனத் தொடக்கத்திலேயே வெளிப்படுவதாக ஏற்கப்பட்டாலும், இவ்விதம் கொள்ளுதல் என்பது வாக்கியத்துடன் முரண்பாடு உண்டாக்குவதால், இதனைத் தவிர்க்கவேண்டும் (அதாவது “யஜேத” என்ற சொல்லுக்கு “அபூர்வம்” என்று மீமாம்ஸகர்கள் பொருள் கொண்டால், “ஸ்வர்கம் விரும்பும் ஒருவன் அபூர்வத்தை அடைவானாக” என்று, பொருளற்ற வாக்கியமே உண்டாகும்).

இதனை ஒரு உதாரணத்தால் விளக்குவோம். “கங்காயாம் கோஷ: - கங்கையில் உள்ளதான இடையர்கள் வசிக்கும் பகுதி” என்பதில் காணப்படுகின்ற “கோஷ: - இடையர்கள் வசிக்கும் பகுதி” என்ற சொல்லுடன், “கங்கை” என்னும் சொல் சேர்த்துப் படிக்கப்படுகிறது; இதன் மூலம் “கங்கை” என்னும் சொல்லானது “வசிக்கின்ற பகுதி” என்பதுடன் சேர்கின்ற பொருளை அளிப்பதாக நாம் ஏற்கிறோம். ஆனால் அந்தச் சொற்றொடரின் முதன்முதலில் உள்ள “கங்கை” என்னும் சொல்லானது “கங்கையின் வெள்ளம்” என்பதைக் குறிப்பதாகக் கொண்டாலும், தொடர்ந்து வரும் சொற்களுடைய பொருளைக் கருத்தில் கொண்டு, “கங்கை” என்னும் சொல்லிற்கு “கங்கையின் கரை” என்ற பொருளையே எடுத்துக் கொள்கிறோம். இதே போன்று இங்குள்ள “யஜேத” என்பது தனித்து நிற்கும்போது “கார்யம் (செயல்)” என்பதையே குறித்தாலும், இந்தச் சொற்றொடரில் நிற்கும்போது அது தன்னுடைய பொருளை இழந்து வேறு பொருளையே கூறுகிறது என்றாகிறது. ஆனால் இவ்விதமாக “யஜேத” என்னும் சொல்லானது மற்ற சொற்களுடன் சேர்த்து நோக்கப்படாமல், முதலில் கேட்கப்படும்போது “கார்யம்” என்னும் பொருளைக் குறிப்பதாகவே உள்ளது என எண்ணப்படுவதாக மீமாம்ஸகர்கள் கூறுகிறார்கள்; இதுவும் தவறான கருத்தே ஆகும். இதனை விளக்குவோம். ஒருவன் இரண்டாமவனிடம், “மாட்டை ஓட்டிக் கொண்டு வா” எனக் கட்டளை இடுகிறான்; இரண்டாமவனும் மாட்டைக் கொண்டு வருகிறான்; இவற்றை மூன்றாம் ஒருவன் பார்த்தபடி உள்ளான்; அவன் சொற்களுடைய பொருளை நன்கு அறிந்தவன் என வைத்துக் கொள்வோம்; அவன் தனது மனதில், “மாட்டை ஓட்டிக் கொண்டு வரும் இந்தச் செயலானது கடினமானதே ஆகும். ஆனாலும் இந்தச் செயல் மூலம் இரண்டாமவனுக்கு ஏதோ ஒரு நன்மை உண்டாவதால் அவன் அதனைச் செய்கிறான். ஆகவே இந்தச் செயல் அவனுக்கு இன்பமாகவே அமைகிறது”, என எண்ணுகிறான்; ஆக, அந்தச் செயல் மூலம் விளையும் நன்மை காரணமாகவே அந்தச் செயலானது இன்பத்தை பயக்கவல்லது என அறிகிறான் அல்லாமல், அந்தச் செயலையே இன்பமானது என எண்ணவில்லை

அல்லவோ? ஆகவே நியோகமானது (அபூர்வத்தை உண்டாக்கும் கார்யம் அல்லது முயற்சி) ஒருவனுக்கு அனுகூலமாக (அதாவது இன்பமாக) உள்ளது என உரைத்தல் என்பது, உலகில் உள்ளவர்கள் கருதும் எண்ணத்திற்கு முரணானதே ஆகும். “நியோகமானது சுகமாக உள்ளது” என்று கூறும் மீமாம்ஸகர்கள் கூட, அதன் மூலமாக சுகத்தை அனுபவிப்பதில்லை.

(மேலும் ஓர் உதாரணத்தைக் கூறுகிறார்) “காரிர்யா வ்ருஷ்டி காமோ யஜேத் – மழையை விரும்புவன் காரீரி (ஒருவிதமான முள்செடி) கொண்டு யாகம் செய்வானாக” என்று ஒரு வாக்கியம் உள்ளது. இங்குள்ள நியோகம் (கட்டளை அல்லது முயற்சி) என்பது, மழையைப் பொழிய வைப்பதற்கான காரணமாக மட்டுமே உள்ளது அல்லாமல், அந்த மழையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் அனுகூலமானதும் ஆகிய தனி அனுபவம் எதனையும் அந்த யாகம் செய்வனுக்கு உண்டாக்குவதில்லை அல்லவோ?

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – அந்த யாகத்தால் பெய்யக்கூடிய மழையானது, யாகம் செய்தவனுடைய அந்தப் பிறவியிலேயே பொழியவேண்டும் என்னும் கட்டாயம் ஏதும் இல்லை. இப்படிப்பட்ட கட்டாயம் ஏதும் இல்லாததால், அந்த நியோகம் மூலம் ஏற்படும் சுகமான அனுபவமானது அந்தப் பிறவியில் உணரப்படாமல் இருந்திருக்கலாம் அல்லவோ?

இராமாநுசர் – அந்த யாகத்தால் எப்போது மழை பொழிந்தாலும், அது நியோகத்தின் விளைவாக உள்ளதால், அந்த நேரத்திலாவது அனுகூலமாக உள்ள சுக அனுபவம் உண்டாவதை நாம் காண்பதில்லையே! ஆகவே முயற்சியால் கிட்டுவதான “விரும்பிய பொருள் அடையப்படுதல் (க்ருதி ஸாத்யம்)” என்பது நீங்கலாக, “முயற்சியின் குறிக்கோள் (க்ருதி உத்தேச்யம்)” முதலான ஏதும் இல்லை என்றாகிறது.

8.1.7 முயற்சிக்கு சேஷியாக உள்ள தன்மையே முயற்சியின் உத்தேச்யம் என்று மீமாம்ஸகர் கூறுவதைத் தள்ளுதல்

குறிப்பு – இங்கு சில முக்கியமான சொற்களை அறியவேண்டும். ப்ரதிஸம்பந்தி என்றால் என்ன? ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு கொண்ட இரண்டு பொருள்களை ப்ரதிஸம்பந்தி

என்பர். உதாரணமாக, “தந்தை – மகன், எஜமானன் – வேலைக்காரன்” போன்றவை ப்ரதிஸம்பந்திகள் ஆவர். அடுத்து, “சேஷன், சேஷி” என்றால் என்ன? எந்த ஒரு பொருள் வேறு ஒன்றுக்காக உள்ளதோ, அந்தப் பொருளானது சேஷம் எனப்படும்; சேஷம் என்பது எதற்காக உள்ளதோ அதுவே சேஷி எனப்படும்.

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – முயற்சிக்கு எந்த ஒன்று சேஷியாக உள்ளதோ அதுவே அந்த முயற்சியின் உத்தேச்யம் ஆகும் (அதாவது முயற்சி என்பது எதற்காகச் செய்யப்படுகிறதோ, அதுவே அந்த முயற்சியின் குறிக்கோள் என்கிறார்கள்).

இராமானுசர் – சேஷி என்றால் என்ன? சேஷம் என்றால் என்ன? (அல்லது சேஷியாக உள்ள தன்மை என்றால் என்ன, சேஷமாக உள்ள தன்மை என்றால் என்ன)

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – எந்த ஒன்று கார்யத்திற்கு ப்ரதிஸம்பந்தியோ (அல்லது கார்யத்துடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளதோ), அதுவே அந்தக் கார்யத்திற்கு சேஷம் எனப்படுகிறது. அந்த சேஷத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அதுவே சேஷி எனப்படுகிறது.

இராமானுசர் – இவ்விதம் உரைத்தால் கார்யமே சேஷி என்று ஆகிறது (“கார்யத்தின் ப்ரதிஸம்பந்தி = சேஷம், சேஷத்தின் ப்ரதிஸம்பந்தி = சேஷி” என்று கூறும்போது, “கார்யம் = சேஷி” என்றாகிறது). ஆனால் நாம் கார்யம் என்பதைக் குறித்து ஆராய்ந்தபடி உள்ளபோது, “கார்யமே சேஷி” என்று உரைப்பது சரியல்ல.

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – வேறு ஒன்றை உத்தேசித்து (குறிக்கோளாகக் கொண்டு) செய்யப்படும் முயற்சியுடன் கூடியபடி எந்த ஒன்று எப்போதும் உள்ளதோ, அந்த ஒன்று, அந்த வேறு ஒன்றுக்குச் சேஷம் ஆகும் (அதாவது நம்முடைய முயற்சிகள் அனைத்தும் ஒரு கார்யம் (அல்லது அபூர்வம்) என்பதையே உண்டாக்குகின்றன; எனவே அந்தக் கார்யம் என்பதே இங்கு உத்தேச்யம் அல்லது குறிக்கோள் என்றாகிறது. ஆக, “நம்முடைய முயற்சிகளாகிய யாகம் போன்றவை சேஷம், கார்யம் என்பது சேஷி” என்பது இவர்கள் கருத்து).

இராமாநுசர் – அந்த “வேறு ஒன்றை உத்தேசித்து” என்பது என்ன? இந்த “உத்தேசம்” என்பதைக் குறித்து அல்லவோ நாங்கள் விசாரித்து வருகிறோம். இவ்விதம் உள்ளபோது அந்தச் சொல்லையே மீண்டும் பயன்படுத்துவது எவ்விதம் பொருந்தும்?

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – “உத்தேசம்” என்பதன் மூலம், “நாம் பெற விரும்புகின்ற பொருளை (அல்லது இலக்கை) அடைதல்” என்பதையே கூறுகிறோம்.

இராமாநுசர் - நாம் பெற விரும்புகின்ற பொருள் (அல்லது இலக்கு) என்பது எது?

கார்ய வாக்ய அர்த்தவாதி – அந்த முயற்சியால் பெறக்கூடியதான ப்ரயோஜனமே, நாம் பெற விரும்புகின்ற பொருள் (அல்லது இலக்கு) ஆகும்.

இராமாநுசர் – ஒருவனை ஒரு முயற்சியைத் தொடங்குவதற்கு எது தூண்டுதலாக உள்ளதோ அதுவே அந்த முயற்சியின் ப்ரயோஜனம் என்றும், இதுவே நாம் விரும்பும் பொருள் என்றும், இதுவே நமது முயற்சியால் நாம் பெறுகின்ற பொருள் என்றும் நாங்கள் முன்பே கூறினோம்.

8.1.8 “சேஷ, சேஷி” என்பதை இராமாநுசர் வரையறுத்தல்

சேஷம் மற்றும் சேஷி ஆகிய இரண்டைக் குறித்து அனைவரும் கூறுவது இதுவே ஆகும்: எந்த ஒரு வஸ்துவானது, “வேறு ஒரு வஸ்துவிற்கு ஓர் அதிசயத்தை (மேன்மை அல்லது விசேஷத்தை) உண்டாக்கவேண்டும்”, என்று தனது ஸ்வரூபம் நிலைக்கும்வரை விருப்பம் கொண்டுள்ளதோ, அந்த வஸ்துவே சேஷம் எனப்படும்; அந்த “வேறு ஒரு வஸ்து” என்பது சேஷி எனப்படும். யாகங்கள் போன்றவையும், அவற்றுக்கான முயற்சிகளும், “பலனை உண்டாக்கவேண்டும்” என்னும் ஆசை காரணமாகவே அனைவராலும் ஏற்கும்படியாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட யாகங்கள் நிறைவேறவேண்டும் என்னும் விருப்பம் காரணமாக, மற்ற அனைத்தும் (யாகத்தின் அங்கங்கள் போன்றவை), அனைவராலும் ஏற்கும்படியாக உள்ளன (அதாவது யாகங்கள் போன்றவை அந்த பலன்களுக்கு சேஷம் ஆகின்றன, பலன்கள் சேஷி ஆகின்றன). பிறவியிலேயே மற்றவர்களுக்கு தாஸன் என்றுள்ளவர்கள், தங்களுடைய எஜமானனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்கவேண்டும் என்று விருப்பம்

கொள்வதால் மட்டுமே தங்களுடைய ஸ்வரூபம் நிலைப்பதாக எண்ணுகிறார்கள் (இங்கு தாஸன் = சேஷம், எஜமானன் = சேஷி). இதனைப் போன்றே சேதந அசேதந, நித்ய, அநித்ய வஸ்துக்கள் அனைத்தும் ஈச்வரனுக்கு மேன்மையை உண்டாக்குவதற்காக உள்ளன; ஆகவே அவை அனைத்தின் ஸ்வரூபமும் ஈச்வரனுடைய சேஷங்கள் ஆகும்; ஈச்வரன் அவற்றுடைய சேஷி ஆகிறான். இந்தக் கருத்தை ப்ரு. (4-4-22) – ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந: – அனைத்தையும் தன்வசப்படுத்துபவன், அனைத்தையும் ஆள்பவன் – என்றும், மஹா. நா. (13-1) - பதிம் விச்வஸ்ய - இந்த ப்ரபஞ்சத்தின் நாதன் – என்றும் கூறுவது காணலாம். ஆகவே, “எந்த ஒன்று முயற்சியால் பெறப்படுவதாகவும், முக்கியமானதாகவும் உள்ளதோ அதுவே கார்யம் எனப்படும்”, என்று மீமாம்ஸகர்கள் கூறும் கருத்தானது, மீமாம்ஸகர்களுடைய ஸித்தாந்தத்தை முழுமையாக நம்புபவர்களால் மட்டுமே ஏற்கப்படுவதாக உள்ளது.

8.1.9 மீமாம்ஸகர்களுடைய நியோஜ்யன் என்னும் கருத்தைத் தள்ளுதல்

குறிப்பு – இந்தப் பகுதியைப் படிப்பதற்கு முன்பாக சில விஷயங்களை அறியவேண்டும். அவையாவன நியோஜ்யன், அதிகாரி மற்றும் கர்த்தா என்பதாகும். “ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் யாகம் இயற்றுவானாக” என்னும் வரியைக் காண்போம். இந்தக் கட்டளையைக் கேட்டவுடன், “நான் ஸ்வர்கம் செல்லவேண்டும்” என்று விரும்புபவன் “நியோஜ்யன் (கட்டளையால் ஏவப்படுபவன்)” எனப்படுகிறான். இவ்விதம் விரும்பிய ஒருவன், “நான் யாகம் இயற்றவேண்டும்” என்று எண்ணும்போது, அதிகாரி எனப்படுகிறான். இவ்விதம் எண்ணிய ஒருவன் யாகத்தை இயற்றும்போது, கர்த்தா ஆகிறான். ஆக யாகம் இயற்றும் ஒருவனுக்கு மூன்று நிலைகள் உள்ளன என்று கருத்து.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது – “ஸ்வர்க காமோ யஜேத - ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் யாகம் இயற்றுவானாக” என்னும் வாக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற “யஜேத - யாகம் இயற்றுவானாக” என்னும் கட்டளைப் பகுதியானது (இது “லிங்” என்னும் லகாரம் என்பதை முன்பே பார்த்தோம்), பொதுவாக இங்கு ஒரு கர்த்தா உள்ளான் என்பதை உணர்த்துகிறது; இங்குள்ள “ஸ்வர்க காமோ - ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன்” என்னும் பகுதியானது, அந்தக் கர்த்தாவிற்கு உரிய தனித்தன்மையைக் காண்பிக்கிறது (அதாவது, பொதுவாக செயலாற்றுபவன் என்று கூறாமல், “ஸ்வர்கம் புகுவதற்கு வேண்டிய விருப்பம்

கொண்ட செயலாற்றுபவன்” என்று கூறப்படுகிறது). இந்தக் கருத்தையே இலக்கணம் கற்ற அனைவரும் ஏற்பர்.

மீமாம்ஸகர்கள் - அப்படி அல்ல. ஒரு முயற்சியால் மட்டுமே அடையப்படக்கூடியதாக உள்ள ஸ்வர்கத்தை அடையவேண்டும் என்னும் ஆசை கொண்ட ஒருவன், அந்த ஸ்வர்கத்தைப் பெறுவதற்கான உபாயத்தை அறியாமல், அந்த உபாயத்தால் கூறப்படும் செயலைச் செய்வனாக எவ்விதம் இருக்கமுடியும்? எனவே அவன் நியோஜ்யனாக மட்டுமே (மேலே உள்ள குறிப்பில் காணப்படும் முதல் நிலை) உள்ளான் என்கிறோம் [இங்கு ஸுதர்சநஸூரியின் வ்யாக்யான அடிப்படையில் வேறு ஒரு பொருளையும் சிலர் கூறுவர்: யாகம் என்பது நேரடியாக ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத் தருவதில்லை; அது ஒரு அபூர்வத்தை உண்டாக்குகிறது; அந்த அபூர்வமே ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத் தருகிறது. ஆகவே ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் யாகத்தைச் செய்யமாட்டான் என்றாகிவிடும், இதனால் அவன் கர்த்தாவும் அல்லன் என்றாகும். இந்தக் குறையை நீக்குவதற்காக நாங்கள், “ஸ்வர்ககாமோ என்னும் பகுதியால் கூறப்படுவது, நியோஜ்யன் (ஏவப்படுபவன்) என்னும் நிலை மட்டுமே அல்லாமல் கர்த்தா என்னும் நிலையை அல்ல” என்கிறோம்].

இராமாநுசர் - ஆனால் இவ்விதமாக உள்ள ஒருவன், நியோஜ்யனாகவும் கூட எவ்விதம் இருக்கமுடியும் [வேறு பொருள்: ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத்தர இயலாத யாகத்தில் ஈடுபடும்படி, ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவனை ஏவ முடியும் என்று எப்படிக்கூறுகிறீர்கள்]? ஆகவே, யாகம் என்பதே ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத் தரவல்ல ஸாதநமாக உள்ளது என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவனை, இத்தகைய யாகத்தின் கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன; ஆகவே இந்த யாகமே ஸ்வர்கத்திற்கான ஸாதநம் என்று நாங்கள் நிச்சயிக்கிறோம். (இதனை ஓர் உதாரணத்தால் விளக்குகிறார்) ஒருவர், “உணவு உட்கொள்ளும் விருப்பம் கொண்டவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும்” என்று கூறுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இதன் மூலம் உணவு உட்கொள்ளும் விருப்பம் கொண்ட ஒருவனுக்கு, தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குச் செல்லுதல் என்னும் செயல்பாடு (கர்த்தருத்வம்) கூறப்பட்டது. மேலும் இதன் மூலம், “தேவதத்தன் வீட்டிற்குச் செல்லுதல் என்னும் செயலானது உணவு உட்கொள்ளுவதற்கான ஸாதநம் ஆகும்” என்று இதுவரை நம்மால்

அறியப்படாத விஷயமும் நமக்குப் புலப்படுகிறது. இதனையே இங்கும் பொருத்தி, “ஸ்வர்க காமோ யஜேத - ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவன் யாகம் இயற்றுவானாக” என்னும் வாக்கியத்தில் காணப்படுகின்ற “யஜேத - யாகம் இயற்றுவானாக” என்னும் கட்டளைப் பகுதியானது பொதுவாக இங்கு ஒரு கர்த்தா உள்ளான் என்பதையே உணர்த்துவதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

மேலும் ஒரு செயலைச் செய்வனாகக் கூறப்பட்ட கர்த்தாவை, வேறு ஒரு செயலைச் செய்யும் கர்த்தா என்று கூற முடியாது. “யஜேத - யாகம் இயற்றுவானாக” என்னும் சொல்லானது, ஸ்வர்கத்தை விரும்பும் ஒருவனை, யாகத்தை இயற்றும் கர்த்தாவாகக் கூறுகிறது. ஆனால் மீமாம்ஸகர்கள் அந்த மனிதன் வேறு ஒரு செயலைச் செய்வதாகக் கூறுகிறார்கள்; அதாவது அவன், “நான் இந்தக் கட்டளையால் ஏவப்படுபவன் (அதாவது இந்தச் செயல் என்னைச் சார்ந்தது)” என்று தனது புத்தியில் கொள்ளும் செயலைச் செய்வதாகக் கூறுகிறார்கள். அவர்களுடைய கருத்தின்படி, இங்கு கூறப்பட்ட கர்த்தா என்பவன் செய்யவேண்டிய செயல் என்பது, “நான் இந்தக் கட்டளையால் ஏவப்படுபவன் (அதாவது இந்தச் செயல் என்னைச் சார்ந்தது)” என்று தனது புத்தியில் கொள்ளும் செயலே ஆகும். இவர்கள் கூறுவது, “யார் ஒருவன் ஒரு செயலானது தன்னைச் சார்ந்தது என்று எண்ணுகிறானோ அவன் நியோஜ்யன் எனப்படுகிறான்” என்பதாகும். “இவ்விதம் தனது புத்தியில் செயலாற்றுதல் என்பதை எண்ணும் செயலானது, யாகம் இயற்றும் தன்மைக்கு ஏற்றபடியே உள்ளதால், நாங்கள் கூறுவது சரியானது ஆகும்”, என்று மீமாம்ஸகர்கள் கூறுவதும் சரியல்ல. உதாரணமாக, “தேவதத்தன் சமைக்கவேண்டும்” என்று கூறும்போது, சமைத்தல் என்னும் செயலைச் செய்வனாக தேவதத்தன் கூறப்படுகிறான் என்றாகிறது; ஆனால் அவன் சமைப்பதற்காக சமையல் அறையை நோக்கிச் செல்லும்போது, அந்தச் செயலானது சமைப்பதற்கு ஏற்றபடியாக உள்ளது என்பதைக் காரணம் காண்பித்து, “தேவதத்தன் சமையல் அறைக்குச் செல்லுதல்” என்னும் செயலே “தேவதத்தன் சமைக்கவேண்டும்” என்பதில் கூறப்பட்டது என்று உரைப்பது சரியல்ல.

8.1.10 மீமாம்ஸகர்களுடைய “அபூர்வம்” என்னும் கருத்தைத் தள்ளி, பகவானே அனைத்தையும் அளிப்பதாக உரைத்தல்

இராமாநுசர் – “லிங்” என்பதான கட்டளையிடும் சொற்களானவை (உதாரணமாக “யஜேத – யாகம் செய்வானாக” என்பது போன்றவை), தற்காலத்தில் இல்லாததான அபூர்வம் என்பதைக் குறிப்பதாக நீங்கள் (மீமாம்ஸகர்) எப்படிக் கூறுகிறீர்கள்?

மீமாம்ஸகர் – இவ்விதம் கொள்ளவில்லையென்றால், அங்கு “யஜேத” என்பதுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ள “ஸ்வர்க்காமோ” என்பது பொருந்தாமல் போகும்.

இராமாநுசர் – எவ்விதம் பொருந்தாமை உண்டாகும்?

மீமாம்ஸகர் – ஸ்வர்கத்தைப் பெறவேண்டும் என்னும் விருப்பம் கொண்டவனே “ஸ்வர்க காமன்” எனப்படுகிறான். இப்படிப்பட்ட ஸ்வர்கம் என்னும் பலன் ஏதோ ஒரு காலத்தில் (எதிர்காலம்) உண்டாகக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால் யாகம் முதலானவை மிகவும் குறுகிய காலத்தில் நடைபெற்று முடிவதாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது, இத்தகைய யாகமானது எப்படி ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத் தருவதாக இருக்கமுடியும்?

இராமாநுசர் – வேத ஸித்தாந்தங்களைச் சரிவர அறியாதவர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட பொருந்தாமைகள் புலப்படும். வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள், “பரமேஸ்வரனும், பகவானும் ஆகிய நாராயணனே அனைத்து கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கப்படுகிறான். இவ்விதம் தன்னை ஆராதித்தவர்களுக்கு விருப்பமான பலன்களை அவனே அளிக்கிறான்”, என்று அல்லவோ கூறுகிறார்கள்? இந்தக் கருத்தானது வேதத்தை நன்கு அறிந்தவராகிய த்ரமிடாசார்யர், “பல ஸம்பிபத்ஸயா ஹி கர்மபி: ஆத்மாநம் பிப்ரீஷந்தி, ஸ ப்ரீத: அலம் பலாய இதி சாஸ்த்ர மர்யாதா – தாங்கள் விரும்பிய பலனை அடைவதற்காகவே உயர்ந்த அந்த ஆத்மாவை தங்களுடைய கர்மங்கள் மூலமாக ஆராதிக்கிறார்கள். அந்த ஆராதனையால் ப்ரீதி அடையும் அவன், அவர்கள் விரும்பும் பலனை அளிக்கிறான் என்பதையே சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன”, என்றார். இதன் பொருள் என்னவென்றால்: பலனைப் பெறவேண்டும் என்னும் ஆசை காரணமாக இந்த்ரன் முதலான தேவர்களைக் குறித்து யாகம், தானம், ஹோமம் முதலான பல கர்மங்களை மனிதர்கள் இயற்றுகிறார்கள். இவ்விதமாக இந்த்ரன் முதலானவர்களுடைய அந்தர்யாமியும், இந்த்ரன் முதலான சொற்களால் கூறப்படுபவனும், பரமாத்மாவும், பகவானும் ஆகிய வாஸுதேவனை இவர்கள் (மறைமுகமாக) ஆராதிக்கிறார்கள்.

இவ்விதமாக அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட பகவான், அவர்கள் விரும்பும் பலன்களை அளிக்கிறான்.

இந்தக் கருத்தையே ச்ருதியும் கூறுகிறது: மஹா. நாரா. (1-6) - இஷ்டா பூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விச்வம் பிபர்த்தி புவநஸ்ய நாபி: - அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ள பகவான், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதான புண்ணிய கர்மங்களை ஏற்றுக்கொண்டு (பலன் அளிக்கிறான்) - என்று கூறியது. இங்குள்ள “இஷ்டா பூர்த்தம்” என்னும் சொல்லானது, அனைத்து ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட கர்மங்களைக் உரைக்கிறது. “விச்வம் பிபர்த்தி” என்றால், “இந்த்ரன், அக்னி, வருணன் முதலான அனைத்து தேவர்களுடன் ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள அந்தக் கர்மங்கள் அனைத்தையும், அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமபுருஷன் தானே ஏற்றுக் கொள்கிறான்” என்று பொருள். “புவநஸ்ய நாபி” என்றால், “ப்ராஹ்மணன், ச்ஷத்ரியன் முதலான பல வர்ணங்களால் நிறைந்த இந்த புவனத்தைத் தாங்கி நிற்பவன்” என்று பொருள்; “நாபி” என்றால் “பலவிதமான கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டு, அவற்றை இயற்றியவர்களுக்கு விருப்பமான பலன்களை அளித்து இந்த புவனத்தைத் தாங்கி நிற்பவன்” என்று பொருள். மேலும், “பகவானே அக்னி, வாயு முதலான அனைத்து தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியாக நின்று, அந்தந்த சொற்களால் கூறப்படுகிறான்” என்னும் கருத்தை தை. (3-1-2) - தத் ஏவ அக்நி: தத் வாயு: தத் ஸூர்ய: தது சந்த்ரமா: - அவனே அக்னி, வாயு, சூரியன், சந்திரன் ஆகியவற்றின் அந்தர்யாமி - என்று கூறியது.

இதே கருத்தைப் பகவானும் கீதை (7-21) - யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயா அர்ச்சிதும் இச்சதி | தஸ்ய தஸ்ய அசலாம் ச்ரத்தாம் தாம் ஏவ விததாம் யஹம் - யார் யார் தனது சரீரமாக உள்ள சூரியன், இந்திரன், வாயு, அக்னி முதலிய தேவதைகளை விச்வாசத்துடன் ஆராதிக்க விரும்புகின்றனரோ, அவர்களுக்கு அந்தந்த தேவதைகளின் அந்தர்யாமியாக நானே இருந்து கொண்டு, அவர்கள் மீது அந்த பக்தர்கள் கொள்ளும் நம்பிக்கைக்கு இடையூறு இல்லாமல், அசையாமல் நிலைநிறுத்துகிறேன் - என்றும், கீதை (7-22) - ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்த தஸ்ய ஆராதநமீஹதே | லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹிதாந் - அப்படிப்பட்ட அந்தந்த தேவர்களின் பக்தர்கள் அந்தந்த தேவதைக்கு உரிய ஆராதனையில் நம்பிக்கையுடன் ஈடுபடுகின்றனர். இதன் மூலம் அந்த தேவதைகளுக்கு என்னால் கொடுக்கப்பட்ட பொருளை, அந்தந்த பக்தர்கள் அந்த தேவதை மூலம் பெறுகின்றனர் - என்றும் கூறினான். இங்குள்ள “கீதை (7-12) - யாம் யாம்

தநம்” என்பதன் மூலம், “இந்த்ரன் முதலான தேவதைகள், பகவானை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டு, அவனுடைய சரீரங்களாகவே உள்ளனர்” என்பது கூறப்பட்டது. இதே போன்று, கீதை (9-24) - அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச - அனைத்து யஜ்ஞங்களையும் நானே அனுபவித்து, அவற்றின் பலன்களை நானே அளிக்கிறேன் - என்றும் உள்ளதைக் காணலாம்; இங்கு உள்ள “ப்ரபு” என்ற பதம் அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் என்ற பொருளில் உள்ளது. இது போன்றே, ஸ்ரீவிபு. (5-20-97) - யஜ்ஞை: த்வம் இஜ்யஸே நித்யம் ஸர்வதேவ மய அச்யுத | ஹவ்யகவ்யபுக் ஏக: த்வம் பித்ரு தேவ ஸ்வரூப த்ருக் - எப்போதும் உள்ளவனே! அச்சுதா! அனைத்து தேவதைகளாக நீயே உள்ளாய். ஆகவே அன்றாடம் யஜ்ஞங்களால் நீயே ஆராதிக்கப்படுகிறாய் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (5-30-16) - யை: ஸ்வகர்மபரை: நாத நரை: ஆராதீதோ பவாந் | தே தரந்தி அகிலாமேதாம் மாயாம் ஆத்ம விமுத்தயே - யார் தங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் மூலம் பகவானாகிய உன்னை ஆராதனை செய்கிறார்களோ, அவர்கள் அனைத்து மாயையிலிருந்தும் மோசஷம் அடையும்விதமாக விடுபடுகிறார்கள் - என்றும் கூறப்பட்டது.

இவ்விதம் அனைத்து இதிஹாஸ புராணங்கள் மற்றும் வேதங்கள் ஆகியவற்றில், “அனைத்து கர்மங்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஆராதனை ரூபமாகவே உள்ளன. அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாக உள்ள புருஷோத்தமன், அவரவர்கள் விரும்பியவற்றை அளிக்கிறான்”, என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக அனைத்தும் அறிந்தவனும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டவனும், ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய பகவான், இந்த்ரன் முதலான தேவதைகளின் அந்தர்யாமி ரூபத்தில் நின்றபடி, வேதங்களில் கூறப்பட்ட யாகம் தானம் ஹோமம் முதலான அனைத்து கர்மங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றை அனுபவிக்கிறான்; அவை அனைத்திற்கான அனைத்து பலன்களையும் அவன் அளிக்கிறான். இவை அனைத்தும் ச்ருதியில் கூறப்பட்டுள்ளன. தைத்திரீய ஆரண்யகம் (3-21) - சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை: - எங்கு சதுர்ஹோத்ரம் தேவதைகளுடன் ஸம்பந்தம் அடைகின்றனவோ - என்பது போன்ற வாக்கியங்கள் காண்க; இங்குள்ள “சதுர்ஹோதார:” என்பது யஜ்ஞங்களைக் குறிக்கும்; “யத்ர - எங்கு” என்பது “தேவதைகளுடைய அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவிடத்தில்” என்னும் பொருள் தரும்; அதாவது, “அவனிடம் உள்ள தேவதைகளைச் சென்றடைகின்றன”, என்று பொருள். இதன் கருத்து என்னவென்றால், “இந்த்ரன் முதலான தேவர்கள், தங்களுக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மாவின் சரீரமாக

உள்ளதால், யாகம் முதலான கர்மங்களுடனான ஸம்பந்தம் அவர்களுக்குக் கிட்டுகிறது”, என்பதாகும். பகவானும் கீதையில் (5-29) – போக்தாரம் யஜ்ஞ தபஸாம் ஸர்வலோக மஹேச்வரம் – அனைத்து யஜ்ஞங்கள் மற்றும் தவங்களை ஏற்பவனாகவும், அனைத்து லோகங்களுக்கும் மஹேச்வரனாகவும் என்னை அறிவாய் – என்றான்.

ஆகவே அனைத்துவிதமான கர்மங்களும், அக்னி முதலான தேவதைகளுடைய அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமபுருஷனுடைய ஆராதனையாகவே உள்ளன என்றாகிறது. அவனே அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுபவனாக உள்ளான். இவ்விதம் உள்ளபோது, உலகில் உள்ள சொற்களுக்கு எட்டாதபடி உள்ளதாகவும், புதியதாகவும் உள்ளதான “அபூர்வம்” என்ற ஒன்றை நீங்கள் கற்பனையாகப் புனைவதால் என்ன பயன் உள்ளது?

8.1.11 தனது வைதிக மதத்தில் “லிங்” என்பதன் கருத்தை விளக்குதல்

குறிப்பு – அடுத்த பகுதியைப் படிப்பதற்கு முன்பாக சில விஷயங்களை அறியவேண்டும். வடமொழியில் ஒரு சொல்லானது வேர்ச்சொல் (root) மற்றும் பின்னொட்டு (suffix) என்று இரண்டு பகுதிகளால் ஆனவை. வேர்ச்சொல்லை ப்ரக்ருதி என்றும், பின்னொட்டை ப்ரத்யயம் என்றும் கூறுவர். இது தமிழ் இலக்கணத்தில் முறையே பகுதி, விகுதி எனப்படும். உதாரணமாக “அரசன், அரசி” என்னும் சொற்களை “அரசு + அன், அரசு + இ” என்று பிரிக்கலாம்; இவற்றில் “அரசு” என்பது பகுதி அல்லது ப்ரக்ருதி என்றும், “இ, அன்” போன்றவை விகுதி அல்லது ப்ரத்யயம் என்றும் கூறப்படும். இவை வேர்ச்சொல்லின் தன்மையை மாற்ற உதவுகின்றன. இது அல்லாமல் வேற்றுமைகளிலும் இதனைக் காணலாம்; உதாரணமாக “இராமனால் – இராமன் + ஆல், இராமனை – இராமன் + ஐ, இராமனுக்கு – இராமன் + கு” போன்றவையும் இது போன்றே இரண்டாக உள்ளது காண்க.

(வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது) மீமாம்ஸகர் – இவ்விதம் கொண்டால், “லிங்” முதலான கட்டளை இடும் சொற்றொடர்களுக்கு (உதாரணமாக “யஜேத – யாகம் செய்வானாக” என்பது போன்றவை) நீங்கள் என்ன பொருள் உரைக்கிறீர்கள்?

இராமாநுசர் – கூறுகிறோம். “யஜ்” என்பது “தேவதையை பூஜித்தல்” என்னும் பொருள் தருவதாகும்; அதாவது அந்தத் தேவதையை ஆராதிக்கும்விதமாக உள்ள யாகம் போன்றவை ஆகும். இதுவே “யஜேத” என்பதில் உள்ள “யஜ்” என்னும் ப்ரக்ருதியின் (பகுதி) பொருளாகும். “யஜேத” என்பதில் உள்ள “லிங்” என்னும் விசுதி மூலம், “இத்தகைய செயலானது ஒரு கர்த்தாவால் மட்டுமே கைகூடும்” என்பது விளக்கப்படுகிறது. இது பொதுவாகவே அனைவரும் அறிந்ததாகும். இவ்விதம் கூறுவதில் பொருந்தாமை எவ்விதம் உண்டாகும்? ப்ரத்யயங்களால் கூறப்படும் கர்த்தா மற்றும் ப்ரக்ருதிகளால் (பகுதி) கூறப்படுவதான செயல்பாடு ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே எத்தகைய ஸம்பந்தம் உள்ளது என்பதை, கர்த்தாவைக் கூறுவதாக உள்ள ப்ரத்யயங்கள் (விசுதி) விளக்கவேண்டும். “லிங்” என்பதைத் தவிர மற்ற லகாரங்கள் (இவை “லங்” மற்றும் “லட்”), இறந்தகாலம் மற்றும் நிகழ்காலத்தைக் குறிப்பவையாக உள்ளன. ஆனால் “லிங்” முதலான லகாரங்கள், “யஜ்” என்பதால் கூறப்படும் யாகம் போன்றவை ஒரு கர்த்தாவின் செயலால் மட்டுமே நிகழக்கூடியவையாக உள்ளன என்பதை விளக்குகின்றன.

8.1.12 பகவானும் தேவதைகளுமே பலனை அளிப்பதாக விதிவாக்கியங்கள் கூறுகின்றன என்பதை விளக்குதல்

கர்மங்களை விதிக்கும் விதிவாக்கியமானது, குறிப்பிட்ட விருப்பம் கொண்ட ஒருவன் செய்யத்தக்க கர்மங்களை முதலில் உரைக்கிறது; இதனைத் தொடர்ந்து, “இந்தக் கர்மங்கள், தேவதைகளை ஆராதிக்கும் ரூபமாகவே உள்ளன. அந்தந்த தேவதைகள் மூலமாகவே அந்தக் கர்மங்கள் பலனை அளிக்கின்றன” என்று கூறுகின்றன. உதாரணமாக தை. ஸம். (2-1-1) - வாயவ்யம் ச்வேதமாலபேத பூதிகாமோ வாயுர்வை சேஷபிஷ்டா தேவதா வாயுமேவ ஸ்வேந பாகதேயேந உபதாவதி ஸ ஏவ ஏநம் பூதிம் கமயதி - ஐச்வர்யம் விரும்பும் ஒருவன் வாயுவிற்கு உரிய வெண்மையான வெள்ளாட்டுக் கிடாவைக் கொண்டு யாகம் இயற்றுவானாக; வாயு மிகவும் வேகமாக செல்லும் தேவதையாகும்; இவ்விதம் யாகம் இயற்றுபவன் தனது பாக்கியம் காரணமாக வாயுவை ஆராதிக்கின்றான்; அப்படிப்பட்ட வாயு இவ்விதமாக யாகம் இயற்றியவனுக்கு ஏற்ற ஐச்வர்யம் அளிக்கிறான் – என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

8.1.13 மீமாம்ஸாகர் கூறும் உபாதான ப்ரமாணம் என்பதைத் தள்ளுதல்

குறிப்பு – ஒரு யாகமானது சில மணித்துளிகளில் முடிவதாகும். இதன் மூலம் கிட்டவல்ல ஸ்வர்கம் போன்ற பலன்கள் பல காலம் கழித்தே உண்டாகிறது. ஆகவே யாகங்கள் நேரடியாக ஸ்வர்கத்தைப் பெற்றுத் தருவதில்லை என்று மீமாம்ஸகர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆகவே, ஸ்வர்கம் முதலான பலன்களை வேறு ஏதோ ஒன்று பெற்றுத் தருகிறது என்றே அனுமானிக்க வேண்டும். இவ்விதம் அனுமானம் செய்தலே “உபாதான ப்ரமாணம்” என்று மீமாம்ஸகர்கள் கூறுகிறார்கள்.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் தொடர்கிறது - இங்கு (பகுதி 1.5.12ல் உள்ள ச்ருதி வாக்கியம்), தேவதை மூலமாகப் பலன் கிட்டுகிறது என்று உரைப்பதில் எந்தவிதமான பொருந்தாமையும் காணப்படவில்லை. இதனை ஏற்காமல், இங்கு “பலனைப் பெறுதல் என்பதை உபாதானம் மூலமே அறியும்படி உள்ளது” என்று உரைப்பது சரியல்ல இங்குள்ள விதிவாக்கியத்தில், யாகம் போன்றவற்றுக்கு எவ்விதம் பலன் உண்டாகிறது (அதாவது அவற்றை வாயு அளிக்கிறான்) என்று கூறப்படவில்லை என்றாலும், இந்த விதிவாக்கியத்தைத் தொடர்ந்து வருகின்ற வாக்கியங்களின் இறுதியில் கூறப்பட்டுள்ளதால், இதனை அங்கிருந்து அறியலாம் என்று கருத்து.

(மேலும் ஓர் உதாரணம் கூறுகிறார்) மீமாம்ஸையில் – தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணாய ந அபகுரேத – ப்ராஹ்மணனை அச்சுறுத்தாமல் இருத்தல்வேண்டும் – என்னும் விதிவாக்கியம் உள்ளது. இங்கு, “ப்ராஹ்மணனைக் கொல்ல முயலுதல் முதலானவற்றைச் செய்தல் கூடாது” என்று அந்தச் செயல்கள் தடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இவ்விதமான செயல்களில் ஈடுபடும் ஒருவனுக்கு என்ன நிகழும் என்பதைக் குறித்து இங்கு எதுவும் கூறப்படவில்லையே என்னும் கேள்வி எழலாம். ஆனால், அந்த வாக்கியத்தைத் தொடர்ந்து வரும் வாக்கியத்தில், “அவ்விதம் செய்வனுக்கு நூறுவகையான தண்டனைகள் கொண்ட நரகம் கிட்டும் (அல்லது நூறு தங்க நாணயங்களை அபராதமாக விதிக்கவேண்டும் என்றும் கூறுவர்)”, என்று உள்ளது. இதன் மூலம் நமது கேள்விக்கான விடை கிட்டுகிறது அல்லவோ? அதாவது இங்கு உரைக்கப்பட்ட தண்டனை என்பதைப் பெறுவதற்கு (ஸாத்யம்), விதிவாக்கியத்தில் கூறப்பட்ட “கொலை செய்தல்” என்பது ஸாதநமாக இருந்து, இந்த இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு இடையே இவை இரண்டின் மூலம் (அதாவது ஸாத்யம் மற்றும் ஸாதநம் ஆகிய இரண்டின் மூலம்) ஒரு ஸம்பந்தம்

உண்டாவதால், முதல் வாக்கியத்தின் எஞ்சிய பாகமாக இரண்டாவது வாக்கியத்தை நாம் ஏற்கிறோம்.

இது போன்றே, ஸ்வர்கத்தை அடைய விரும்பும் ஒருவன், அதற்காக விதிக்கப்பட்ட யாகத்தை இயற்றவேண்டும் என்று ஒரு விதிவாக்கியம் மூலம் அறிகிறோம்; இத்தகைய யாகமே ஸ்வர்கத்தை அளிக்கவல்ல ஸாதநமாக உள்ளது என்பதையும், அந்த விதிவாக்கியத்தைத் தொடர்ந்து வருகின்ற வாக்கியம் மூலமாக நாம் அறிகிறோம். இவ்விதம் உள்ளபோது, “இதுவே பலன் அளிப்பதாக உள்ளது” என்று ஒரு உபாதானத்தை எதற்காகக் கற்பனையாகக் கூறவேண்டும்? “ஒருவன் தனது வீட்டிற்குள் பெரும் தங்கப்புதையல் உள்ளபோது, அவன் கருமி ஒருவனிடம் சென்று சிறிதளவு பொருளை யாசித்தானாம்” என்று கூறுவர். உங்களுடைய செயலும் இது போன்று உள்ளது.

இதே போன்று, “நூறுவகையான தண்டனைகள் கொண்ட நரகம் (அல்லது நூறு தங்க நாணயங்கள் அபராதம்”) என்னும் நிலையை நீங்கள் கூறுகின்ற அத்ருஷ்டம் (அல்லது அபூர்வம்) உண்டாக்குவதில்லை. வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட செயல்களைச் செய்தல், அந்தச் செயல்களைச் செய்யாமல் விடுதல், தடுக்கப்பட்ட செயல்களைச் செய்தல் ஆகியவை, பரமபுருஷனுடைய அனுக்ரஹம் மற்றும் தண்டித்தல் ஆகியவை மூலம், இன்பத்தையோ அல்லது துன்பத்தையோ அளிக்கின்றன. இந்தக் கருத்தைச் ச்ருதிகள் தை. ஆர. (2-7) – ஏஷ ஹி ஏவ ஆநந்தயாதி - பரமபுருஷணே மோக்ஷம் என்ற ஆனந்தம் அளிக்கிறான் – என்றும், தை. (2-7-1) - அத ஸ: அபயம் கதோ பவதி – அப்போது பயம் அற்ற தன்மையை அடைகிறான் – என்றும், தை. (2-7-1) - அத தஸ்ய பயம் பவதி - அப்போதே பயம் ஏற்படுகிறது – என்றும், தை. (2-8) - பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே | பீஷாதேதி ஸுர்ய: | பீஷாஸ்மாத் அக்நிச்ச இந்த்ரச்ச | ம்ருத்யுர் தாவதி பஞ்சம: - இவனிடம் உள்ள பயத்தால்தான் காற்று வீசுகிறது, சூரியன் உதிக்கிறான், அக்னி இந்த்ரன் மற்றும் ஐந்தாவதான யமன் ஆகியோர் தங்கள் செயல்களைச் செய்கின்றனர் – என்றும், ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி ஸுர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - இந்த அக்ஷரத்தின் கட்டளையால் சூரியனும் சந்த்ரனும் நிலைக்கிறார்கள் – என்றும், ப்ரு. (3-8-9) - ஏதஸ்ய வா அக்ஷரஸ்ய ப்ரசாஸநே கார்க்கி தத் அதோ மநுஷ்யா: ப்ரசம்ஸந்தி யஜமாநம் தேவா: தர்வீம் பிதர: அந்வாயத்தா: - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தின் உயர்ந்த கட்டளையால்தான் மனிதர்கள் தங்களுக்குத் தானம் அளிப்பவர்களைப்

புகழ்கிறார்கள், யாகம் செய்யும் எஜமானர்களைத் தேவர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள், பித்ருக்கள் தங்களுக்கு அளிக்கப்படும் தர்வீ என்ற அவிர்பாகத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள் – என்றும் பலவிதமாகக் கூறுகிறது.

த்ரமிடபாஷ்யத்தில் – தஸ்ய ஆஜ்ஞயா தாவதி வாயு: நத்ய: ஸ்வந்தி, தேந ச க்ருதஸீமானோ ஜலாசயா: ஸமதா இவ மேஷவிஸர்பிதம் குர்வந்தி – அவனுடைய ஆணைக்கு இணங்கியே வாயு வீசியபடி உள்ளது, நதிகள் ஓடியபடி உள்ளன, மது அருந்தியது போன்று ஸமுத்ரங்கள் எழும்பியும் அடங்கியும் செய்கின்றன – என்றும், தத் ஸங்கல்ப நிபந்தநா ஹி இமே லோகா: ந ச்யவந்தே ந ஸ்புடந்தே | ஸ்வ சாஸந அநுவர்திந ஜ்ஞாத்வா காருண்யாத் ஸ பகவாந் வர்தயேத வித்வாந் கமதசஷ: - அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்கள் நழுவாமலும் வெடிக்காமலும் உள்ளன; பகவான் அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும், கர்மங்களில் தேர்ந்தவனாகவும் உள்ளதால், தனது கட்டளைகளுக்கு அடிபணிந்து நடக்கும் வித்வான் ஒருவனை, தனது கருணையால் மேன்மேலும் உயர்த்துகிறான் – என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரமபுருஷனைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிக்கப்பட்டதான, அவனைக் குறித்த உபாஸநம் முதலான கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளவர்களுக்கு, அவனுடைய கடாசுஷம் மூலமாகவே, அவனை அடைதல் என்பது முடிய உள்ள அனைத்து இன்பங்களும் அபயமும், அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்ப உண்டாகின்றன. ஆனால் இவ்விதம் அவனை அறியாமலும், அவனை உபாஸிக்கவேண்டும் முதலான விதிகளைப் பின்பற்றாமலும், நிந்திக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தபடியும் உள்ளவர்களுக்கு, அவனுடைய தண்டனை காரணமாக, அவனை அடையாமல் இருத்தல் என்பது தொடங்கி அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் பயமும் உண்டாகின்றன.

இதனைப் பகவானும் கீதையில் (3-8) – நியதம் குரு கர்ம த்வம் ஜ்யாயோ ஹி அகர்மண: - கர்மங்களைச் செய்தல் என்பது ஞானத்தைக் காட்டிலும் (கர்மங்களைச் செய்யாமல் இருப்பதைக் காட்டிலும்) மேன்மையானது – என்பதன் மூலம், “ஞானத்தை முன்னிறுத்தி அனைவரும் தங்களுடைய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்”, என்றான். தொடர்ந்து, கீதை (3-30) – மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்ய – அனைத்து கர்மங்களையும் என்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்வாயாக – என்பதன் மூலம் அனைத்து கர்மங்களும் தன்னுடைய

ஆராதனையாகவே உள்ளன என்றும், அனைத்து ஆத்மாக்களும் தன்னால் நியமிக்கப்படுவதாகவே உள்ளன என்றும் கூறினான். மேலும், கீதை (3-31) – யே மே மதம் இதம் நித்யம் அநுதிஷ்டந்தி மாநவா: ச்ரத்தாவந்த: அநஸூயந்தோ முச்யந்தே தே அபி கர்மபி: - நான் கூறிய இந்த தத்துவங்களை யார் ஒருவன் அன்றாடம் பின்பற்றுகிறானோ, அல்லது பின்பற்றவில்லை என்றாலும் மனதிலாவது எண்ணுகிறானோ, அல்லது மனதில் எண்ணாவிட்டாலும் பொறாமை கொள்ளாமல் உள்ளானோ, அப்படிப்பட்டவன் அனைத்து கர்மங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறார்கள் – என்றும், கீதை (3-32) – யே து ஏதத் அபி அஸூயந்தோ ந அநுதிஷ்டந்தி மே மதம் ஸர்வ ஜ்ஞாந விமூடாந்தாந் வித்தி நஷ்டா சேதஸ: - ஒரு சிலர் எனது இந்த தத்துவங்களில் குற்றம் கண்டுபிடித்து, பொறாமை கொண்டு, பின்பற்றாமல் இருக்கக்கூடும். அவர்கள் தங்களுடைய அனைத்து ஞானத்தையும் இழந்தவர்களாக சீரழிவர் என்று அறிவாயாக – என்றும் உள்ள ச்லோகங்களால், “தனது கட்டளைகளை ஏற்று நடப்பவர்களைப் புகழ்ந்தும், அவ்விதம் செய்யாதவர்களைக் கண்டித்தும், தனது கட்டளைகளை மீறி நடப்பவர்கள் அஸுரத்தன்மையைக் கொண்டவர்கள் என்றும், அவர்கள் தாழ்ந்த கதியை அடைவர் என்றும் உரைக்கிறான்”.

மேலும், கீதை (16-19) - தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் | ச்ஷிபாமி அஜஸ்ரம் அசுபாந் ஆஸூர்ஷ்வேவ யோநிஷு - என்னை வெறுப்பவர்களும், பாபம் செய்பவர்களும், கொடியவர்களும் ஆகிய மனிதர்களை நான் ஸம்ஸார சுழற்சியில், அஸுரப் பிறவிகளில் தள்ளுகிறேன் – என்றும், கீதை (16-20) – ஆஸூர்ம் யோநிம் ஆபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி மாம் அப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்ய தமாம் கதிம் – அப்படிப்பட்டவர்கள் என்னை அடையாமல் அடுத்தடுத்த பிறவிகளில் பிறந்து, அந்தந்த பிறவிகளிலும் முற்பிறவிகளைக் காட்டிலும் தாழ்வை அடைகிறார்கள் – என்றும், கீதை (18-56) – ஸர்வகர்மாணி அபி ஸதா குர்வானோ மத்வ்யபாச்ய: மத் ப்ரஸாதாத் அவாப்நோதி சாசுவதம் பதம் அவ்யயம் – யார் ஒருவன் அனைத்து கர்மங்களையும் நானே (க்ருஷ்ணன்) செய்கிறேன் என்று எண்ணியபடி செயலாற்றுகிறானோ அவன் என்னுடைய அனுக்ரஹம் காரணமாக நிலையான என்னையே வந்தடைகிறான் – என்றும் கூறுகிறான்; அதாவது தனது கட்டளைகளை ஏற்று நடப்பவர்களுக்கு, நிலையான தன்னையே அடைதல் என்பது கிட்டும் என்கிறான்.

பூர்வமீமாம்ஸையில் உள்ள தேவதா அதிகரணத்தில், “கர்மங்களே அனைத்து பலன்களையும் அளிக்கின்றன” என்று உரைக்கப்பட்டவை அனைத்தும் மிகைப்படுத்தப்பட்டவையே ஆகும். அதாவது, “வேதாந்தம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில் உள்ள ஈடுபாட்டை இழத்தல் கூடாது. அவற்றைக் குறித்த ஈடுபாடு அவர்களுக்கு நீடிக்க வேண்டும்” என்று உணர்த்தவே இது போன்று கூறப்படுகின்றன. வேதங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள் இந்த இரண்டுமே (பூர்வ மீமாம்ஸை மற்றும் உத்தர மீமாம்ஸை) சேர்ந்து ஒரு சாஸ்த்ரமே ஆகும் என்று அல்லவோ கூறுகிறார்கள்.

பகுதி - 9 - நித்யவிபூதி குறித்து நிரூபித்தல்

9.1 பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம்

பரப்ரஹ்மமாகிய நாராயணன் எதனாலும் அளவுபடுத்தப்படாத ஞானம், ஆனந்தம், தூய்மை போன்ற பலவற்றையும் தனது ஸ்வரூபமாகக் கொண்டுள்ளான். இவற்றைப் போன்றே ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் முதலான எண்ணற்ற கல்யாண குணங்களை, எல்லையற்று கொண்டுள்ளான். இதனைப் போன்றே தனது ஸங்கல்பத்தால் அனைத்துவிதமான சித் மற்றும் அசித் வஸ்துக்களை நியமிக்கிறான். அவனுக்கு ஏற்றவிதத்தில் பொருத்தமான, ஒரே தன்மை கொண்டதான திவ்ய ரூபம் கொண்டவனாக உள்ளான். அத்தகைய ரூபத்திற்குச் சேரும்விதமாக எண்ணற்ற மங்களகரமான ஆபரணங்களை ஆனந்தம் அளிப்பவையாகக் கொண்டுள்ளான். அவனது சக்திக்கு நிகரானவையும், எண்ணற்றதும், வியக்கவைப்பதும் ஆகிய பலவிதமான ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ளான். அவனுக்கு மிகவும் விருப்பமானவளும், அவனுடைய “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், ஐச்வர்யம், சீலம், எல்லையற்ற மஹிமைகள்” முதலான பலவற்றையும் கொண்டவளும் ஆகிய பட்டமஹிஷியை (பெரியபிராட்டியார்) கொண்டுள்ளான். அவனுக்கு ஏற்றவிதத்தில் உன்னதமான ஞானம் மற்றும் செயல்கள் போன்ற எண்ணற்ற குணங்களுடன் கூடிய கணக்கற்ற பரிஜனங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளான். தன்னுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் மேன்மைக்குச் சேரும்விதமாக அனைத்துவிதமான இன்பங்கள் மற்றும் அதற்கான உபகரணங்களைக் கணக்கில்லாமல் கொண்டுள்ளான். அவனுடைய இருப்பிடமானது வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் எட்டாத ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் கொண்டதாக உள்ளது. மேலே கூறப்பட்ட

அனைத்தும் நித்யமானவை என்றும், எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றவை என்றும் ஆயிரக்கணக்கான ச்ருதி வாக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

9.2 மேலே கூறப்பட்டவற்றுக்கு ச்ருதி ப்ரமாணங்கள்

ச்வே. (3-8) – வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் – சூரியன் போன்று ப்ரகாசிக்கும் இந்தப் புருஷனை நான் அறிவேன், இவன் இருளுக்கு அப்பால் உள்ளான் – என்றும், சாந். (1-6-8) - ய ஏஷ: அந்தராதித்யே ஹிரண்யமய: புருஷ: ... தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவம் அக்ஷிணீ - ஆதித்யனுக்குள் எந்த ஒரு பொன்மயமான புருஷன் உள்ளானோ ... அவனுடைய கண்கள் இரண்டும் சூரியனைக் கண்டு மலர்ந்த தாமரை போன்று உள்ளன – என்றும், தை. (1-6-1) – ஸ ய ஏஷ அந்தர்ஹ்ருதய ஆகாச: தஸ்மிந்நயம் புருஷோ மநோமய: அம்ருதோ ஹிரண்மய: - இது ஹ்ருதயத்தில் உள்ள ஆகாசம் போன்றதாகும். அதில் மநோமயனும், அழிவற்றவனும், ஸ்வர்ணமயமானவனும் ஆகிய இந்தப் புருஷன் உள்ளான் – என்றும் கூறப்படுகிறது. இறுதியாகக் கூறப்பட்ட வாக்கியத்தில் உள்ள “மநோமய:” என்பது, “அவன் தூய்மையான மனத்தால் மட்டுமே உணரத்தக்கவன்” என்பதைக் கூறுகிறது. மஹா. நா. (1-8) - ஸர்வே நிமேஷா ஜ்ஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாதாதி - அனைத்து அசைவுகளும் அந்தப் புருஷனிடமிருந்தே வந்தன – என்றும் கூறியது; இங்கு, “மின்னல் போன்ற புருஷன்” என்று கூறப்படுகிறான். மேலும் மஹா. நா. (13-2) – நீலதோயத மத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா – நீலமயமான மேகத்தை நடுவில் கொண்டதான மின்னலைப் போன்று ஒளிர்கின்ற – என்றது; அதாவது, “நீலமான மேகத்தை சுற்றி வளைத்துள்ள மின்னல் போன்று” என்று பொருள்; இதன் கருத்து, “தாமரை போன்ற இதயத்தின் மத்தியில் உள்ள ஆகாசத்தில் இந்த அக்னி போன்ற மின்னல் உள்ளது. அந்த ஒளியானது தன்னுள் நீலநிறத்தில் உள்ள பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் கொண்டுள்ளது. இதன் காரணமாக, அந்த ஒளியானது நீல மேகத்தை நடுவில் கொண்ட மின்னல் போன்று ஒளிர்கிறது”, என்பதாகும்.

மேலும், மேலும் சாந். (3-14-2) – மநோமய: ப்ராணசரீரோ பாருப: ஸத்யஸங்கல்ப ஆகாசாத்மா ஸர்வகர்மா ஸர்வகாம: ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: ஸர்வம் இதம் அபி அப்யாத்: அவாக்யநாதர: - தூய்மையான மனதால் அறியத்தக்கவன்; ப்ராணனைச் சரீரமாகக்

கொண்டவன்; ப்ரகாசமானவன்; தடையில்லாத ஸங்கல்பம் கொண்டவன்; ஆகாசத்தின் ஆத்மாவாக உள்ளவன்; அனைத்து செயல்களையும் செய்பவன்; தான் விரும்பும் அனைத்தையும் கொண்டவன்; அனைத்து நறுமணமாக உள்ளவன்; அனைத்து சுவைகளாக உள்ளவன்; யாரையும் சார்ந்திருக்க வேண்டிய அவசியம் அற்றவன்; ஆகவே யாரிடமும் வாய் திறந்து பேசாமல் இருப்பவன் - என்றும், ப்ரு. (2-3-6) - மஹாரஜதம் வாஸ: - காவி நிறத்தில் உள்ள துணி போன்று (அவனுடைய ரூபம் உள்ளது) - என்றும் கூறப்பட்டது.

மேலும் யஜுர் (4-4-12-57) - அஸ்யேசாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ - விஷ்ணுவின் பத்னியே இந்த ஜகத்தின் ஈச்வரி ஆவாள் - என்றும், புருஷஸூக்தம் - ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ - பூமிப்பிராட்டியும் மஹாலக்ஷ்மியும் இவனுடைய பத்னிகள் - என்றும், யஜுர் (6-5) - தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: - மஹாவிஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடத்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்றும், யஜுர் (2-2-12) - ஸ்யந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே - ரஜோகுணமயமாக உள்ள ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ளான் - என்றும், மஹாநாராயண உபநிஷத் - யத் ஏகம் அவ்யக்தம் அநந்தரூபம் விச்வம் புராணம் தமஸ: பரஸ்தாத் - அவனுடைய ரூபமானது புலப்படாதது, எல்லையற்றது, அனைத்தையும் உள்ளடக்கியது, புராணமானது, தமஸ் என்னும் இருளுக்கும் அப்பாற்பட்டது - என்றும், தைத்திரீயம் (2-1) - யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் - இதயம் என்னும் குகைக்குள் உள்ள இந்த நிதியை அறிபவன், உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான் - என்றும், ரிக் வேதம் - ய: அஸ்யாத் அக்ஷ: பரமே வ்யோமந் - இதனுடைய எஜமானன் யாரோ, அவன் பரமபதத்தில் உள்ளான் - என்றும், மஹாநாராயண உபநிஷத் - ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம் தத் அக்ஷரம் பரமே வ்யோமந் - முன் இருந்ததும், இனி வரப்போவது அவனுடைய சரீரமே. அவன் அழிவில்லாத உயர்ந்த இடத்தில் உள்ளான் - என்றும் கூறியது காணலாம்.

9.3 “தத் விஷ்ணோ:” என்னும் வாக்கியம் பொருத்தமானதே என நிரூபித்தல்

யஜுர் (6-5) - தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - என்னும் வாக்கியத்தின் மூலம், “மஹாவிஷ்ணுவின் பரமபதத்தை, நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர்” என்று கூறப்படுகிறது. இதன் மூலம், அனைத்து காலங்களிலும் அப்படிப்பட்ட

பார்வையைக் கொண்ட, பரிபூர்ணமான ஞானம் நிறைந்தவர்கள் உள்ளனர் என்று அறியலாம். இங்கு, “நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர்” அல்லது “எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளவர்களே நித்யஸூரிகள்” என்று இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கூறலாம்.

ஆசேஷம்: நீங்கள் இரண்டுவிதமாகப் பொருள் உரைத்தாலும், அந்த வாக்கியமானது ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து மட்டுமே உரைக்கும் அல்லாமல், ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட விஷயங்கள் குறித்து அல்ல. ஆகவே உங்கள் கருத்து சரியல்ல.

சமாதானம்: இவ்விதம் கூற இயலாது; காரணம், அந்த வாக்கியத்தில் கூறப்பட்ட விஷயங்களை வேறு எந்த ப்ரமாணத்தாலும் அறிய இயலாது என்பதால், அந்த வாக்கியமானது அனைத்துவிதத்திலும் வேறுபட்ட உயர்ந்த இடத்தைக் குறித்து உள்ள விதிமுறையே இங்கு உள்ளது என்றாகிறது. (இவ்விதம் சிறப்புகளுடன் கூடிய ஒன்றைக் குறித்து விதிப்பதற்கான ப்ரமாணம் உள்ளதை அடுத்து கூறுகிறார்) மீமாம்ஸையில் (1-4-9) – தத் குணாஸ்து விதீயேரந் அவிபாகாத்விதாநார்தே ந சேதந்யேந சிஷ்டா: - கர்மங்களை விதிக்கும் ஒரு வாக்கியத்தில் உள்ள “கர்ம அங்கங்கள்” குறித்து வேறு எங்கும் கூறப்படவில்லை என்றால், அங்கங்கள் கர்மங்களை விட்டுப் பிரிக்க இயலாதவை என்பதால், அந்த வாக்கியத்தையே அங்கங்களை விதிக்கும் வாக்கியமாகவே எடுத்துக் கொள்ளலாம் – என்று கூறியது. உதாரணமாக, “யதாக்நேய: அஷ்டாகபால: - அக்னிக்கு அளிக்கும் அவிர்பாகம் எட்டு கபாலங்களில் அளிக்கப்படும் – என்றுள்ள வாக்கியத்தில் அந்தக் கர்மம் மற்றும் வேறு எங்கும் குறிப்பிடாத அந்தக் கர்மத்தின் அங்கம் ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதே போன்று, நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் பார்க்கப்பட்டபடி உள்ள விஷ்ணுவின் பரமபதம் குறித்து வேறு எங்கும் கூறப்படாததால், இவ்விதம் உரைப்பதில் எந்தத் தோஷமும் இல்லை.

“ஹோமத்திற்கான மந்த்ரங்கள், கர்மங்களை மீண்டும் மீண்டும் உரைக்கும் மந்த்ரங்கள், ஸ்தோத்ரங்கள், சாஸ்த்ரங்கள், ஜபங்கள், அந்தந்த பகுதியில் உள்ள மந்த்ரங்கள், மற்ற பகுதிகளில் உள்ள மந்த்ரங்கள் போன்ற அனைத்துமே, ப்ராஹ்மணங்கள் போன்று, “வேறு எங்கும் கூறப்படவில்லை மற்றும் முரண்பாடு உண்டாகவில்லை” என்னும் நிலை உள்ளபோது, விதிவாக்கியங்களைப் போன்றே போதிக்கின்றன”, என்றே வைதிகர்கள்

கூறுகிறார்கள். எந்த மந்த்ரங்கள் கர்மங்களுக்கு உபயோகமாக உள்ளனவோ அவை, அந்தந்த கர்மங்களுக்கு ஏற்ற விஷயங்களை உரைப்பதுடன், அந்தந்த கர்மங்களின் தேவதைகளுடைய குணங்களையும், அந்தக் குணங்கள் வேறு எங்கும் கூறப்படாதவையும் முரண்பாடு இல்லாதவையும் என்றுள்ளதாக இருப்பின், கூறுகின்றன.

9.4 “தத் விஷ்ணோ:” என்பது முக்தர்களைக் குறிக்கவில்லை என நிரூபித்தல்

யஜுர் (6-5) – தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் – என்ற ச்ருதி வாக்கியமானது, முக்தர்களைக் குறித்து உரைக்கவில்லை; காரணம், அவர்களுக்கு எப்போதும் பார்த்தபடி இருத்தல் என்னும் நிலையானது பொருந்தாது. (அதாவது ஒரு முக்தனால் தொடர்ந்து காண இயலாது என்றாலும், பலர் உள்ள கூட்டத்தில் அல்லது பரம்பரையில் யாரேனும் ஒருவர் கண்டபடி உள்ளதால், எப்போதும் காண்கின்ற நிலை உண்டாகிறது அல்லவோ என்பதற்கான விடையை அளிக்கிறார்). அது முக்தர்களுடைய கூட்டத்தையும் குறிக்கவில்லை; காரணம், இவ்விதம் கொண்டால் “ஸதா பச்யந்தி - ஒவ்வொருவரும் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள்” என்பதுடன் முரண்பாடு ஏற்படும். கர்மங்களுக்கு அங்கமாக உள்ளதான மந்த்ரங்கள் மற்றும் அர்த்தவாதங்களால் கூட நாம் பொருள்களை அறியலாம் என்று கூறினோம்; இப்படி உள்ளபோது, ஒரு பொருளைக் குறித்து உணர்த்துவதாக உள்ள வரிகளால் மட்டுமே அறியப்படும் வஸ்துவைக் குறித்து உரைக்கும் வரிகள் மூலமாக நாம் பொருள்களை அறியலாம் என்று கூறவும் வேண்டுமோ?

9.5 பரமபதம் குறித்த விவாதங்கள்

ஆசேஷம்: ஆனால், யஜுர் (6-5) – தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் – என்ற ச்ருதி வாக்கியத்தில் உள்ள “பரமபதம்” என்ற சொல்லானது அந்த உயர்ந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மட்டுமே குறிக்கிறது (இடத்தைக் குறிக்கவில்லை). ஸ்ரீவிபு. (1-12-53) – ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பதம் - உயர்ந்த இடமான விஷ்ணு என்பது அனைத்துவிதமாக தாழ்வுகளும் அற்றது – என்றுள்ள வாக்கியம் மூலமாக, “விஷ்ணு மற்றும் பரமபதம்” ஆகிய இரண்டும் ஒன்றே என்று அல்லவோ தேறுகிறது?

சமாதானம்: அப்படி அல்ல. யஜுர் (2-2-12) - சூடியந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே - ரஜோகுணமயமாக உள்ள ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ளான் - என்றும், மஹாநாராயண உபநிஷத் - தத் அக்ஷரம் பரமே வ்யோமந் -அவன் அழிவில்லாத உயர்ந்த இடத்தில் உள்ளான் - என்றும், ரிக் வேதம் - ய: அஸ்யாத் அக்ஷ: பரமே வ்யோமந் - இதனுடைய எஜமானன் யாரோ, அவன் பரமபதத்தில் உள்ளான் - என்றும், தைத்திரீயம் (2-1) - யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் - இதயம் என்னும் குகைக்குள் உள்ள இந்த நிதியை அறிபவன், உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான் - என்றும் உள்ள வரிகளில், பரமபதம் என்பது, வேறு ஒன்று என்பதைக் காணலாம். மேலும், யஜுர் (6-5) - விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - விஷ்ணுவின் பரமபதம் - என்று தனித்து உறுதியாகக் கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீவிபு. (1-12-53) - விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பதம் - விஷ்ணு எனப்படும் பரமபதம் - என்னும் வாக்கியத்தின் மூலம், விஷ்ணு என்ற பெயரில்லாத வேறு ஒரு பரமபதம் உள்ளது என்று அறியலாம். அப்படிப்பட்ட வேறு ஒரு இடத்தையே நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் என்பதே இங்கு வெளிப்படுகிறது.

9.5.1 பரமபதம் என்னும் சொல்லிற்கு மூன்று பொருள்கள் உள்ளன

இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும். “பரமபதம்” என்னும் சொல்லானது ஒரு சில இடங்களில் உயர்ந்த இடத்தையும், ஒரு சில இடங்களில் ப்ரக்ருதியின் பிடியிலிருந்து மீண்ட ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தையும், ஒரு சில இடங்களில் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் குறிப்பதாக உள்ளது. யஜுர் (6-5) - தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - விஷ்ணுவின் உயர்ந்த இடம் - என்னும் வரியில் உள்ள “பரமபதம்” என்னும் சொல்லானது, உயர்ந்த இடத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (1- 23-43) - ஸர்க் ஸ்திதி அந்தகாலேஷு த்ரிதைவம் ஸம்ப்ரவர்த்ததே குண ப்ரவ்ருத்த்யா பரமம் பதம் தஸ்யாகுணம் மஹத் - எந்தவிதமான குணங்களும் அற்றதான பரமபதமானது, “ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ஸம்ஹாரம்” ஆகிய காலங்களுடைய ஸம்பந்தத்தை அடைந்து, அந்தக் குணங்களுடைய கலப்பு காரணமாக மூன்றுவிதமாக உள்ளது - என்னும் வரியில் உள்ள “பரமபதம்” என்னும் சொல்லானது, ப்ரக்ருதியின் பிடியிலிருந்து மீண்ட ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. ஸ்ரீவிபு. (1-12-53) - ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணவாக்யம் பரமம் பதம் - உயர்ந்த இடமான விஷ்ணு என்பது அனைத்துவிதமாக தாழ்வுகளும் அற்றது - என்னும் வரியில் உள்ள “பரமபதம்” என்னும் சொல்லானது, பகவத்

ஸ்வரூபத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இப்படியாக “பரமபதம்” என்னும் சொல்லால் மூன்று அர்த்தங்கள் கூறப்படுகின்றன; இவை மூன்றுமே அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளன.

ஆனால், “மூன்றுமே அடையவேண்டிய இலக்குகளாக எப்படி இருக்கமுடியும்?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை கூறுவோம். பகவத் ஸ்வரூபம் என்பதே அடையவேண்டிய உயர்ந்த இலக்காக உள்ளது. பகவானை அடையும்போது, மற்ற இரண்டும் சேர்ந்தே அடையப்படுகின்றன; ஆகவே அவையும் அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளன. அனைத்து கர்மங்களும் நீங்கப் பெற்ற ஆத்மா, தனது ஸ்வரூபத்தை அடைதல் என்பது, பகவானை அடைவதுடன் சேர்ந்தே உண்டாகிறது. ச்ருதியில், சா. (6-3-1) – த இமே ஸத்யா: காமா: அந்ருதாபிதாநா: - மோஷுத்திற்குத் தேவையான தன்மைகள் அனைத்தும், ஸம்ஸார இன்பங்களையே பலனாகக் கொண்ட கர்மங்களாகிய அந்ருதம் என்பவையால் மறைக்கப்படுகின்றன – என்று உள்ளது; அதாவது, பகவத் குணங்கள் அனைத்தும், ஆத்மாவின் கர்மங்கள் காரணமாக, அந்த ஆத்மாவிற்குப் புலப்படாமல் மறைக்கப்படுகின்றன என்று கூறுகிறது.

இங்கு, “ஆனால் இவ்விதம் மறைப்பவை, ஆத்மாவின் கர்மங்களே ஆகும் என்று எப்படி அறியப்பட்டது?”, என்று கேட்கலாம். விடை அளிப்போம். ஸ்ரீவிபு. (6-7-61) - அவித்யா கர்ம ஸம்ஜ்ஞ அந்யா த்ருதீயா சக்திரிஷ்யதே – மூன்றாவதாக, அவித்யா அல்லது கர்மம் என்ற சக்தியும் உள்ளது – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-7-62) - யயா சேஷத்ரஜ்ஞ சக்தி: ஸா வேஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா | ஸம்ஸார தாபாந் அகிலாந் அவாப்நோத்யதி ஸந்ததாந் - இந்த (அவித்யை அல்லது கர்மம் என்ற) சக்தியால் சூழப்பட்டதன் காரணமாகவே ஜீவாத்மா என்ற சக்தியானது, எங்கும் வ்யாபித்துள்ளதான ஸம்ஸார துன்பங்களை அடைந்தபடி உள்ளது – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-7-63) – தயா திரோஹித்வாத் ... - மேலும் இந்தச் சக்தியால் (அவித்யை அல்லது கர்மம்) மறைக்கப்பட்டதன் காரணமாகவே ... - என்றும் உள்ள வரிகள் மூலம் இதனை நாம் அறியலாம். உயர்ந்த இடமான பரமபதத்தை அடைதல் என்பது, பகவானை அடைதலுடன் சேர்ந்தே நிகழ்கிறது என்பது தெளிவான கருத்தே ஆகும்.

9.5.2 ரஜஸ் என்பது ப்ரக்ருதியே ஆகும்

அடுத்து, யஜுர் (2-2-12) – சுஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே – ரஜோகுணமயமாக உள்ள ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ளான் – என்ற வாக்கியம் மூலம், மூன்று குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதியே கூறப்படுகிறது; ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது மட்டும் தனித்து நிற்க இயலாது. அதாவது, “மூன்று குணங்கள் கொண்டதான ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ள இடத்தில் அவன் உள்ளான்” என்பதையே இந்த வாக்கியம் கூறுகிறது. ஆகவே இதன் மூலம் நாம் அறிவது என்னவென்றால், “மூன்று குணங்களுடன் கூடியதும், பந்தப்பட்டுள்ள ஜீவாத்மாக்களுக்கு அனுபவிக்கத்தக்க இடமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால், விஷ்ணுவின் இருப்பிடம் உள்ளது”, என்பதாகும்.

9.5.3 தமஸ் என்பது ப்ரக்ருதியே ஆகும்

ச்வே. (3-8) – வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: புரஸ்தாத் – சூரியன் போன்று ப்ரகாசிக்கும் இந்தப் புருஷனை நான் அறிவேன், இவன் இருளுக்கு அப்பால் உள்ளான் – என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள “தமஸ்” என்பதாலும், ப்ரக்ருதியே கூறப்படுகிறது; ஏனென்றால், தமஸ் என்பது மட்டும் தனித்து நிற்க இயலாது; மேலும் இந்த வாக்கியமும், யஜுர் (2-2-12) – ரஜஸ: பராகே – ரஜோகுணமயமாக – என்ற வாக்கியமும், ஒரே பொருளைத் தருவதாகும். ஆகவே இந்த வாக்கியத்திற்கு, “தமஸ் என்பதற்கு அப்பால் உள்ள புருஷனை நான் அறிவேன். அவன் ஆதித்யன் போன்ற வர்ணம் கொண்டவன் ஆவான்”, என்பதே பொருளாகும்.

9.5.4 பரமபதம் மாற்றம் அடையாதது ஆகும்

தைத்திரீயம் (2-1) – ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந் – ஸத்ய ஞான அநந்த ஸ்வரூப ரூபமாக உள்ள ப்ரஹ்மமானது, இதயம் என்னும் குகைக்குள் உள்ளது; இந்த நிதியை அறிபவன், உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான் – என்றும், மஹாநாராயண உபநிஷத் – தத் அக்ஷரே பரமே வ்யோமந் - அவன் அழிவில்லாத உயர்ந்த இடத்தில் உள்ளான் – என்றும் உள்ள வாக்கியங்களால், அந்த இடமானது மாற்றங்கள் அடையாதது என்பதும், “பரம வ்யோமந்” என்று கூறப்படுகிறது என்பதும் புலப்படுகிறது. இத்தகைய இடமானது, “மாறுபாடுகள் அடையாதது ஆகும்” என்னும் கருத்தானது, “அக்ஷரே பரமே வ்யோமந்” என்பதால் கூறப்படுகிறது; ஆகவே,

மாறுபாடுகளை அடையும் ரூபம் கொண்டதான ஆதித்யமண்டலம் போன்றவை, “பரவ்யோமந்” என்று கூறப்படாது.

9.6 நித்யஸூரிகள் குறித்த கருத்துக்கள்

9.6.1 (நித்ய)ஸூரிகள் குறித்த வரையறை

புருஷஸூக்தம் (18) – யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்திதேவா: - ஏங்கு ஸாத்யர்களும் தேவர்களும் உள்ளனரோ – என்றும், யஜூர் (2-60) – யத்ர ருஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா: - ஏங்கு எல்லையற்ற காலமாக இருந்துவரும் ரிஷிகள் உள்ளனரோ – என்றும் உள்ள வாக்கியங்களிலிருந்து, அவர்களே ஸூரிகள் (சரியாகப் பார்ப்பவர்கள்) என்பது புலப்படுகிறது. இதனையே ரிக் வேதம் – தத் விப்ராலோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸ: ஸமிந்ததே விஷ்ணோ: யத் பரமம் பதம் – ஒருபோதும் தங்களுடைய ஞானத்தை இழக்காத அந்த ஸூரிகள், மிகுந்த தேஜஸ்ஸுடன் கூடியவர்களாக, விஷ்ணுவின் பரமபதத்தைத் துதித்தபடி உள்ளனர் – என்று கூறுகிறது; “விப்ரால:” என்றால் உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவர்கள், “விபந்யவ:” என்றால் துதித்தபடி உள்ளவர்கள், “ஜாக்ருவாம்ஸ:” என்றால் ஞானத்தை இழக்காதவர்கள்; அதாவது, “இப்படிப்பட்ட, ஞானத்தை இழக்காதவர்கள், விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை எப்போதும் துதித்தபடி உள்ளனர்”, என்று பொருள்.

9.6.2 நித்யஸூரிகள் எப்போதும் உள்ளவர்கள், கர்மவசப்படாதவர்கள்

(சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், “ஸத் ஏவ ஸோம்ய – தொடக்கத்தில் ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது, தொடக்கத்தில் பரமபதமோ அல்லது நித்யஸூரிகளோ இல்லை என்றாகிறது அல்லவோ என்னும் ஆசேஷபத்திற்கு பதில் கூறுகிறார்) சாந்தோக்யத்தில் – ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர அஸீத் – தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் என்பது மட்டுமே இருந்தது – என்று கூறப்படுவதால், தொடக்கத்தில் இந்தப் பரமபதம் மற்றும் நித்யஸூரிகள் ஆகிய அனைத்தும், “ஞானம், பலம், ஐச்வர்யம்” என்பது போன்று கல்யாணகுணங்களாகவே பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தில் அடங்கியுள்ளன என்று கருத்து. மேலும் அந்த வாக்கியத்தில் உள்ள “ஸத் ஏவ – ஸத் மட்டுமே, ஏகம் ஏவ – அந்த ஒன்று மட்டுமே, அத்விதீயம் – இரண்டாவது ஏதும்

இன்றி” என்பது போன்ற சொற்கள் மூலமாக, “பரமபதம், நித்யஸூரிகள் போன்ற பலவும் அவனுடைய கல்யாணகுணங்கள் போன்று அவனுள் ஒன்றாகவே உள்ளன” என்பதே கூறப்படுகிறது. “ஸத் ஏவ ஸோம்ய இதம் அக்ர அஸீத்” என்பதில் உள்ள “இதம் – இந்த” என்பதன் மூலம், “கர்மவசப்பட்டுள்ளவர்கள் மற்றும் அனைத்தையும் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் என்பதான ஜீவாத்மாக்கள், அவர்கள் அனுபவிக்கும் வஸ்துக்கள்” ஆகியவையே கூறப்பட்டன (அல்லாது நித்யஸூரிகள் கூறப்படவில்லை). யஜுர் (6-5) – ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் – என்று கூறுவதால், அவர்கள் கர்மவசப்பட்டவர்கள் அல்லர் என்றாகிறது.

9.6.3 எவை நித்யமானவை, எவை அநித்யமானவை

(அடுத்து சாந். (8-1-5) – ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யும் விசோக: விஜிகத்ஸ: அபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப: - அந்தப் பரமாத்மா பாபங்கள் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன், மரணம் அற்றவன், சோகம் அற்றவன், பசி மற்றும் தாகம் அற்றவன், விருப்பங்களை அடையப்பெற்றவன், ஸத்யஸங்கல்பன் – என்ற வாக்கியத்தை எடுத்து விவாதிக்கிறார்) மேலும், “அபஹதபாப்மா – பாபங்கள் அற்றவன்” என்பது தொடங்கி, “அபிபாஸ: - தாகம் அற்றவன்” என்பது முடிய உள்ள சொற்கள் மூலமாக, “அவனுடைய லீலைகளுக்குக் கருவியாக உள்ளதும், மூன்று குணங்களுடன் கூடியதும் ஆகிய ப்ரக்ருதி, இதில் உள்ள வஸ்துக்கள், இதனுடன் கலந்து நிற்கும் ஜீவாத்மா” ஆகியவற்றில் காணப்படும் தாழ்ந்த தன்மைகள் எதுவும் ப்ரஹ்மத்திடம் இல்லை என்று விலக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து வரும் “ஸத்யகாம:” என்பதன் மூலம், அவனுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணங்களாக உள்ள அனைத்துமே நித்யமானவை என்று கூறப்படுகிறது. யாருடைய விருப்பங்கள் உண்மையானவையோ, அவனே “ஸத்யகாமன்” எனப்படுகிறான்; எவை விரும்பப்படுகின்றனவோ அவையே “காமங்கள்” எனப்படுகின்றன. எந்த வஸ்துக்கள் ப்ரஹ்மத்தால் தனக்கு அனுபவிக்கத் தக்கவையாக உள்ளன என்றும், உபகரணங்களாக உள்ளன என்றும் விரும்பப்படுவதாக உள்ளனவோ, அவையே ஸத்யங்கள் அல்லது நித்யமாக உள்ளவை என்று கருத்து. மற்ற வஸ்துக்கள் அனைத்தும், அவனுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாகவும், தகுந்த ப்ரமாணங்களால் அறியப்படுவதாகவும் இருந்தாலும், அவை மாறுதல்களுடன் கூடியவை

என்பதால், நிலையற்றவையே ஆகும். இவற்றுக்கு மாறாக நிலைத்து நிற்பவையே இங்கு “ஸத்ய – உண்மையானவை” என்று கூறப்படுகின்றன.

இவ்விதம் அவனால் அனுபவிக்கத்தக்க வஸ்துக்கள் நிலையானதாகவும், உயர்ந்தவையாகவும், கணக்கற்றும் உள்ளபோதிலும், வியக்கவைக்கவல்ல எண்ணற்ற வஸ்துக்களை அவனால் தனது ஸங்கல்பம் மூலம் மட்டுமே ஸ்ருஷ்டிக்க இயலும்; இதனையே “ஸத்யஸங்கல்ப” என்னும் சொல் கூறுகிறது. இவ்விதமாக அவனுடைய இன்பங்கள் மற்றும் லீலைகள் ஆகியவற்றுக்கு உரிய உபகரணங்களாக நித்யவியூதியில் நிலையாகவும், லீலாவியூதியில் நிலையற்றதாகவும் உள்ள அனைத்து சேதந அசேதநங்களின் “ஸ்வரூபம், இருப்பு, செயல்கள்” போன்ற அனைத்தும், அவனுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு அடங்கியே உள்ளன என்பதையே “ஸத்யஸங்கல்ப” என்னும் சொல் கூறுகிறது.

9.7 இதிறாஸ புராணங்களால் மேற்கூறப்பட்ட விஷயங்களை நிரூபித்தல்

இதிறாஸம் மற்றும் புராணம் ஆகியவைகள் உபப்ரும்ஹணங்களாக (வேதங்களுடைய ஆழ்பொருளை விளக்குக் கூறும் நூல்கள்) உள்ளன என்பதை, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (4-6) – தெள து மேதாவிநௌ த்ருஷ்ட்வா வேதேஷு பரிநிஷ்டிதௌ | வேத உபப்ரும்ஹணார்தாய தாவக்ராஹ்யத ப்ரபு: - லவன் மற்றும் குசன் ஆகிய இருவரையும் கண்ட வால்மீகி, அவர்களிடம் உள்ள மேதாவிலாஸம் மற்று வேதஞானம் ஆகியவற்றை அறிந்தவராக, வேதங்களை விளக்கவல்லதான இராமாயணத்தை உரைத்தார் – என்று கூறியது. இவ்விதம் “வேதத்தின் உபப்ரும்ஹணம்” என்று உரைத்து தொடங்கப்பட்ட இராமாயணத்தில், யுத்தகாண்டம் (114-14, 15) – வ்யக்தம் ஏஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந: | அநாதிமத்யநிதந: மஹத: பரமோ மஹாந் || தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர: | ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா: நித்யஸ்ரீ: அஜய்ய: சாச்வதோ த்ருவ: - (மண்டோதரியின் சொற்கள்) இந்த இராமன் மஹாயோகி, பரமாத்மா, என்றும் உள்ளவன், “தொடக்கம், நடு, முடிவு” அற்றவன், உயர்ந்தவர்கள் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன், இருளான ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ளவன், அனைத்தையும் காப்பவன், “சங்கு, சக்கரம், கதை” ஆகியவற்றைக் கொண்டவன், தனது திருமார்பில் ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மரு கொண்டவன், எப்போதும் மஹாலக்ஷ்மியைக் கொண்டவன், வெல்ல இயலாதவன், சாச்வதமானவன்,

மாறாதவன் என்பது தெளிவு – என்றும், உத்தரகாண்டம் (109-7) – சரா நாநாவிதாச்சாபி தநுராயத விக்ரஹம் | அந்வகச்சந்த காகுஸ்தம் ஸர்வே புருஷ விக்ரஹா: - (இராமன் பரமபதம் செல்லும்போது) பலவிதமான எண்ணற்ற அம்புகளும், நீண்ட வில்லும் மனித வடிவம் கொண்டவையாக, காகுஸ்த வம்சத்தில் வந்த இராமனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றன – என்றும், உத்தரகாண்டம் (110-12) – விவேச வைஷ்ணவம் தாம ஸசரீர: ஸஹாநுக: - (இராமன்) தனது சரீரத்துடனும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடனும் விஷ்ணுபதம் அடைந்தான் – என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில், ஸ்ரீவிபு. (6-7-70) - ஸமஸ்தா: சக்தயச்ச ஏதா ந்ரூப யத்ர ப்ரதிஷ்டிதா: | தத் விச்வஸ்ரூப வைஸ்ரூப்யம் ரூபம் அந்யத் ஹரேர்மஹத் - அரசனே! இந்த அனைத்துவிதமான சக்திகளும் நிலைபெற்றுள்ளதாகவும், விச்வத்தை ரூபமாகக் கொண்டுள்ளதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், மிகுந்த மேன்மை கொண்டதுமாகிய ஸ்ரீஹரியின் வேறு ஒரு ரூபமும் உள்ளது – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-63) – மூர்தம் ப்ரஹ்ம மஹாபாக ஸர்வப்ரஹ்மமயோ ஹரி: - ப்ரஹ்மத்தின் ஒரு ரூபமே ஸ்ரீஹரி, அனைத்தும் அவனில் அடங்கியுள்ளன – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-8-17) – நித்யைவைஷா ஜகந்மாதா விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிநீ | யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததைவேயம் த்விஜோத்தம – இந்த ஜகத்தின் தாயாகிய இவள் மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு அகலாத மஹாலக்ஷ்மி ஆவாள்; விஷ்ணு எவ்விதம் எங்கும் வ்யாபித்துள்ளானோ அதே போன்று இவளும் உள்ளாள் – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-9-145) – தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ | விஷ்ணோ: தேஹாநுரூபாம் வை கரோத்யேவாதம் நஸ்ததம் – அவன் தேவனாக வடிவம் எடுக்கும்போது, அவளும் தேவர்களுடைய வடிவம் எடுக்கிறாள்; அவன் மனித ரூபத்தை எடுக்கும்போது, அவளும் மனித ரூபத்தை எடுக்கிறாள்; இவ்விதமாக அவளுடைய வடிவமானது விஷ்ணுவின் வடிவத்தை ஒத்தது போன்றே உள்ளது – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-6-38) - ஏகாந்தின: ஸதா ப்ரஹ்மத்யாயினோ யோகிநோ ஹி யே | தேஷாம் தத் பரமம் ஸ்தாநம் யத்வை பச்யந்தி ஸூரய: - எந்த யோகிகள் ஒரே நிலையுடன், முழுமனதுடன் ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே த்யானித்தபடி உள்ளனரோ, அவர்களுக்கு நித்யஸூரிகளின் இருப்பிடமான பரமபதம் கிட்டுகிறது – என்றும், ஸ்ரீவிபு. (4-1-84) – கலா முகூர்த்தாதிமயச்ச கால: ந யத் விபூதே: பரிணாம ஹேது: - கலை, முகூர்த்தம் என்பது போன்ற கால அளவுகள், அந்த பரமபதத்திற்கு எவ்விதமான மாறுபாடுகளையும் செய்ய இயலாது – என்றும் கூறியது.

மஹாபாரதத்தில், திவ்யம் ஸ்தாநம் அஜரம் ச அப்ரமேயம் துர்விஜ்ஞேயம் சாகமைர் கம்யமாத்யம் | கச்ச ப்ரபோ ரக்ஷ ச அஸ்மாத் ப்ரபந்நாந் கல்பே கல்பே ஜாயமாந: ஸ்வமூர்த்யா || கால: ஸம்ப்ச்யதே தத்ர ந கால: தத்ரைவ ப்ரபு: - விஷ்ணுவின் திவ்யமான இடமானது அழிவற்றது, எல்லையற்ற மேன்மை கொண்டது, இந்த்ரியங்களால் அறியத்தக்கது அல்ல, சாஸ்த்ரங்களால் மட்டுமே அறியத்தக்கது, எப்போதும் உள்ளது. இப்படிப்பட்ட இடத்திற்கு, ப்ரபுவாகிய நீவிர் எழுந்தருளுவீராக. ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீவிர் அவதரித்து, உம்முடைய திருமேனி கொண்டு எங்களைக் காக்கவேண்டும். அங்கு காலத்திற்கு எந்தவிதமான பங்கும் இல்லை - என்று கூறப்பட்டது.

9.8 சூரியனில் உள்ள புருஷன் நாராயணனே என்று கூறி, அவனை வர்ணித்தல்

பரப்ரஹ்மத்தின் ரூபத்தைக் குறித்த உண்மையை ஸுத்ரகாரரும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-21) - அந்த: தத் தர்ம உபதேசாத் - சூரியனுக்கும் கண்களுக்கும் உள்ளே காணப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான். அவனுக்கு உரிய தன்மைகள் உபதேசிக்கப்படுவதால் ஆகும் - என்றார். இந்த ஸூத்ரத்தின் ஆழ்பொருள் பின்வருமாறு: சூரிய மண்டலத்தில் உள்ள அந்தப் புருஷன், தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட பொன்மலையாகவே உள்ளான். அவன், நூறாயிரம் கிரணங்களை வெளிப்படுத்தும் ப்ரகாசம் கொண்டவனாக உள்ளான். ஆழமாக உள்ள நீரில் உற்பத்தி ஆவதும், உறுதியான தண்டுடன் கூடியதும், சூரியனால் மலரப்பெற்றதும் ஆகிய தாமரைமலரின் இதழ்கள் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனாக உள்ளான். அழகான புருவங்களையும், நெற்றியையும், மூக்கையும் கொண்டவன்; அழகான புன்சிரிப்புடன் கூடிய பவழம் போன்ற உதடுகளைக் கொண்டவன்; மனதைக் கவரும் மென்மையான கன்னங்கள், சங்கு போன்ற அழகான கழுத்து, உயர்ந்த தோள்கள் வரை தொங்கும் காதுகள், திரண்ட உருண்ட புஜங்கள் கொண்டவன்; சிவந்து காணப்படும் உள்ளங்கையுடன் சேர்ந்த அழகான விரல்கள், நுண்ணிய இடுப்பு, விசாலமான திருமார்பு, சமமாகக் காணப்படும் அனைத்து அங்கங்கள் கொண்டவன்; வர்ணிக்க இயலாத திவ்ய ரூபத்துடனும், ஒளிரும் திருமேனியுடனும், அன்றலர்ந்த தாமரை போன்ற திருவடிகளுடனும், இவை அனைத்திற்கும் சேரும்விதத்தில் பீதாம்பரம் அணிந்தும் உள்ளான்.

நிர்மலமான க்ரீடம், குண்டலம், ஹாரம், கௌஸ்துபம், கேயூரம், கடகம், திருவடிகளில் உள்ள சதங்கை, அரைஞாண் கயிறு போன்ற எண்ணற்ற வியக்கவைக்கின்ற திவ்யமான ஆபரணங்களை அணிந்துள்ளான். மேலும் சங்கு, சக்கரம், கதை, வாள், சார்ங்கம் என்னும் வில், ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மரு, வனமாலை ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ளான். தனது எல்லையற்ற அழகால் அனைவருடைய பார்வை மற்றும் மனம் ஆகியவற்றை அபகரித்தபடி நிற்கிறான். தனது லாவண்யம் என்னும் அமிர்தம் கொண்டு அனைத்து சராசரங்களையும் நிரப்பியபடி உள்ளான். வியக்கவைப்பதாகவும், மனதால் எண்ண இயலாததாகவும் உள்ள இளமையுடன் உள்ளான். மணம் வீசும் புஷ்பம் போன்ற புன்முறுவலால் அனைவருடைய மந்திற்கும் இனியவனாக உள்ளான். எல்லையற்ற இந்த ஜகத்தானது அவனுடைய நறுமணத்தால் நிரப்பியுள்ளது. மூன்று லோகங்களையும் தனது கம்பீரத்தால் ஆக்கிரமித்தபடி உள்ளான். தனது அடியார்களை கருணையாலும், மகிழ்வாலும், மதுரத்தாலும் கடாசுஷித்தபடி உள்ளான் என்பதைக் காண இயல்கிறது. அனைத்து ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றை ஒரு லீலையாகவே செய்கிறான். எந்தவிதமான தாழ்வும் இன்றி, அனைத்து கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளான். தன்னைத் தவிர உள்ள மற்ற அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மேன்மை கொண்டவனாக உள்ளான். அவனே பரமாத்மா, பரப்ரஹ்மம், நாராயணன் ஆவான்.

9.9 மேலே உள்ளவற்றுக்கு ப்ரமாணங்கள்

மேலே கூறப்பட்டவற்றை, ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-1-21) - தத் தர்ம உபதேசாத் - அவனுக்கே உரிய தன்மைகள் உபதேசிக்கப்படுவதால் ஆகும் - என்றும், சாந். (1-6-7) - ஸ ஏஷ ஸர்வேஷாம் லோகாநாம் ஈச: ஸர்வேஷாம் காமாநாம் - அவன் அனைத்து லோகங்களையும் ஆள்கிறான், அனைவருடைய விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறான் - என்றும், சாந். (1-6-7) - ஸ ஏஷ ஸர்வேப்ய: பாப்மப்ய உதித: - அவன் அனைத்து பாபங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் காணலாம். அவனுடைய குணங்களைக் குறித்து ப்ரு. (4-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்யேசாந: - அனைத்தையும் வசப்படுத்தி வைத்துள்ளவன், அனைத்தையும் நியமிப்பவன் - என்றும், சாந். (8-1-5) - அபஹதபாப்மா விஜரோ - பாபங்கள் அற்றவன், வயோதிகம் அற்றவன் - என்று தொடங்கி சாந். (8-1-5) - தடையற்ற ஸங்கல்பம் கொண்டவன் - என்று முடியும்

வாக்கியம், மஹாநாராயண உபநிஷத் - விச்வத: பரமம் நித்யம் விச்வம் நாராயணம் ஹரிம் - இந்த விச்வத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன், நித்யமானவன், நாராயணன், ஹரி - என்றும், மஹாநாராயண உபநிஷத் - பதிம் விச்வஸ்ய ஆத்மேச்வரம் - இந்த விச்வத்தின் பதி, ஆத்மாவின் ஈச்வரன் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

வாக்யகாரராகிய டங்கரும் இவ்விதமாகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்: உபநிஷத்தில் உள்ள “ஹிரண்மய: புருஷ: த்ருச்யதே - பொன்மயமான அந்தப் புருஷன் காணப்படுகிறான்” என்ற வாக்கியத்தில் கூறப்படுபவன், அனைத்து ஆத்மாக்களின் உள்ளே இருப்பவனும், அனைத்தும் அறிந்தவனும் ஆகிய பரமாத்மாவே ஆவான். இதன் காரணம், அவனை அனைத்து லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனாகவும், அனைத்து லோகங்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுபவனாகவும், பாபங்கள் அற்றவனாகவும் கூறுவதால் ஆகும். அவனுடைய ரூபமானது அநித்யமானது என்னும் கூற்றை வாக்யகாரர் மறுக்கிறார். “அவன், தன்னை உபாஸிக்கும் ஒருவனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்வதற்காக, இப்படிப்பட்ட அநித்யமான வடிவங்களைக் கொள்கிறானோ?” என்னும் சந்தேகத்தை வாக்யகாரர் தானே எழுப்பிக் கொள்கிறார்; இதற்கான சமாதானத்தையும் அவரே, “அத்தகைய அவனுடைய ரூபமானது இந்த்ரியங்களால் உணர இயலாதது; அது உண்மையானது; அந்தகரணமான மனம் முதலானவை மூலம் மட்டுமே அறியத்தக்கது; இப்படிப்பட்ட உறுதியே அங்கு செய்யப்படுகிறது”, என்று கூறுகிறார். அதாவது, “ஞானம் முதலானவை பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கக்கூடிய பண்புகள்” என்னும் கருத்தை நாம் எவ்விதம் (சாஸ்த்ரங்கள் மூலம்) கொள்கிறோமோ, அதே போன்று, இத்தகைய ரூபத்தையும் (சூரியனில் உள்ள புருஷன் என்பது போன்றவை) நாம் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கக்கூடியவையே ஆகும் என்று கொள்ளவேண்டும்.

பாஷ்யகாரரும் (த்ரமிடாசார்யர்) பின்வருமாறு உரைக்கிறார்: இந்த விச்வத்தை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய ரூபமானது சாதாரணக் கண்களால் காண இயலாதது ஆகும். வேறு தகுந்த ஸாதநங்களுடன் கூடிய மனதால் மட்டுமே அதனை உணர இயலும். முண். (3-1-8) - ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே ந அபி வாசா - கண்ணால் காணப்படுவதில்லை, வாக்கிற்கு எட்டுவதில்லை - என்றும், கட. (6-9) - மநஸா து விசுத்தேந - தூய்மையான மனதால் அறியப்படுகிறான் - என்றும் ச்ருதிகள் கூறுகின்றன. ரூபம் இல்லாத ஒரு வஸ்துவிற்கு ரூபம் உள்ளதாக ச்ருதிகள் கூறாது. சாஸ்த்ரங்களை உண்மையை மட்டுமே கூறும். ப்ரு.

(2-3-6) – மஹாரஜதம் வாஸ: - காவி நிறத்தில் உள்ள துணி போன்று (அவனுடைய ரூபம் உள்ளது) – என்றும், ச்வே. (3-8) – வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் – சூரியன் போன்று ப்ரகாசிக்கும் இந்தப் புருஷனை நான் அறிவேன், இவன் இருளுக்கு அப்பால் உள்ளான் – என்றும் வேறு பகுதியில் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்கள், இதற்கு மேலும் ப்ரமாணங்களாக உள்ளன.

வாக்யகாரர், “உபநிஷத்தில் உள்ள ஹிரண்மய என்னும் சொல்லிற்கு, ‘பொன்னால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருள் அல்ல. மாறாக ‘சந்த்ரமுகம்’ என்று கூறுவது போன்று, மிகுந்த ஒளியுடன் கூடியதாக இருத்தல் என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்”, என்கிறார். பாஷ்யகாரர், “உபநிஷத்தில் உள்ள ஹிரண்மய என்னும் சொல்லி காணப்படும் மயட் என்னும் விசுவாசத்து, ‘பொன்னால் செய்யப்பட்ட’ என்ற பொருளைத் தரவில்லை; காரணம், ஆத்மாவானது அவ்விதமாக உண்டாக்கக்கூடிய வஸ்து அல்லவே”, என்கிறார். அதாவது, ஞானம் முதலான எல்லையற்ற கல்யாணகுணங்களின் இருப்பைக் கூறுகின்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் காரணமாக, பரப்ரஹ்மமானது அபரிமிதமான கல்யாணகுணங்கள் கொண்டது என நாம் அறிகிறோம்; இதே போன்று, “ஆதித்ய வர்ணம்” என்பது போன்ற ச்ருதி வாக்கியங்கள் மூலமாக, “பரப்ரஹ்மமும், புருஷோத்தமமும் ஆகிய நாராயணன், தனக்கு விருப்பமானதும் பொருத்தமானதும் ஆகிய ஒரு ரூபத்துடன் கூடியுள்ளான்”, என்றே அறியவேண்டும்.

யஜுர் (4-7-39) – அச்யேசாநா – இந்த ஜகத்தின் ஈசுவரி – என்றும், புருஷஸூக்தம் (24) – ஹ்ரீச்ச லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யேள – பூதேவியும் மஹாலக்ஷ்மியும் உனது பத்னிகள் – என்றும், யஜுர் (6-5) – ஸதா பச்யந்தி ஸூரிய: - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் – என்றும், ச்வே. (3-8) – தமஸ: பரஸ்தாத் – இருளுக்கு அப்பால் உள்ளான் – என்றும், யஜுர் (2-2-12) – சூயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே – ரஜோகுணமயமாக உள்ள ப்ரக்ருதிக்கும் அப்பால் உள்ளான் – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் அவனுக்குப் பத்னிகள், வேலையாட்கள், இருப்பிடம் ஆகியவை உள்ளதை நாம் உறுதியாக அறியலாம். பாஷ்யகாரரும், “சாஸ்த்ரங்கள் உண்மையை மட்டுமே கூறுவதாகும்”, என்றார்.

இங்கு கூறப்படுவது இதுவே ஆகும்: தைத். (1-2-1) – ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம – என்னும் வாக்கியம் மூலம், “பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது அனைத்துவிதமான

தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டானது, எல்லையற்ற எண்ணற்ற வேறுபட்ட குணங்களைக் கொண்டது” என்று எப்படி அறியப்படுகிறதோ; அதே போன்று முண். (2-2-7) – ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் – அனைத்தும் அறிந்தவன், அனைத்தும் உணர்பவன் – என்றும், ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிதீ ஜ்ஞாந பலக்ரியா ச – அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும், ஞானம் பலம் மற்றும் செய்கைகளைக் இயல்பாகவே கொண்டதாகவும் உள்ளது – என்றும், முண். (2-2-13) - தமேவ பாந்தம் அநுபாதி ஸர்வே தஸ்ய பாஸா ஸர்வம் இதம் விபாதி - அவன் ஒளிர்வதால் மற்ற அனைத்தும் ஒளிர்கின்றன, அந்த அவனுடைய ஒளியால் இவை ப்ரகாசம் பெறுகின்றன – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம், “ப்ரஹ்மமானது எல்லையற்ற எண்ணற்ற மேன்மையான குணங்கள் கொண்டது” என்று எப்படி அறியப்படுகிறதோ; அதே போன்று, “ஆதித்ய வர்ணம்” என்பதன் மூலம், “அனைத்திலிருந்தும் வேறுபட்டதான அவனுடைய திவ்யமான ரூபம், வேலையாட்கள், இருப்பிடம் ஆகிய அனைத்தின் ஸ்வரூபங்களும் ஸ்வபாவங்கள்” உறுதியாக அறியப்படுகின்றன.

பகுதி – 10 – வேதங்களுடைய மேன்மைகள்

10.1 சொற்களின் இயல்பான வலிமை

வேதங்களை ப்ரமாணமாக ஏற்கும்போது, அவற்றில் உள்ள விதிமுறைகள், அர்த்தவாதம் மற்றும் மந்த்ரம் ஆகிய அனைத்துமே, மற்ற ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாக இல்லை என்னும்போது, தங்களால் உணர்த்தப்பட உள்ள ஞானத்தை அந்த வேதங்கள் போதிக்கவே செய்கின்றன. வேதங்களுடைய ப்ரமாண வலிமை என்பது ஜைமிநி ஸூத்ரம் (1-1-7) – ஓளபத்திகஸ்து சப்தஸ்ய அர்த்தேந ஸம்பந்த: - சொற்களுக்கும், அவற்றின் பொருள்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது இயல்பானதே ஆகும் – என்று கூறப்பட்டது. அக்னி மற்றும் நீருக்கு எவ்விதம் உஷ்ணம் (மற்றும் குளிர்ச்சி) முதலானவை இயல்பான சக்தியாகவே உள்ளதோ, கண் முதலான இந்த்ரியங்களுக்கு எவ்விதம் ஞானத்தை உண்டாக்கவல்ல சக்தி இயல்பாகவே உள்ளதோ, அதே போன்று சொற்களுக்கும் அவற்றுடைய பொருளை உணர்த்தவல்ல சக்தி இயல்பாகவே உள்ளது.

கைகளால் காண்பிக்கும் செய்கைகளுக்கு நாம் பொருள்களை யூகித்துக் கொள்வது போன்று, சொற்களுக்கான பொருள்களும் ஸங்கேதமாக (வழக்கம் எனலாம்) உண்டானவை என்று கூற இயலாது. சொற்கள் மற்றும் அவற்றின் பொருள்கள் என்னும் ஸம்பந்தமானது எல்லையற்ற காலமாக தொடர்ந்தபடி உள்ளதாகும். இவ்விதம் ஒரு சொல் மற்றும் பொருள் ஆகியவற்றுக்கு இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை ஸங்கேதமாக இன்னார் உண்டாக்கினார் என்று நம்மால் அறியப்படவில்லை; எல்லையற்ற காலமாக தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், அப்படிப்பட்ட ஸங்கேதத்தை உண்டாக்கிய புருஷனைக் குறித்த ஞானமானது மறக்கப்பட்டது என்றும் கூற இயலாது. ஏதேனும் ஒரு சொல்லானது அதன் பொருளுடன் ஸங்கேதமாக ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ளது என்று அறியப்பட்டால், அத்தகைய ஸங்கேதத்தை உண்டாக்கியது யார் என்பது நேரடியாகவோ அல்லது அவனுடைய பரம்பரை மூலமோ அறியப்படுவதாகவே உள்ளது. மேலும், “தேவதத்தன்” என்னும் சொல்லைப் போன்று, எந்த ஒரு சொல்லிற்கும் நாம் ஒரு ஸங்கேதம் உள்ளதைக் கூற இயலாதோ என்று கேட்பது சரியல்ல; காரணம், “தேவதத்தன்” என்பது போன்ற சொற்களிலும் கூட, ஸங்கேதமானது நேரடியாகவோ அல்லது பரம்பரை மூலமாகவோ அறியப்படுவதைக் காணலாம். ஆனால் “பசு” என்பது போன்ற சொற்களில், அவற்றால் உணர்த்தப்படும் பொருள் குறித்து எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி, நாம் தொடர்ந்து அறிந்தபடி உள்ளதால், அவற்றுக்கான ஸங்கேதத்தை உண்டாக்கியது யார் என்று அறியப்படவில்லை. எனவே அது போன்ற சொற்களுக்கு இயல்பாகவே தங்களால் உணர்த்தப்படும் பொருள் இன்னது என்று உணர்த்தவல்ல சக்தி உள்ளது என்றாகிறது. ஆகவே, அக்னியின் உள்ள எரிக்கும் சக்தி போன்றும், இந்திரியங்களில் உள்ள ஞானத்தை உண்டாக்கவல்ல சக்தி போன்றும், சொற்களுக்கு தங்களால் உணர்த்தப்படும் பொருள் இன்னது என்று உணர்த்தவல்ல சக்தி இயல்பாகவே உள்ளது.

ஒரு சிலர், “சொற்களுக்கு இயல்பாகவே பொருளை உணர்த்தும் வலிமை உள்ளது என்கிறீர்கள். இவ்விதம் உள்ளபோது, அவை ஒரு பொருளை நமக்கு உணர்த்தும் நேரத்தில், தங்களுக்கும் தங்களால் உணர்த்தப்படும் பொருளுக்கும் இடையே ஒரு ஸம்பந்தத்தை ஏன் சார்ந்து நிற்கவேண்டும்?”, என்று கேட்கலாம். இதற்கு நாம், “அடையாளம் ஒன்றில் காணப்படுவது போன்றே ஆகும்” என்று கூறுகிறோம். தூரத்தில் தெரிகின்ற புகையைக் கண்டவுடன், அங்கு நெருப்பு உள்ளதாக நாம் அறிகிறோம்; இவ்விதம் நாம் அறிவதற்கு, நெருப்பு மற்றும் புகை ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே

ஸம்பந்தத்தை நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும் என்பது அவசியமே ஆகும். இதே போன்று, ஒரு சொல்லைக் கேட்டவுடன் அதனால் உணர்த்தப்படும் பொருளை நாம் அறிவதற்கு, அந்தச் சொல் மற்றும் அதன் மூலமாக உணர்த்தப்படும் பொருள் ஆகியவற்றின் இடையே ஸம்பந்தத்தை நாம் அறிந்திருக்கவேண்டும் என்பது அவசியமே ஆகும்.

10.2 வேதங்களும், சாதாரண சொற்களும்

இப்படியாக, சொற்கள் மற்றும் அவற்றால் உணர்த்தப்படும் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை அறிந்த பின்னர், இப்படிப்பட்ட ஸம்பந்தம் என்பது எந்தவிதமான தடங்களும் இன்றி, எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்து வந்தபடி உள்ளதாலும், இத்தகைய பொருள்களை அந்தச் சொற்கள் எந்தவிதமான ஸங்கேதங்கள் காரணமாகவும் உணர்த்தவில்லை என்பதாலும், இத்தகைய ஸம்பந்தம் என்பது இயல்பானதே ஆகிறது. இப்படியாக சொற்களானவை பொருள்களை இயல்பாகவே உணர்த்துவதால், பல சொற்கள் சேர்ந்து இணைந்து ஒரு கருத்தைக் கூறும் அமைப்பானது, வாக்கியம் எனப்படுகிறது. இவ்விதமாகச் சொற்களை மனிதனுடைய அறிவின்படி ஒன்றாகச் சேர்த்து, அதனை உச்சரிக்கிறார்கள்; இவை பௌருஷேயம் (மனிதனால் உண்டாக்கப்பட்டவை) எனப்படுகின்றன. இவ்விதம் மனிதனால் உண்டாக்கப்படாமல், எல்லையற்ற காலமாக “முந்தைய காலம், முந்தைய காலம்” என பரம்பரையாகச் சீராக்கப்பட்டு, அதனைப் போன்றே இன்றளவும் உச்சரிக்கப்படுவதை அபௌருஷேயம் (மனிதனால் உண்டாக்கப்படாதவை) என்பர்; இவையே வேதங்கள் ஆகும்.

10.3 வேதங்களுடைய தன்மைகள்

வேதங்களுடைய “மனிதனால் உண்டாக்கப்படாத தன்மை (அபௌருஷேயத்வம்)” மற்றும் “எப்போதும் உள்ள தன்மை (நித்யத்வம்)” ஆகியவை, “முன்னோர்கள் மற்றும் அவர்களுடைய முன்னோர்கள் என பரம்பரையாக உச்சரிக்கப்பட்டு வந்ததால், அந்த வழக்கத்தைக் கொண்டதாக, அத்தகைய வரிசை மற்றும் உச்சரிப்பு முறையை எண்ணியபடி இருந்து, அதே போன்று உச்சரிக்கப்படும் தன்மை” என்பதே ஆகும். இவ்விதம் தொடர்ச்சியாக வருகின்ற சிறப்பைக் கொண்ட எழுத்துக்களுடைய கூட்டமாக

உள்ள இந்த வேதங்களானவை ரூக், யஜுர், ஸாமம் மற்றும் அதர்வண என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் எண்ணற்ற சாகைகள் (அதாவது கிளைகள்) உள்ளன. மேலும் இவற்றில் விதிமுறைகள், அர்த்தவாதங்கள் (புகழ்தல்) மற்றும் மந்த்ரங்கள் என பல பாகங்கள் உள்ளன. இவை அனைத்துமே, பரப்ரஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபம், அவனுடைய ஆராதனை முறைகள், ஆராதனை மூலம் கிட்டும் பலன்களுடைய சிறப்புகள் ஆகியவற்றைப் போதிக்கின்றன. பரமபுருஷன் நித்யமானவன் என்பதால், அவனுடைய ஸ்வரூபம், ஆராதனம் மற்றும் ஆராதனையால் கிட்டும் பலன்களைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்கும் வேத சொற்களுடைய கூட்டங்களும் நித்யமானவையே ஆகும்.

10.4 தர்மசாஸ்த்ரம் போன்றவை குறித்த விவரங்கள்

இவ்விதம் வேதங்கள் எண்ணற்றதாகவும், எளிதில் அறிய இயலாதபடியாகவும் உள்ளதால், அனைத்து ஜகத்தின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு, அவற்றை எளிதாக விளக்கும்விதமாக பரமபுருஷனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் பல ரிஷிகள் நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வேதங்களில் உள்ள விதிமுறைகள், அர்த்தவாதங்கள் (புகழ்தல்) மற்றும் மந்த்ரங்கள் என்றுள்ள பல பாகங்களில் காணப்படும் ஆழ்பொருள்களை தர்மசாஸ்த்ரங்கள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் ஆகியவை மூலமாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள்.

10.5 சொற்களில் எந்தத் தோஷமும் இல்லை

உலகில் உள்ள மனிதர்கள் தங்களுடைய வழக்கத்தில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களையும் கூட, வேதங்களிலிருந்தே எடுத்தே பயன்படுத்துகிறார்கள். அவை அந்தந்த பொருள்களை அளிப்பவையாக பரம்பரையாகவே பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இங்கு, “அனைத்து சொற்களும் வேதங்களிலிருந்தே வந்தவை என்னும்போது, ‘இவை வேத சப்தங்கள், இவை சாதாரண சொற்கள்’ என்னும் வேறுபாடு ஏன் வருகிறது?”, என்று கேட்கலாம். பதில் கூறுவோம். அந்தச் சொற்கள் முன்பே உள்ளதான வேதங்களுடைய வரிசையில் தொடர்ந்தபடி உள்ளபோது, அவற்றுக்கு வேதங்களில் உள்ள பொருள்களே கொள்ளப்படுகின்றன; ஆனால் அவை மற்ற சூழ்நிலைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டால்,

வேறு பொருள்களை தருவதாக உள்ளன. ஆகவே இதில் எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை.

10.6 இதுவரை கூறப்பட்டவற்றின் சுருக்கம்

இப்படியாக இதிஹாஸம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் முதலானவற்றால் தங்களுடைய ஆழ்பொருள்களை நன்றாக விளக்கிக் கூறப்பட்ட வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுபவனாகவும், பரப்ரஹ்மமாகவும் நாராயணன் உள்ளான். அவன் அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாகவும், தன்னைத் தவிர மற்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவனாகவும் உள்ளான். எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைத் தனது ஸ்வரூபமாகவும் ஸ்வபாவமாகவும் கொண்டுள்ளான். எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களின் இருப்பிடமாகவே உள்ளான். தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு ஏற்ப தங்களுடைய ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செய்கைகள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட சேதந அசேதநங்களைக் கொண்டவனாக உள்ளான். அளவிட இயலாத ஸ்வரூபம் மற்றும் ஸ்வபாவம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட நித்யமான பெரிய விபூதி ஒன்றைக் கொண்டவனாக உள்ளான். பலவிதமான சேதந அசேதநங்களை உள்ளடக்கிய இந்த ப்ரபஞ்சத்தைத் தனது லீலைகளுக்கு உபகரணமாகக் கொண்டுள்ளான். இவையே இதுவரை கூறப்பட்டன.

10.7 அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே கூறுகின்றன

சாந். (3-14-1) - ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் - என்றும், சாந். (6-8-7) - ஏதத் ஆத்மயமிதம் ஸர்வம் ... தத்த்வமஸி - இதனையே அனைத்தும் ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ளது ... நீ அதுவாகவே உள்ளாய் - என்றும், மநு ஸ்ம்ருதி (12-123) - ஏநம் ஏகே வதந்த்யக்நிம் மருத: அந்யே ப்ரஜாபதிம் | இந்த்ரமேகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்ரஹ்ம சாச்வதம் - இவனை ஒரு சிலர் அக்னி என்றும், மருத் என்றும், ப்ரஜாபதி என்றும், இந்த்ரன் என்றும், ப்ராணன் என்றும், உயர்ந்த ப்ரஹ்மம் என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்றும், மஹாபாரதம் - ஜ்யோதீம்ஷு சுக்ராணி ச யாநி லோகே த்ரயோ லோகே லோகபாலா: த்ரயீ ச | த்ரய: அக்நயச்சாஹுதயச்ச பஞ்ச ஸர்வே தேவா தேவகீபுத்ர ஏவ - அனைத்து அக்னிகளும், அனைத்து தேஜஸ்ஸுகளும், மூன்று லோகங்களும், அனைத்து லோகங்களை ஆளும் அனைவரும், அனைத்து வேதங்களும், மூன்று அக்னிகளும், பஞ்ச

அக்னிகளும் தேவகியின் புத்ரனே ஆகும் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-20) - த்வம் யஜ்ஞ: த்வம் வஷ்ட்கார: த்வம் ஓங்கார: பரந்தப: - நீயே யஜ்ஞம், நீயே யஜ்ஞத்தின் பலன், நீயே “ஓம்” என்னும் ப்ரணவம், நீயே எதிரிகளை வாட்டுபவன் - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-7) - ருததாமா வஸு: பூர்வ: வஸுநாம் த்வம் ப்ரஜாபதி: - முன்பிருந்த வஸுக்களில் ருததாமா என்னும் வஸு நீயே, நீயே ப்ரஜாபதி - என்றும், இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-26) - ஜகத்ஸர்வம் சரீரம் தே ஸ்தைர்யம் தே வஸுதாதலம் | அக்நி: கோப: ப்ரஸாவஸ்தே ஸோம: ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண: - இந்த ஜகத் முழுவதும் உனது சரீரமே ஆகும்; உனது உறுதியே இந்தப் பூமி; உனது கோபமே அக்னி; உனது கருணையே ஸோமன்; ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மரு கொண்டவன் நீயே ஆவாய் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-72) - ஜ்யோதிம்ஷி விஷ்ணு: புவநாநி விஷ்ணு: வநாநி விஷ்ணு: கிரயோ விச்வச்ச | நத்ய: ஸமுத்ராச்ச ஸ ஏவ ஸர்வம் யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய - ஒளி, உலகம், வனங்கள், மலைகள், விச்வம், நதிகள், ஸமுத்ரங்கள் ஆகிய அனைத்தும் விஷ்ணுவே ஆகும்; புலன்களால் அறியக்கூடியவை, அறிய இயலாதவை ஆகிய அனைத்தும் அவனே - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், ப்ரஹ்மத்தை ஸாமாநாதிகரணயத்தில் படிப்பதைக் காணலாம். இவை அனைத்திலும், “அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் சரீரமாக உள்ளன, அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் ப்ரகாரங்களாக உள்ளன” என்னும் ப்ரஹ்மமே கூறப்படுகிறது. ஆக அனைத்து சொற்களும் ப்ரஹ்மத்தையே கூறுகின்றன.

10.8 ப்ரஹ்மமே அனைத்தின் ஆத்மாவாக இருத்தல்

ஸத்யஸங்கல்பம் கொண்ட ப்ரஹ்மமானது, “நான் பல ப்ரகாரங்களாக ஆகக் கடவேன்” என்று தானே ஸங்கல்பம் செய்தது. அனைத்து அசித் வஸ்துக்களுடைய தொகுப்பாக உள்ள மஹாபூதங்கள் தங்களுடைய ஸுக்ஷ்ம ரூபத்திலும், அனுபவிப்பவையாக உள்ள சேதந கூட்டங்களும், அந்த ப்ரஹ்மத்திடமே லயித்தபடி உள்ளன. அவற்றை அந்த ப்ரஹ்மமானது தானே பிரிக்கிறது. அதன் பின்னர், ஸுக்ஷ்மமான அந்த பூதங்களிலிருந்து, பஞ்சமஹா பூதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிறது. தொடர்ந்து, அவற்றுக்குள், அவற்றை அனுபவிப்பவையாக உள்ள ஜீவாத்மாக்களைப் புகும்படிச் செய்கிறது. இப்படியாக உள்ள மஹாபூதங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து, இந்த ஜகத்தை உண்டாக்கியது. அதன் பின்னர், தானே அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக, அனைத்தின்

உள்ளிலும் புகுந்தது. இப்படியாக அனைத்து சரீரங்களிலும் உட்புகுந்தாலும், தனது பரமாத்மா என்னும் தன்மை அகலாமல், பலவிதமான ப்ரகாரங்களாக உள்ளது.

10.9 ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் முதலான சொற்களும் பரமாத்மாவையே குறிக்கும்

ஸூக்ஷ்ம வடிவில் உள்ள மஹாபூதங்களானவை, “ப்ரக்ருதி” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுகின்றன. அனுபவிக்கின்ற வஸ்து கூட்டமானது “புருஷன்” என்று கூறப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகியவை பரமாத்மாவின் சரீரங்களாக இருந்து, அவனுடைய ப்ரகாரங்களாகின்றன. இவ்விதம் அவை அவனுடைய ப்ரகாரங்களாக உள்ளதால், ப்ரக்ருதி மற்றும் புருஷன் ஆகிய சொற்களால், பரமாத்மாவே கூறப்படுகிறான். இவ்விதம் கூறப்பட்ட விஷயங்கள் அனைத்தும், தை. (2-6-1) - ஸோகாமயத | பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி - “நான் பலவாகக் கடவேன்” என்று ப்ரஹ்மம் ஸங்கல்பித்தது - என்றும், தை. (2-6-2) - தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத் ஏவ அநுப்ரவிசத் தத் அநுப்ரவிச்ய ஸத் ச த்யத் ச அபவத் நிருக்தம் ச அநிருக்தம் ச ஸத்யம் ச அந்ருதம் ச ஸத்யம் அபவத் - அதனைப் படைத்து அதனை வ்யாபித்தது; அதனை வ்யாபித்து மாறுபாடுகள் அற்றதாய், வேறுபாடுகள் கூறும் பதங்களால் கூறப்படாததாய், அசித்தை ஆதாரமாகக் கொள்ளாதாய், அறிவுள்ள ஜீவாத்மாவாகவும்; மாற்றம் குறித்த சொற்களால் கூறப்படுவதாய், ஜீவாத்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்டதாய், அறிவற்ற சேதனமாயும் ஆனது; ஜீவனாகவும், அசித்தாகவும் ஆனபோதிலும் மாற்றம் அற்றதாகவே இருந்தது - என்றும் உள்ள ச்ருதி வாக்கியங்களில் தெளிவாக உள்ளது.

10.10 பக்தியும் (அல்லது ப்ரீதியும்) ஒருவகையான ஞானமே ஆகும்

சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்று, அந்த ஞானத்துடன் தனக்கென்று விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றி, பக்தி நிஷ்டை அடைந்து, அதன் விளைவாக பகவானிடம் அளவிட இயலாத அன்பைப் பெற்று, அத்தகைய அன்பு காரணமாக பகவானை நேரில் காண்பது போன்றே உள்ளதான ஒரு த்யானம் உண்டாகிறது; இப்படிப்பட்ட வடிவத்தில் உள்ளதான பரபக்தியே ப்ரஹ்மத்தை அடையவைக்கும் வழியாகும். ஆகவே பக்தி என்பது ஒருவிதமான ப்ரீதியே ஆகிறது, இத்தகைய ப்ரீதியும் ஒருவிதமான ஞானமே ஆகும்.

10.11 ப்ரஹ்மத்தை “ஸுகம்” என்று கூறலாம்

ஆசேஷபம் – ஆனால் ஸுகம் மற்றும் ப்ரீதி ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருள் தருகின்ற சொற்கள் ஆகும். ஸுகம் என்பது ஒருவகையான ஞானத்தால் அடையப்படுவதாகும் என்றும், ஆகவே அது ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறானது என்றும் இந்த உலகினர் கூறுகிறார்கள்.

சமாதானம் – அப்படி அல்ல. எந்த ஒரு ஞானத்தால் ஸுகம் உண்டாகிறதோ, அந்தக் குறிப்பிட்ட ஞானத்தையே ஸுகம் என்று நாங்கள் கூறுகிறோம். இதனை நாம் விளக்கிக் கூறுவோம். பொதுவாகவே, விஷயங்களைக் குறித்த ஞானம் என்பது ஸுகமாகவோ, துக்கமாகவோ அல்லது இந்த இரண்டும் இன்றியோ இருக்கலாம். ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தில் ஒருவனுக்கு ஸுகம் உண்டாகிறது என்றால், அந்த விஷயத்தைக் குறித்த ஞானமே அவனுக்கு ஸுகமாக உள்ளது அல்லாமல், அப்படிப்பட்ட ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறான, “ஸுகம்” என்று தனியாக ஏதும் இல்லை; அப்படி ஒன்று உள்ளதாகக் கூறுவதில் எந்தப் பொருத்தமும் இல்லை. ஒரு விஷயத்தின் ஞானத்தைக் கொண்டே, அந்த விஷயத்தில் ஸுகம் உண்டாகிறது என்று கூற முடியும்.

இப்படியாக ஸுகம் என்னும் வடிவத்தில் உள்ள ஞானமானது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான வஸ்துக்களின் விஷயத்தில், அளவுடன் கூடியதாகவும், நிலையற்றதாகவும் உள்ளது. ஆனால் ப்ரஹ்ம விஷயத்தைப் பொறுத்தவரை ஏற்படும் ஞானமானது, அளவற்றதும் நிலையானதும் ஆகிய ஸுகத்தை அளிப்பதாகவே உள்ளது என்பதால் ச்ருதியும் தை. (2-6) – ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம – ப்ரஹ்மம் என்பது ஆனந்தம் – என்று கூறியது. எனவே ஞானம் என்பது விஷயத்தையே சாந்துள்ளது என்பதால், ஸுக ரூபமாகவே உள்ள ப்ரஹ்மத்தையே “ஸுகம்” என்று கூறலாம். மேலும் ச்ருதியானது, தை. (2-7-1) - ரஸோ வை ஸ: | ரஸம் ஹி ஏவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி – பரமாத்மாவே ரஸம் எனப்படுகிறான். அவனை அடைந்த ஜீவாத்மா ஆநந்தம் கொண்டவன் ஆகிறான் – என்று கூறுகிறது; அதாவது ப்ரஹ்மமே ஸுகம் என்பதால், அத்தகைய ப்ரஹ்மத்தை அடைந்து ஸுகம் பெற்றவனாகிறான் என்று கருத்து. பரமபுருஷன், தான் அளவற்ற ஸுகம் கொண்டவனாக இருப்பது மட்டும் அல்லாமல், மற்றவர்களுக்கும் அந்த ஸுகத்தை அளிக்கிறான்.

அதாவது, ப்ரஹ்மம் ஸுகரூபமாகவே உள்ளதால், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானம் பெற்றவனும் ஸுகம் அடைகிறான் என்று பொருள்.

10.12 ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மத்தின் சேஷனே (தாஸன்) ஆவான்

பரப்ரஹ்மமானது எல்லையற்ற எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டதாகும். எந்தவிதமான தாழ்வுகளும் அற்றதாகும். மிகப் பெரிய விபூதியைக் கொண்டதாகும். எல்லையற்ற எளிமை, வாத்ஸல்யம், ஸௌந்தர்யம் முதலானவற்றைக் கொண்டதாகும். அனைத்திற்கும் சேஷியாக (எஜமானன் அல்லது முதன்மை) உள்ளது. அனைத்து ஆத்மாக்களும் அதற்கு அடங்கியே உள்ளன. இவ்விதம், “ப்ரஹ்மம் நமக்கு சேஷி, நாம் அதன் சேஷர்கள்” என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள நிலையே, எல்லையற்ற ப்ரீதிக்கு விஷயமாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ள பரப்ரஹ்மமானது, மகிழ்ச்சியில் திளைத்தபடி உள்ள அந்த ஜீவாத்மாக்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்கிறது.

ஆசேஷம் – “ப்ரஹ்மத்திற்கு முற்றிலுமாக அனைத்துவிதங்களிலும் சேஷனாக உள்ள நிலையே எல்லையற்ற ஸுகத்தை அளிக்கிறது” என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் இது உலக வழக்கத்திற்கு முரணாக உள்ளது அல்லவோ? இதனை விளக்குவோம். அனைத்து உயிர்களும் சுதந்திரமாக இருப்பதையே தங்களுடைய இஷ்டமாகக் கொள்கின்றன; மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டு நிற்பதை துக்கமாகவே கருதுகின்றன. ஸம்ருதியிலும் மநு. (4-160) – ஸர்வம் பரவசம் துக்கம் ஸர்வாத்ம வசம் ஸுகம் – மற்றவர்களுக்கு வசப்படுதல் துக்கம், தனக்கு வசப்படுதலே ஸுகம் – என்றும், மநு. (4-6) – ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத் – மற்றவர்களுக்காக உழைத்தல் என்பது நாயின் செயல், ஆகவே அதனைத் துறக்கவேண்டும் – என்றும் கூறப்படுவதைக் காணலாம்.

சமாதானம் – இப்படிப்பட்ட சிந்தனையானது, “சரீரமே ஆத்மா” என்று எண்ணுபவர்களுக்கும், “ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமானது சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது” என்று அறியாதவர்களுக்கும் மட்டுமே உண்டாகக்கூடியது ஆகும். இதனை விளக்குவோம். சரீரமானது, மனிதன் முதலான குணங்களைக் கொண்டதான ஒரு பிண்டம் என்றும், அது சுதந்திரமானது என்றும் அறியப்படுகிறது. ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள நாம், இப்படிப்பட்ட சரீரத்தையே “அஹம் – நான்” என்று எண்ணுகிறோம். ஒரு

விஷயத்தை நமக்குப் பயனுள்ள புருஷார்த்தமாக எண்ணுதல் என்பது, இவ்விதமாக ஆத்மாவாக எதனை எண்ணுகிறோமோ அதனைப் பொறுத்தே அமைகிறது. இந்த உலகில் உள்ள சிங்கம், புலி, பன்றி, மனிதன், யசுஷன், ராசுஷஸன், பிசாசு, தேவன், தாநவன், பெண், ஆண் என்னும் சரீரம் கொண்ட அனைத்திற்கும், அவைகளுக்கு ஏற்றபடியான ஸுகம் என்பது, அவை ஆத்மாவாக எதனைக் கொண்டாடுகின்றன என்பதைப் பொறுத்தே உள்ளது (அதாவது அவை எதனைப் புருஷார்த்தமாகக் கொள்கின்றன என்பதைப் பொறுத்தே அமைகிறது). இவ்விதமாக அவை எதனைக் கொள்கின்றன என்பதில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்றன. எனவே அவற்றின் “எதனை ஆத்மாவாகக் கொள்ளுதல்” என்னும் சிந்தனைக்கு ஏற்ப புருஷார்த்தமும் மாறுபடும் என்பதால், நாம் கூறுவது பொருத்தமே ஆகும்.

ஆத்மா என்பது, தேவன் என்றெல்லாம் கூறப்படும் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மேன்மை கொண்டதாகும். அது ஞானத்தையே தனது வடிவமாகக் கொண்டுள்ளது. அது பரம்பொருளுடைய வசப்பட்டதே ஆகும். ஒருவன் எவ்விதமாகத் தன்னை எண்ணுகிறானோ (அதாவது தனது ஆத்மாவை), அதனைப் பொறுத்தே அவனுடைய புருஷார்த்தத்தையும் அவன் எண்ணுகிறான் (அதாவது அவை தனக்குப் பயன் அளிக்கக்கூடியவை என்று எண்ணுகிறான்). ஸ்ரீவிபு. (6-7-22) – ஆத்மா ஜ்ஞாநமய: அமல: - தூய்மையாக உள்ள ஆத்மா ஞானமயமானது – என்னும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியமானது “ஆத்மா ஞானத்தையே தனது வடிவமாகக் கொண்டுள்ளது” என்கிறது. மஹாநாராயண உபநிஷத் – பதிம் விச்வஸ்ய – இந்த விச்வத்தின் பதி – என்பது போன்ற ச்ருதி வாக்கியக் கூட்டங்கள், “ஆத்மாவானது பரமாத்மாவின் வசப்பட்டது” என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆகவே, “சிங்கம் மற்றும் புலி என்பது போன்ற சரீரங்களே நம்முடைய ஆத்மா ஆகும்” என்னும் எண்ணம் தோன்றுவது போன்று, நம்முடைய ஆத்மாவானது சுதந்திரமானது என்னும் விபரீதமான எண்ணமும் நம்முடைய கர்மங்களின் காரணமாக நமக்கு உண்டாகிறது.

எனவே பரம்புருஷனைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற வஸ்துக்களில் நமக்கு உண்டாகின்ற ஸுக ரூபமான ஞானம் (அல்லது அந்த விஷயங்களைக் குறித்த ஞானம் நமக்கு ஸுகம் அளிப்பதாக உள்ள நிலை) என்பது, நம்முடைய கர்மம் காரணமாகவே ஏற்படுகிறது; ஆகவே அப்படிப்பட்ட ஸுகமானது அற்பமானதும், நிலையற்றதும் ஆகும் (அதாவது

கர்மம் காரணமாக உண்டானதால் ஏற்படும் ஸுகமானது அற்பமானது). பரமபுருஷனைக் குறித்த ஞானமே ஸுகமானதாகும்; ஆகவே அது நிலையானதாகவும் எல்லையற்றதாகவும் உள்ளது. ச்ருதியில் சாந். (4-10-5) – கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம – ப்ரஹ்மமே ஆனந்தம், ப்ரஹ்மமே ஆகாசம் – என்றும், தை. (3-6) – ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம – ப்ரஹ்மமே ஆனந்தம் – என்றும், தை. (2-1) – ஸத்யம் ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம – என்றும் கூறப்பட்டது.

10.13 ஸுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவற்றின் காரணம்

ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் எதுவும் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தாலேயே ஸுகத்வம் இல்லாதவை; அவற்றின் மூலம் உண்டாகும் ஸுகம் என்பது, கர்மங்கள் காரணமாக உண்டாகுபவை என்பதால், அந்த ஸுகமானது நிலையற்றது என்னும் கருத்தை பகவான் பராசரர் கூறுகிறார்; ஸ்ரீவிபு. (2-6-46, 48) – நரகஸ்வர்க ஸம்ஜ்ஞே வை பாப புண்யே த்விஜோத்தம | வஸ்து ஏகம் ஏவ துக்காய ஸுகாய ஈர்ஷ்யாகமாய ச || கோபாய ச யத: தஸ்மாத் வஸ்து வஸ்த்வாத்மகம் குத: - உயர்ந்த அந்தணரே! பாபம் என்பது நரகம் என்றும், புண்ணியம் என்பது ஸ்வர்க்கம் என்றும் கூறப்படுகிறது. ஒரே பொருள் ஒருவனுக்கு இன்பம் உண்டாகவும், மற்றொருவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படவும், மற்றொருவரின் பொறாமைக்கும், வேறு ஒருவரின் கோபத்திற்கும் காரணமாக உள்ளது. ஆகவே அந்தப் பொருளின் தன்மை இன்னதுதான் என்று எவ்விதம் கூற முடியும் – என்றார். ஆக, ஸுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகியவை ஒரு பொருளுடைய தன்மையே என்று பொதுவாக எவ்விதம் கூறுவது? ஒரு பொருள் இவ்விதமாகத் தோன்றுதல் என்பது அவரவர்களுடைய புண்ணிய பாப கர்மங்களின் விளைவே ஆகும்.

இப்படியாக ஒரே பொருளானது ஒருவனுக்கு ஸுகமாகவும், ஒருவனுக்கு துக்கமாகவும் நிலையை வெளிப்படுத்தினார். தொடர்ந்து, ஒரு பொருளானது, ஒருவனுக்கே ஒரு சில நேரங்களில் ஸுகமாகவும், ஒரு சில நேரங்களில் துக்கமாகவும் உள்ள நிலையை ஸ்ரீவிபு. (2-6-48) – தத் ஏவ ப்ரீதயே பூத்வா புந: துக்காய ஜாயதே || தத் ஏவ கோபாய யத: ப்ரஸாதாய ச ஜாயதே | தஸ்மாத் துக்காத்மகம் நாஸ்தி ந ச கிஞ்சித் ஸுகாத்மகம் - ஒரே பொருளே ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு நேரத்தில் ப்ரீதிக்குக் காரணமாகவும், மற்றொரு நேரத்தில் துன்பத்திற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது. இதே போன்று ஒரே பொருளே ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு நேரத்தில் கோபத்திற்குக் காரணமாகவும், மற்றொரு நேரத்தில் தெளிவிற்குக்

காரணமாகவும் உள்ளது. ஆகவே துன்பத்தை மட்டுமே இயல்பாக உடையது, இன்பத்தை மட்டுமே இயல்பாக உடையது என்று கூறும்படி எந்த ஒரு பொருளும் இருப்பதில்லை – என்று கூறுகிறார். ஆகவே ஒரு பொருளானது தன்னுள் ஸுகத்தை உள்ளடக்கியதாகவும், துக்கத்தை உள்ளடக்கியதாகவும் இருத்தல் என்பது, கர்மங்களின் விளைவே அல்லாமல் வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை அண்டியிருப்பதில்லை. ஆகவே கர்மங்கள் முடிவுக்கு வந்தவுடன் அவையும் முடிகின்றன.

10.14 பகவத் கைங்கர்யமே ஸுக ரூபமானது ஆகும்

ஆகவே (மநு ஸ்ம்ருதியில்), “மற்றவற்றுக்கு வசப்படுத்தல் என்பது துக்கமே ஆகும்” என்று கூறப்பட்ட கருத்தானது, பரமபுருஷனைத் தவிர்த்துள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் மட்டுமே ஆகும்; காரணம், பரமபுருஷன் அல்லாமல் மற்ற வஸ்துக்கள் விஷயத்தில், நமக்கும் அந்தப் பொருள்களுக்கும், “சேஷி – சேஷன்” என்னும் உறவுமுறை இருப்பதில்லை. ஆகவே அங்கு துக்கம் மட்டுமே உள்ளது. மேலும் அங்கு (மநு ஸ்ம்ருதி), “ஸேவா ச்வ வ்ருத்திராக்யாதா - மற்றவர்களுக்காக உழைத்தல் என்பது நாயின் செயல்” என்று கூறியதும், தகுதியற்றவர்களுக்கு உழைத்தலைக் குறித்துக் கூறப்பட்டதே ஆகும். ஆத்மாவைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்த அனைவராலும் தொண்டு செய்யப்பட வேண்டியவன் புருஷோத்தமன் மட்டுமே ஆவான் என்பதை, “ஸ ஹி ஆச்ரமை: ஸத் உபாஸ்ய: ஸமஸ்தை: ஏக ஏவ து – அனைத்து ஆச்ரமங்களில் உள்ள அனைவராலும் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவனும், தொண்டு செய்யப்பட வேண்டியவனும் அவன் மட்டுமே ஆவான்”, என்று கூறியது. இதனை பகவானும் கீதையில் (14-26) - மாம் ச யோ அவ்யபிசாரேண பக்தியோகேந ஸேவதே | ஸ குணாந் ஸமதீத்ய ஏதாந் ப்ரஹ்ம பூபாய கல்பதே – யார் ஒருவன் என்னை மற்ற தெய்வங்களை அண்டாமலும் பலன்களை எதிர்பாராமலும் உள்ள பக்தியால் ஆராதிக்கிறானோ, அவன் மூன்று குணங்களையும் கடந்து ப்ரஹ்மத்துடன் சமமாக உள்ள தன்மையை அடையும் தகுதி பெறுகிறான் – என்றான்.

இப்படிப்பட்ட பக்திரூபமாக உள்ள கைங்கர்யத்தையே, தை. ஆநந்தவல்லீ (2-1-1) – ப்ரஹ்மவிதப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கும் ஒருவன் உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் – என்றும், தை. ஆ. (3-12-7) - தமேவம் வித்வான் அம்ருத இஹ பவதி -

ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் இங்கேயே முக்தனாகிறான் - என்றும், முண். (2-2-9) - ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் ப்ரஹ்மத்தையே அடைகிறான் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள், “ஞானம்” என்று கூறுகின்றன. மேலும், முண். (3-2-3) - யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: - யார் ஒருவன் தன்னை அடையலாம் என்று பரமாத்மா தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனால் மட்டுமே பரமாத்மா அடையத்தக்கவன் - என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள, “யமேவைஷ வ்ருணுதே - யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறானோ - என்பதன் மூலம், அப்படிப்பட்டவன் பகவானால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன் ஆகிறான் என்பது தெளிவாகிறது; இவ்விதம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவன், ப்ரியமானவனாக இருத்தல் வேண்டும். யார் ஒருவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதி பிறக்கிறதோ, அவனே பகவானுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாக உள்ளான். இதனை பகவானும் கீதையில் (7-17) - ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோ அத்யர்த்தம் அஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: - ஞானிக்கு நான் மிகவும் ப்ரியமானவன்; அவனும் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவன் ஆவான் - என்றான்.

10.15 பரபக்தியே மோக்ஷ உபாயம் ஆகும்

ஆகவே பகவானை உள்ளது உள்ளபடி அறிகின்ற பரபக்தி என்பதே பகவானை அடைவதற்கான ஸாதநம் ஆகும். இதனை பகவான் த்வைபாயனர், அனைத்து உபநிஷத்துக்களுக்கும் வ்யாக்யானமாக உள்ளதான மஹாபாரத மோக்ஷ தர்மத்தில் , “ந ஸந்த்ருசே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சந ஏநம் | பக்த்யா ச த்ருத்யா ச ஸமாஹிதாத்மா ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம் பரிபச்யதி இஹ - அவன் கண்களால் காணப்படக் கூடியவன் அல்லன். அவனைக் கண்களால் யாரும் காண இயலாது. தன்னுடைய உறுதியால் யார் ஒருவன் தனது மனதை அடக்கி சாந்தி பெறுகிறானோ, அவனே தனது பக்தி கொண்டு, ஞான ஸ்வரூபமாக உள்ள ப்ரஹ்மத்தைக் காண்கிறான்”, என்றார். அதாவது, “யார் ஒருவன் தனது உறுதியால் சாந்தம் அடைந்த மனம் கொண்டுள்ளானோ, அவனே தனது பக்தியால் புருஷோத்தமனைக் காண்கிறான்” என்று கருத்து. இங்குள்ள “பார்த்தல்” என்பதற்கு “நேரடியாகக் காணுதல்” என்றும், “நேரடியாகக் காணுதல்” என்பதற்கு “அடைதல்” என்றும் பொருள் கொள்ளவேண்டும். இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் மட்டுமே இந்த வரியானது, “கீதை (11-54) - பக்த்யா து அநந்யயா சக்ய: - பக்தியால் மட்டுமே நான் அடையப்படுபவன்” என்பது போன்ற வரிகளுடன் ஒரே

பொருள் கொண்டதாக விளங்கும். ஆகவே பக்தி என்பதும் ஒருவிதமான ஞானமே ஆகும் என்பது அனைத்துவிதத்திலும் பொருத்தமே ஆகும்.

ஸார அஸார விவேகஜ்ஞா: கரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா:

ப்ரமாணதந்த்ரா: ஸந்தீதி க்ருதோ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ:

பொருள் – “எந்தக் கருத்துக்கள் ஏற்கக்கூடியவை, எவை தள்ளத்தக்கவை” என்று பகுத்தறியும் ஞானம் கொண்டவர்களாகவும், போட்டி பொறாமை அற்றவர்களாகவும் (அல்லது வெறுப்பு அற்றவர்களாகவும்), ப்ரமாணங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே செல்பவர்களாகவும் உள்ளவர்களுக்காக இந்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸம்பூர்ணம்

திருவரங்கத் திவ்யதம்பதிகள் திருவடிகளே தஞ்சம்

தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்